

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KINGS OF AVALIER BOOK FOUR

THE
FORBIDDEN
WOLF
KING

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LEIA STONE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YASAK KURT KRAL

AVALIER KRALLARI DÖRDÜNCÜ KİTAP

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

LEIA STONE

OceanofPDF.com

Copyright © 2023 by Leia Stone

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

İÇİNDEKİLER

[Tetikleyici Uyarı](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Beni](#)

[Takip Et](#)

[*OceanofPDF.com*](https://OceanofPDF.com)

TETIKLEYİCİ UYARI

Bu kitapta şiddet ve savaş sahneleri mevcuttur.

OceanofPDF.com

BİR

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi ağabeyim Cyrus, küçük kardeşim Oslo ile paylaştığım evin zemininde volta atarken. Anne babamız çoktan gitmişti ve artık sadece ben ve iki kardeşim vardık. Cyrus evlenmiş ve kendi iki yavrusu olmuştu, küçük Oslo ise benimle yaşıyordu.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Evet, öyle. Bu zorunlu Cy; çağrıya göre en baskın kadın-"

Cyrus yüksek boyuyla üzerime doğru gelerek sözümü kesti. "Çağrılar umurumda değil! Kralın seçebileceği bir sürü karısı olacak, bunu yapmaya çalışırken ölmeye gerek yok-"

"Affedersiniz?" Parmak uçlarımda durdum ve göğsünü dürttüm; şimdi sözünü kesme sırası bendeydi. "Kazanamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Cyrus biraz utanmış görünüyordu. "Zara, seni ben eğittim, güçlü bir savaşçı olduğumu biliyorum ama sırf kralın elini kazanmak için Fallenmoore'daki en baskın dişilerin *hepsine* karşı gelmek mi?"

Odaya sessizlik çöktü. Bu fırsatı istememiştim, özellikle de Axil Moon'la. Her yaz unutmaya çalıştığım bir geçmişimiz vardı. Cyrus bunu biliyordu. Ama zorunlu bir emir almıştık ve ben korkak değildim.

"Kraliçe Duruşmaları'na girmek ölüm demektir," dedi küçük kardeşim kanepedeki yerinden, korkmuş küçük bir çocuk gibi bana bakarak. On iki yaşındayken ben ölürsem kendi başının çaresine bakabilirdi ama ben onun için bir anne figürü gibiydim. Geceleri onu yatıracak ya da ona kurdun yollarını gösterecek kimsesi olmayacaktı.

"Bunun ailemize getireceği statü ne olacak?" Onlara sordum. "Kazanırsam senin ve Oslo'nun elde edeceği güç pozisyonları?"

Kardeşlerim baskındı - ama sürümüzün alfası olacak kadar baskın değillerdi ve yine de üyeleri tarafından bakılacak kadar itaatkâr da değillerdi. Kaynaklar için savaşırlardı ve çoğu orta sürü kurdu gibi kendi başlarının çaresine bakmak zorundaydılar. Eğer seçmelere katılır ve kazanırsam, sadece halkımızın kraliçesi olmakla kalmayacak, aynı zamanda her iki kardeşimi de sadece nefes aldıkları için aidat ödedikleri bir yere fırlatacaktım. Kraliçenin ailesi hiçbir şey istemezdi. Her kış yeni kürkler, kral tarafından hediye edilen yiyecek ve konaklama ve kraliyet kurt ordusunda onurlu yerler verildi.

Ağabeyim kollarını kavuşturdu ve bakışlarıyla beni değerlendirdi. Artık yirmi yaz yaşındaydım; bir kadına dönüştüğümü inkâr edemezdi. Sürümün en güçlü erkek üyelerinin bile bakışlarını sinmeden üzerimde tutabiliyordum ve kaslarım taştan oyulmuş gibi görünüyordu. Artık onun nehir kıyısında dövüşmeyi öğrettiği o küçük, kavgacı kız değildim. Bu sürünün üçüncü komutanıydım, alfanın hemen altında ve onun ikincisiydim. Bu bir dişi için hiç de küçük bir başarı değildi.

"Zara, eğer kazanırsan, Kral Axil ile evlenmek zorunda kalacaksın. Bu senin için sorun olur mu? Birlikte geçmişinizden sonra?" diye sordu.

"Ne tarihi?" diye sordu küçük kardeşim.

"Bilmenize gerek yok," diye karşılık verdi Cyrus ve ben.

Geceleri gözlerimi kapatıp on beş yaşındayken baskın kurtların eğitim kampında geçirdiğimiz o iki yaz ayını düşündüğümde Axil'in dudaklarını hâlâ üzerimde hissedebildiğime yemin edebilirim.

İlk aşkım. Ya da küçük bir yavruyken aşk sandığım şey. O zamanlar bile küçük kardeşime annelik yapıyor, sürekli ev işlerinin sorumluluklarıyla boğuşuyordum. Axil bana taze bir nefes olmuştu. O zamanlar onun prens olduğunu bilmiyordum; kraliyet sarayının bulunduğu Ölüm Dağı'ndan uzakta küçük bir köyde yaşıyordum. Saatlerce gülmüş ve konuşmuştuk. Ay ışığı altında öpüşmüş ve ayaklarımız kopacakmış gibi hissedene kadar dans etmiştik. İki ay boyunca Axil Moon'u yedim, içtim ve nefes aldım. Ancak kampın son günü ağabeyi bizi öpüşürken yakaladığında onun kim olduğunu anladım ve her şey durma noktasına geldi.

Gözümün önünde yaptıkları kavgayı hâlâ hatırlayabiliyordum.

Axil kardeşine "Onu seviyorum," demişti.

"Sen kadınları böyle sevmezsin Axil, onlarla yatar ve Ölüm Dağı'ndan daha uygun birine geçersin. Sen bir prensin, rol yapmaya başla.

Biri gibi. Biri sizi görmeden gidelim."

Yıkılmışım. Axil birlikte bir gelecekten, beni ve onu ziyaret etmek istediğinden, bir gün benimle evlenmek istediğinden bahsetmişti. Kardeşine pislik yemesini söylemesini bekledim ama onun yerine başını eğdi ve tek kelime etmeden uzaklaştı.

Öylece gitti. Beni bir köylü çöpu gibi fırlatıp attı. Onun Kral Ansel'in kardeşi Prens Axil olduğunu ya da kraliyet ailesiyle bir daha asla gerçekleşmeyecek bir kaçamak yaptığımı bilmiyordum. Ondan aşağıdaydım.

"Zara." Cyrus beni o ana geri getirdi.

Kardeşimin gözlerinin içine baktım ve bakışlarını kolayca yakaladım. "Evet, onunla evlenirdim. Çamur Düzlükleri'nden bir köylünün kraliçe olabileceğini kanıtlamak için," diye hırladım, boğazımın derinliklerinde bir hırıltı yükseliyordu. Axil Moon ve kardeşine yeterince iyi olduğumu kanıtlamak için. Fallenmoore'da statü kraliçe yapmazdı. Kaba kuvvet, baskınlık, kurnazlık ve savaşdaki güç kraliçe yapıyordu. Denemeler kelimenin tam anlamıyla ölümüne bir dövuştü - ya da kaybedilirdi, ama kendine saygısı olan hiç kimse bunu yapmazdı. Sürünüz tarafından parçalanır ve ailenize üç nesil boyunca utanç getirirsiniz.

Ağabeyim artık beni daha farklı değerlendiriyor, etrafımda yavaş bir daire çiziyordu. "Bunu kazanmak için işte böyle bir tavır takınmalısın."

Koç ve öğrenci rollerimize geri dönmüştük. Üç yaşımdan beri Cyrus'la antrenman yapıyordum ve kurt formuma geçmeyi zar zor öğreniyordum.

"Dorian seni kaybetmekten üzüntü duyacaktır. Onun iznine ihtiyacın olacak." Kardeşim alfamızdan bahsetti. Cyrus haklıydı. Sürümüzün en baskın dişi üyesi olarak Mud Flat sürüsü için bir kayıp olacaktım. Diğer tüm baskın kadınları hizada tuttum ama bunu yaparsam, denemeleri kazanırsam, Dorian'a ve tüm sürü arkadaşlarıma büyük bir onur getirecektim. Hâlâ ağabeyimin bakışlarını üzerimde tutuyor ve onayını bekliyordum. Tuhaf küçük ailemizde o benim için bir baba gibiydi ve onun onayı olmadan katılamazdım.

Çağrı zorunlu bir davet olarak geliyordu ama sürünün alfası o dişinin gitmesine izin vermek istemezse ya da romantik bir şekilde konuşulmuşsa, onun yerine bir başkası gönderilebilirdi. Morgan benim yerime gidebilirdi; egemenlik söz konusu olduğunda bir sonraki sırada o vardı.

"Git ona sor. Eğer evet derse, seni eğitirim," dedi ağabeyim sonunda, benimle göz temasını keserek.

Cyrus çok aranan bir savaş eğitmeniydi. Bir alfa olacak kadar baskın olmayabilirdi ama kurnazlığı ve dövüşlerdeki stratejisi bölgemizde eşsizdi. Kraliyet Muhafızlarından bazılarını eğitmek için Ölüm Dağı'na bile gitmişti. Kaslarının eksikliğini zekâsıyla kapatırdı.

"Ona söyleyeceğim. Sormak değil." Kardeşimin itaatkâr düşüncesini düzelttim. Cyrus kıkırdadı. "Sana iyi şanslar."

Dorian adil bir alfaydı, zaman zaman sertti ama adildi. "Sert sevgi" terimi onun için icat edilmiş olmalı. On üç yaşımdayken sıkıldığım için topluluk deposundan fazladan yiyecek çaldım ve beni dört gün dört gece boyunca sadece suyla aç bıraktı. Bir daha asla yiyecek çalmadım. Dorian saygıyı hak ederdi; bunu körü körüne istemezdi.

Kardeşıme başımı sallayarak Ölüm Dağı'ndan gelen çağrıyı kavradım. Fallenmoore'daki tüm şehir ve köylere gönderilmişti ve bunun üzerinde benim adım yazıyordu. Axil'in geleceğimi bilip bilmediğini ya da bunu bana danışmanlarının mı gönderdiğini merak ettim. Onu görmeyeli beş yıl olmuştu, artık kral olan bir çocuğu.

Küçük kardeşimin saçlarını karıştırmak için eğildim. "Hemen döneceğim."

Oslo üzgün görünüyordu ve bunu benim için istemediğini biliyordum çünkü bu beni ondan uzaklaştırabilirdi. Eğilerek gözlerinin içine baktım ve bakışlarını tuttum. "Eğer kraliçe olursam, gelip benimle Ölüm Dağı sarayında yaşayabilirsin," dedim ve tüm yüzü aydınlandı.

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım ve artık gözlerimin içine bakamayarak başını çevirdi. Ailemizdeki en itaatkâr kişi oydu ve bu onu daha fazla koruma isteği uyandırıyordu.

"Ya ölürsen?" diye sordu, sesi kısıktı.

Cyrus uzanıp onu biraz hırpaladı, omuzlarını sıkıca salladı ve Oslo'yu onu uzaklaştırmak için yumruk atmaya zorladı. Cyrus, "O zaman onuruyla ölür ve biz de her yıl onun anısına aya karşı adını haykırırız," dedi.

Cyrus haklıydı, Kraliçe Denemeleri sırasında ölmek büyük bir onurdu.

Kraliçe olmak için yapılan yarışma sadece kralın bir eşe ihtiyacı olduğunda yapılırdı. Annem Axil'in babasıyla birlikte şehre gidip yarışmaları izlemişti, ben de üç yıl önce kardeşi Ansel'in katıldığı yarışmayı buradan yakından takip etmiştim ama bizzat izleme fırsatım olmamıştı. Axil çantasını babasının elinden aldı.

Kardeşi ertesi yıl bir meydan okuma dövüşünde, onu bir merhamet olarak hayatta bıraktı.

Evimden çıkıp köy meydanına doğru ilerledim. Sürü dışarıdaydı. Bazı kadınlar taze bir avın derisini yüzüyordu ve birkaç erkek kurt formundaydı, bir kenarda dövüşüyor ve avlanma alıştırmaları yapıyorlardı. Yeni evli bir çift için yeni bir kulübe inşa ediliyordu ve güneş gökyüzünde yükseliyordu. Uykulu köyümüzde güzel bir gündü ama bunu yaparsam normal hayatımdan koparılıp Ölüm Dağı'nın kalabalık başkentine götürüleceğimi biliyordum.

Dorian'ın evinin kapısını çaldım ve hemen seslendi. "İçeri gel, Zara."

Sırıttım: Kahretsin, koku alma duyusu rakipsizdi. Kapıyı açtım ve onu bir tabak et ve patates yerken buldum. Karısı ocakta bir tencereyle ilgileniyordu ve ben içeri girerken bana başıyla selam verdi.

Amara sürümüzün en itaatkâr üyesiydi. Nadiren göz teması kurar ve her ne pahasına olursa olsun yüzleşmekten kaçınırdı. Barışçıl biriydi ve bu yönünü çok severdim. Herhangi bir sivil anlaşmazlık, daha uyumlu bir sonucun mümkün olup olmadığını görmek için önce Amara'ya getirilirdi. Eğer durum böyle değilse, bana getirilirdi ve ben daha sert bir sorun çözücüydim. Bana "cezalandırıcı" derlerdi çünkü kurtlara asla unutamayacakları dersler vermek için Dorian'ın bana verdiği cezalara benzer cezalar vermeyi severdim. Açlık sancılarının midenizi içten içe kemirdiğini hissedene kadar, yiyecek çalmayı *gerçekten* istemenin nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz ve bunu asla can sıkıntısından yapmazdınız. Bu beni sertleştirdi ve bana bir tokattan daha iyi hizmet edeceğini düşündüğüm şeyler öğretti.

Bir sandalye çektim, çağrılarını alfamın önüne bıraktım ve sonra oturdum.

"Bende de bir tane var," dedi bir parça eti emerken ve sonra bana baktı ve ben de Dorian'ın bakışlarını tuttum. Benim alfam neredeyse bir ayı kadar büyüktü. Kaslıydı ve kırk kıştan daha yaşlı olmasına rağmen eğitilmiş bir katilin hızı ve zarafetiyle hareket ediyordu. Kısa kesilmiş saçları koyu kahverengiydi ve tuz ve karabiber sakalına karışan gri renkteydi. Ama şimdi beni tutan onun gözleriydi, koyu kahverengi ve sarı benekli; onlara baktığımda ruhumu delip geçtiklerini hissediyordum. Dorian ve ben tam bir dakika boyunca öylece oturup birbirimize bakarken

Amara kendi kendine ısıklık çaldı ve ocaktaki tencerede ne varsa karıştırdı.

Omuzlarıma ağır bir yük binmiş gibi hissederken zihnim

başka tarafa bakmamı istedi ama iradem çok daha güçlüydü. Tam o bakışla delireceğimi düşündüğüm anda konuştu.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" diye sordu ve ben de onun bakışlarını kırarak çağrılara baktım, uzun süren göz temasından sonra nefesimi tuttum. Ona bunu yapabileceğimi, bunu yapabilecek kadar güçlü olduğumu göstermeliydim.

"İstiyorum. Halkımıza onur kazandırmak ve süslü kral ile kardeşine Mud Flat sürüsünden bir kızın şehir kurtlarından herhangi biriyle başa çıkabileceğini göstermek istiyorum."

Alfa'm sırtı ama sonra gülümsemesi kesildi. "Axil Moon'un kalbi için yarışmak senin için sorun değil mi?"

Nefesim kesildi. O yaz beni kamptan alan Dorian olmuştu. Axil beni kırdıktan sonra, Dorian, Amara ve Cyrus beni tekrar bir araya getirmeye yardım etmişlerdi. Axil'in reddinin beni ne kadar kötü etkilediğini biliyordu.

Hissettiğim kırılganlığı gizlemeye çalışarak bakışlarına karşılık verdim. "Yapmak zorundayım."

Axil Moon'a benim hakkımda yanıldığını göstermem gerekiyor." Dorian sertçe başını salladı. "O zaman bir şartım var, Zara." "Söyle." Dik oturdum.

"Benim şartım senin kaybetmemen," dedi. "Kraliçe olmanı ya da denerken ölmeni istiyorum."

Tüylerim diken diken oldu ve sertçe yutkundum. Elbette ben de bunu istiyordum. Bana her zaman teslim olmanın onursuzluk olduğu öğretilmişti ama... eğer iş gerçekten o noktaya gelirse, sürümün onurunu korumak için öldürülmeme izin verebilir miydim?

Bunun da onun derslerinden biri olduğunu hissediyordum. Bunu ne kadar çok istediğimi, buna ne kadar hazır olduğumu görmek için.

Öne doğru eğildi, gözleri aniden duyguyla parladı. "Zara, sen her zaman benim favorim oldun. Ama kendini beğenmiş bir şehir kurduna boyun eğersen, seni kendim öldürmek zorunda kalırım ve bunu yapmak istemiyorum."

Amara kıpırdanmayı bıraktı ve boğazından bir sızlanma sesi çıkardı. Ama Dorian'ın sözleri bana gurur verdi, derinlerde bir yerde bir iltifat vardı.

"Kazanacağım ya da denerken öleceğim, Alfa," diye söz verdim ona.

Kâğıda uzandı ve bana celbi geri verdi. "O zaman evet cevabını ver. Sanırım Cyrus seni eğitiyor?"

Başımı salladım. "Evet, Alfa."

"Hazırlanmak için sadece iki hafta var. Ben de seni eğitmeye yardım edeceğim. Morgan da bize katılacak."

Kalbim gururla çarptı. Alfa'nın elliden fazla kurttan oluşan bir sürüyü yönetmenin tüm yoğun işlerinden zaman ayırması büyük bir olaydı.

"Teşekkür ederim Alfa. Seni gururlandıracağım," diye yemin ettim ve çağrıyı parmaklarımın arasında sıkıca kavrayarak ayağa kalktım.

Başını salladı ve sonra geyik etini yemeye devam etti. Ayrılmak için döndüğümde, Amara odanın karşısına geçti ve beni kucakladı.

İlk başta hazırlıksız yakalandım. Baskın kurtlar duygularını göstermeyi pek sevmezdi, bu yüzden sarılmaya pek hevesli değildim ama Amara benim için ikinci bir anne gibiydi. Kendi annem Oslo'yu doğururken öldüğünde sadece sekiz yaşındaydım. Dorian'dan önce sürümüzün son alfası olan babam da birkaç ay önce bir av gezisinde ayı saldırısında ölmüştü. Tüm ailemiz annemizin ve babamızın kaybıyla yıkılmıştı.

Ama sürü, biz reşit olup kendi başımızın çaresine bakabilecek hale gelene kadar ihtiyacımız olan şeylere sahip olmamıza yardımcı olmak için etrafımızda toplanmıştı. Yiyecek ve battaniye getirdiler, evi temizlemeye ve bizimle oynamaya geldiler. Ama o zamanlar yirmili yaşlarının başında olan ve alfayla yeni evlenen Amara, dört yıl boyunca her gece gelip bana ve Oslo'ya şarkı söyleyerek uyuttu. Sırtımızı sıvazlar ve annemin ben küçük bir bebekken söylediği eski şarkıları söylerdi. Bana Oslo'yu süt torbasından nasıl besleyeceğimi ve kirlenen çarşaflarını nasıl değiştireceğimi öğretti.

Bu nezaketi hiç unutmadım.

"Seni özleyeceğim." Sesi çatallaştı ve boğazım düğümlendi.

"Ben de seni özleyeceğim Amama," dedim ve kahkahalara boğuldu.

Amara benim için ikinci bir anne olmuştu, bu yüzden küçük bir çocukken ona bir süre Amama dedim ve şimdi Oslo ona böyle sesleniyor.

Geri çekildiğinde ağlıyordu. En son ne zaman ağladığımı hatırlamıyordum.

Dorian karısına gülümseyerek, "Tamam bu kadar yeter, onu çok yumuşatacaksın," dedi ve ben de sııttım.

Kulübelerinden ayrıldıktan sonra çağrıyı tekrar açtım ve onuncu kez okudum.

*Şuna: Çamur Düz paket
Kral Axil'e hizmet eden kraliyet wolven
danışmanları, en baskın /dişi wolveniniz olan Zara
Swi/twater'ın Kraliçe Denemeleri'ne katılmak üzere
iki hafta içinde Ölüm Dağı'na gelmesini talep
ediyor.*

*Kazanan tahtı alır.
Lütfen yanıtınızı derhal kurye aracılığıyla
gönderin. Baskın bir yedek gönderilebilir.
Yarışmacının veya yerine geçen adı:
Alfa onayı:*

Evimizin içine adım attım ve babamın eski masasından bir tüy kalem ve mürekkep aldım.

Cyrus, yarışmacının adı bölümüne *Zara Swiftwater* yazmamı ve ardından Alfa onayının altına *evet* yazmamı izlerken sessizdi. Ona uzattım.

"Dorian ve Morgan da beni eğitmeye yardım edecek," dedim ona.

Bundan etkilenmiş görünüyordu ve sürü bağlantımız aracılığıyla küçük kız kardeşinin denemelere katılmasından duyduğu heyecanla karışık endişeyi hissedebiliyordum. Bir wolven sürü arkadaşı olarak, konuşmaya bile gerek duymadığınız zamanlar olurdu, diğerlerinin düşüncelerini veya duygularını sanki kendi düşüncelerinizmiş gibi hissedebilirdiniz. Ve o benim kardeşim olduğu için aramızdaki bağ özellikle yakındı. Sürü olarak hepimiz kurt formunda birbirimizle zihinsel olarak konuşabilirdik ama insanlar olarak sadece sezmeniz gereken duygu kırıntıları uçuşurdu.

Cyrus kanepenin yanında duran ve içinde tüm eğitim ekipmanlarımın bulunduğu dolaba doğru yürüdü. Açıp bana baktı. "Bunu bir kuryeye vereceğim. Sen hazırlan, hemen başlıyoruz."

Hemen mi?

"İki haftamız var," diye söz verdim. Kardeşimle antrenman yapmak küçük bir başarı değildi, görevi çok ciddiye alıyordu.

"Altı ay önce başlamalıydık," diye homurdandı ve odadan çıktı.

Kanepeden beni izleyen küçük kardeşime baktım ve güçlü ve korkusuz görünmeyi umarak çenemi yukarı kaldırdım. Gözyaşlarını tutmaya çalışırken alt dudağı titrediğinde iç çektim. Anneme o kadar çok benziyordu ki, kalbini ve duygularını her zaman açıkça ortaya koyardı. Ben daha çok babama benziyordum, fiziksel olarak güçlü, zihinsel olarak sert ve duygusal olarak biraz ölüydüm. Bu sadece benim kim olduğum ve nasıl çalıştığım. Bu bir hayatta kalma tekniği.

"Dinle evlat," dedim ona. "Aile adımıza ve sürümüne onur kazandırmanın yolu bu. Bizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Oslo kaşlarını çattı ve dizlerini göğsüne doğru çekti. "Onur umurunda değil. Sadece incinmeni istemiyorum."

O anda onu çok fazla bekleştirdiğimi ve paketin ortasında bile hayatta kalamayacak kadar yumuşak olduğunu anladım. Annemiz gibi itaatkâr olacak ve köyümüzde önemsiz görevlere gönderilecekti ve bu beni üzüyordu. Ama belki de istediği buydu. Avlanmaktan, savaşmaktan ve kanımı pompalayan her şeyden uzak bir hayat. Şimdi on iki yaşındaydı ve bu, kurdun gerçekten kim olduğuna karar verdiği zamandı. Baskın ya da itaatkâr.

Yanına gidip saçlarını karıştırdım. "Ne olursa olsun, yine de herkesi gururlandıracağım."

Ya bu olacaktı ya da ceset torbası. Ben pes eden biri değildim. Dizimi ancak bacağımdan kırılırsa bükardım.

OceanofPDF.com

İKİ

İki hafta geçti ve neredeyse bir düzine kez ölüyordum, özellikle de geçen hafta dolunay gecesi kurdum tüylü formunu hiç terk etmediğinde ve insana dönüşmeme izin vermediğinde. Dorian, Morgan ve kardeşim beni öldürmeye çalışıyormuş gibi hissediyordum. Birkaç dakika içinde Ölüm Dağı'na gitmek üzere yola çıkacaktım ve kardeşim benimle son bir ders yapmak istiyordu.

"Ama ben çoktan üstümü değiştirdim." Temiz deri pantolonumu ve bozulmamış ayı kürkümü gösterdim. Geçen sezon yeni öldürülmüştü.

Ağabeyim bana ters ters baktı. "Çok temizsin. Elbiselerinde kan ve kirle gelirsene ne kadar sıkı çalıştığını gösterirsin. Diğer kadınlar senden korksun."

Haklıydı. Kardeşimi alfanın baş eğitmeni yapan şey, insanlara dövüşleri kazanmak için oynamaları gereken zihinsel oyunları öğretmesiydi.

Kafalarına girin ve dikkatlerini dağıtmak ya da oyunlarını bozmak için olayları çarpıtın. Onun tavsiyesi bana geri döndü.

İçimi çektim ve kürk mantomu çıkarıp göğüslerimin üzerindeki küçük kumaş şeridi gösterdim. Şekil değiştirenler olarak kurt formuna o kadar sık girip çıkıyorduk ki, pahalı tunikleri yırtıp durmaktansa üzerlerine bir şerit kumaş bağlamak daha kolay oluyordu.

Köyümün üyeleri etrafımızda toplanmış, cesaretlendirmek için yere vuruyorlardı.

Sırıttım: son zamanlarda beni gerçekten destekliyorlardı ve Kraliçe Denemeleri'ni kazanma teklifimin arkasında durmaları benim için çok şey ifade ediyordu.

Morgan ya da Lola'nın çembere girip benimle dövüşmesini bekledim ama böyle bir şey olmadı. Bunun yerine, çember açıldı ve Dorian'ın kendisi içeri girdi, tuniksiz ve bir peştamal giymişti.

Oh Hades.

Daha önce de sürümüzdeki erkeklerle dövüşmüştüm. Küçük anlaşmazlıklar ya da eğitim amaçlı ama... asla alfabla bir dövüş maçı yapmamıştım.

Sertçe yutkundum.

Çembere girerken bakışlarımı üzerinde tuttu ve itiraz etmek ya da neler olduğunu sormak yerine, dövüşe hazırlanmak için parmak eklemlerimi kırdım. Sürü, insan formlarında bile uluyarak çılgına döndü ve heyecanla yere vurdu.

Bildiğim kadarıyla alfa hiç bir kadınla dövüşmemişti. Muhtemelen onu öldürmekten korktuğu için.

Konuşmasına bile gerek kalmadan kardeşimin duygularını hissedebiliyordum. Sonuçta bir paket bağlantısını paylaştık.

Dorian benden daha iri ve daha güçlüydü. Bu yüzden küçük bedenimi ve hızımı avantaj olarak kullanmam gerekiyordu.

Kraliçe Denemeleri insan dövüşü, kurt dövüşü ve silah atışlarının bir karışımı olacaktı. Detayları bilmiyordum ama her yönden hazır olmam gerekiyordu.

"Kurallar mı?" Birbirimizin etrafında dönerken alfama sordum. Onu incitmek ve herkesin önünde beni azarlamasını istemiyordum ve ayrıca sadece tekniği gösteriyorsak bana sert bir şekilde saldırmasını da istemiyordum.

"Yok," dedi ve sonra bana doğru atıldı.

Boğazımdan bir şaşkınlık çığlığı çıktı ama ağabeyim bana iyi öğretmişti. İçgüdüsel olarak dizlerimin üzerine çöktüm ve kolumu fırlatarak yumruğumu alfanın kasığıyla birleştirdim. Homurdanarak öne, benim hizama düştü ve ben de onu kolayca yere serdim. Bileğini sert bir çekişle çekerek yüzüstü yere düştü. Sürü çığlık attı ve heyecan içinde uludu.

Dorian'ın sırtına atlayarak, bir kolumu boğazına doladım ve sonra bacaklarımı kullanarak devasa kollarını sıkıştırmaya çalıştım ama işe yaramadı. Ben sırtındayken ayağa kalktı ve sonra geriye doğru düşmeye başladık. Tüm ağırlığını üzerime vererek bana çarptı ve hava ciğerlerimi hızla terk etti. Nefes alamıyordum, üzerimden yuvarlanıp dönerken kollarım gevşedi. Yumrukları yüzüme, karnıma ve boğazıma çarptı; o kadar hızlı bir saldırı ki yönümü bulamadım.

"Elindekini kullan!" diye tersledi kardeşim.

Parmaklarımın altındaki toprağı hissettim ve bir avuç alıp alfanın yüzüne fırlattım. Öksürdü ve tükürdü, bu da bana nefesimi tutma ve altından yuvarlanma şansı verdi.

Kurt çıkma zamanı. Bir şansım olmasının tek yolu buydu. Kurt formuma geçmek beni değişim süreci boyunca savunmasız bıraktı ama sonraki birkaç saniye boyunca topraktan kör olmuştu, bu yüzden ya şimdi ya hiçti.

Acı içimi parçaladıkça kemiklerim kırılmaya ve dönüşmeye başladı. Bir şekil değiştiren olmak ve sık sık form değiştirmek acıyı azaltmıyordu. Her seferinde dayanılmazdı, bu da doğal olarak türümüze yüksek bir acı toleransı kazandırmıştı. Dorian bacağımı tutup çektiğinde değişimin yarısına gelmiştim.

Vücudumun üst kısmı yere çarptı ve sonra vardiyaı tamamlarken havaya kaldırıldım. Ona hırladım ve hırladım ama önünde kıpırdanıp kıvrılırken beni bir yavru köpek gibi tuttu. Vites değiştirmenin acısı tenimi çığ gibi hissettiriyordu ama sakinliğimi korudum. Dorian karnıma darbe üstüne darbe indiriyor, bana kum torbası muamelesi yapıyordu. Bu bir antrenman maçı olduğu için tam gaz devam etmiyordu, bu yüzden kaburgalarım kırılmıyordu ama oldukça iyi morarmıştım.

O anda, yıllar boyunca ve son iki hafta içinde kardeşimle antrenman yaparken öğrendiğim her şeyi hatırladım.

Birdenbire tamamen gevşedim, kurdumun başı bayılmışım gibi yana yattı.

"İyi deneme," diye tersledi Dorian ve beni bacağımdan tutup havaya kaldırırken karnıma bir yumruk daha indirdi.

Yumruğa tepki vermemek için tüm kontrolümü kaybettim. Dorian'ın onura değer veren saygın bir dövüşçü olduğunu biliyordum: Bilinci yerinde olmayan birine asla vurmazdı. Bu zaten kazandığı anlamına gelirdi. Bu onun sahip olduğu tek zayıflıktı, onurlu bir adamdı ve asla kolay yolu seçmezdi.

İç çekerek beni yere yatırdı ve sürüye seslendi. "Sanırım o-"

Kurt formumda ayağı fırladım ve doğrudan boğazına saldırdım, hafifçe ısırdım ki bu bir antrenman maçı olmasaydı boğazını koparabileceğimi bilsin. Tekrar yere indiğimde, derisini sıyırdığım kırmızı diş izlerini görmek için başımı kaldırdım.

Sürü tezahürat yapıp bağırırken bakışlarını üzerimde tuttum, boğazını ısırdığım anda kazandığımı biliyordum. Gerçek bir dövüşte ölmüş olurdu.

Dorian kurt formumu koltuk altlarımdan kavradı ve sarı parlayan gözlerine bakmam için beni yukarı çekti.

"Aferin sana. Sen hesaba katılması gereken bir güçsün Zara Swiftwater, her zaman da öyle oldun. Bunu sakın unutma."

Bu, "*Seni seviyorum ve seninle gurur duyuyorum, evlat*" sözünün Dorian'daki karşılığıydı.

Sakın ölme.

Başımı salladım ve beni yere bıraktı.

Sürü yere çarpıp etrafımda ulurken, kendimi kardeşimle birlikte şehre gitmeye hazır hissediyordum.

Oslo'ya ve diğer herkese veda etme işini çabucak hallettim. Yolculuğumuzdan hemen önce duygusallaşmak istemedim.

"Ben kazanana kadar Amara'ya göz kulak ol, sonra seni çağıracağım," diye küçük kardeşimi bilgilendirdim. Ona göz kulak olacağına söz vermişti ama sürümüzde sorumluluk yaşı on ikiydi. Kendi başına olmayı öğrenmesi gerekiyordu. Artık ona bebek gibi bakmak yok.

Başını salladı, gözleri yaşlarla doldu ve kalbim sıkıştı.

"Ya sen... ölürsen?" dedi evimizin kapısında dururken. Cyrus dışarıda beni bekliyordu, yani sadece ikimiz vardık.

Eğer on yaşında olsaydı, ona yalan söyler ve ölmeyeceğimi söylerdim. Ama onun gerçeğe ihtiyacı vardı.

Onu sıkı bir sarılmanın içine çektim. "O zaman en çok seni özleyeceğim çünkü sen benim en sevdiğimsin," dedim ve kolları beni ölümüne sıktı. "Ve bensiz de iyi olacaksın. Güçlü ol ve doğru hissettiren bir yer bulana kadar sürüde yükselmeye çalış."

Omzuma doğru başını salladı ve bir hıçkırık yuttuğunu duydum.

Ona çok fazla annelik yapmak istemediğim için geri çekildim. Burada bensiz hayatta kalmak istiyorsa biraz daha sertleşmesi gerekecekti. Ama onu yanımda götürmek, büyüüp daha az hassas olana kadar ona yakın olmak istediğimi itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum.

Annemizi ve babamızı kaybettiğimizde bebektik. Oslo ve ben birlikte büyüdük. Ben ve o dünyaya karşı.

"İçeri gir ve kendine öğle yemeği hazırla, tamam mı?" Dedim.

Başını salladı ve gözlerini sildi, hepsi bu kadar. Daha fazla oyalanamazdım.

Dönerek ağabeyimin yanına doğru yürüdüm. Yarım düzine sürü üyesinin koşum taktığı ve çekmeye hazır olduğu kurt kızağının üzerinde duruyordu.

o.

Eğer yanıma bir şey almam gerekmeseydi, kendi evime geçebilirdim. Kurt formuna girip Ölüm Dağı'na yürüdüm ama bir koçla deneme adayı olarak kıyafetlere, silahlara ve kardeşimle tek başımıza taşıyabileceğimizden daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Ben yaklaşırken Cyrus, "Ona bebek gibi davranıyorsun," diye azarladı.

Gözlerimi devirdim, aynı eski tartışmadan bıkmıştım. "Sen yokken Mena ikizlere iyi bakabilecek mi?" Kurt kızağında onun yanına tırmandım.

Karısı Mena altı ay önce ikiz erkek çocuk dünyaya getirmişti; bu kadar erken gitmesini istemediğinden emindim.

"O iyi olacak. O güçlü ve sürüye sahip." Küçük köyümüze baktı ve ben de onun bakışlarını takip ettim. Mud Flat köyünü çok severdim. Hafif kar serpintisinin altında uçsuz bucaksız bir çatlak çamur denizi vardı ve kilometreler boyunca tek bir kişi bile yoktu. Hiçliğin ortasında yaşamak herkese göre değildi ama ben yalnızlığı ve sadece bizim sürümüzün arkadaşlığını seviyordum. Diğer sürüler bölge için savaşmak zorundaydı ama burada, pek çok insanın yaşamak istemediği bir yerde, kendimize ait yüzlerce milimiz vardı. Sizi durduracak hiçbir manzara olmadan Çamur Düzleklerinde yıldırım hızıyla koşmaktan daha özgürleştirici bir şey olamazdı. Doğa koşullarında hayatta kalma konusunda uzmandık ve beni mutlu edecek ya da rahat ettirecek pek bir şeye ihtiyacım yoktu; bunun Kraliçe Denemeleri'nde işime yarayacağını düşünüyordum. Söylentilere göre Kraliçe Denemeleri'nden birinde iradenizi sınıyorlar ve sizi büyüleyici olmayan yaşam alanlarıyla yıpratmaya çalışıyorlardı. Halk hiçbir açıdan zayıf bir kraliçeyi kabul etmezdi.

Kızağa bağlı olan kurt sürüsü arkadaşlarımız o sırada havalandılar ve ben de tutunmak için yanlardaki parmaklıkları kavradım. Yorulmuştum, üstüm başım kir ve kar içindeydi ve dudağım kanıyordu ama kardeşim haklıydı. O gösterişli şehir kurtlarına karşı başkente böyle görünmek bir avantaj olurdu.

Yolculuk tüm gün ve akşamın bir bölümünde sürdü: başka hiçbir sürünün arazisine tecavüz etmemek için ortak patikalardan ayrılmamamız gerekiyordu. Ölüm Dağı'nın kapılarına ancak akşam yemeğinden sonra varabildik ve benim

midesi gurulduyordu. Cyrus'a bir tür hoş geldin yemeği verileceği ve ardından tüm yarışmacılara kendileri ve antrenörleri için kalacak yer sağlanacağı bildirilmişti. Ölüm Dağı'na hiç gitmemiştim. Şehir benim için hiç çekici değildi. Yazın Oslo ile birlikte dışarıda bir hamakta uyurdum, böylece yıldızlara bakabilirdik. Kışın bile kaslarımı zayıf tutmak ve soğuğa karşı dayanıklı olmak için her gün uzun yürüyüşlere çıkardım. Şehirdeki insanlar bunu yapmazdı. Onlar bunun için fazla iyiydiler, türümüzün en yumuşaklarıydılar. Vücutları daha dolgundu ve kasları daha azdı. Yemek onlara tabakta getirilirdi. Ateşler onlar için hizmetçiler tarafından yakılırdı. Evet, tüm süslü eğitim koçlarını karşılayabilirlerdi ama buradan güçlü bir kraliçenin seçileceğini nasıl düşündüler, beni aşırıyordu.

Şehrin kapılarından girerken etrafıma bakındım. Ölüm Dağı, ilk yerleşimciler tarafından altın madeni çıkarmak için yarı yarıya oyulmuştu.

Kurt adamlar yönetimi ele geçirdiklerinde sarayı tam platonun üzerine, dağın yarısına inşa etmişlerdi. Bizim haberimiz olmadan oraya ulaşabilecek hiçbir ordu yoktu ve daha bize yaklaşmadan onları ölüme atıyorduk.

Sıska ama uzun evlerden oluşan küçük bir köyün yanından geçtik, bazıları sadece on fit genişliğinde ama dört kat yüksekliğindeydi. Bir dağın yamacına ev inşa ederken yer sıkıntısı çekiliyordu.

İnsan yapımı zengin şehre baktım ve düşüncelerimin içimde savaştığını hissettim. Kurt yanımda, pırıl pırıl altın kakmalı büyük, gösterişli taş şatonun türümüzle alay ettiğini düşünüyordu. Bizler hayvanız, toprakta uyuruz, ipek çarşaflarda değil. Ama insan yanımda bu tür ihtiyaçlara duyulan arzuyu gördü. Zamanımızın yarısını bu insan bedenlerinde geçiriyorduk ve onlar böyle lükslerle büyüyorlardı.

Ön girişin tamamı, civardaki şehir ve köylerden gelen yolcuların çadırlarıyla doluydu. Kurt kızağını dağın eteklerinde bırakmış ve Çamur Düzlükleri'ni temsilen sekiz kişilik bir grup olarak birlikte tırmanmıştık.

Bazı kurtlar yeni gelenleri değerlendirmek için çadırlarından çıktılar ve yerlerini bilmeleri için her birine tek tek baktığımdan emin oldum.

İtaatkârlar hızla başka tarafa bakarken, diğer dominantlar bakışlarımı daha uzun süre tuttu.

Kamp ateşinin ve pişen etin kokusu burnuma çarptı ve midem guruldadı.

Cyrus diğ er s  r  temsilcilerimize baktı. "  ad r m z için bir yer bulun ve kamp kurun. Zara'y  içeri kaydetmem gerekiyor."

Başlarını salladılar ve daha baskın dış ilerden biri olan Sasha uzanıp omzumu sıkt . "Bizi gururlandır," dedi ciddi bir ses tonuyla.

Sözlerinin üzerimde bir etki yaratmasına izin vermemeye çalışarak başımı salladım. Kraliçe Denemeleri'nde Mud Flat paketini temsil etmek büyük bir onurdu.

Bazıları bizim bir saraya ait olma ihtimalimizin en düşük olduğ unu söylerdi. Ş hirde ve diğ er büyük kasabalarda olduğ u gibi akan su ya da tuvalet olmadan topraktan ge inirdik. Yiyeceklerimizi avlardık, pazar tezgahlarından satın almazdık. Ama bunun beni bu tür bir mücadeleyi kazanma olasılığı en yüksek kişi yaptığ ını iddia edebilirim. Hayat tarafından sertle tirildim ve h rs lı kurtlardan oluşan büyük bir sürünün içinde üçüncü sıradaki yerimi korumak için her gün sava tım.

Cyrus ve ben sarayın geniş  imenlik alanındaki çadır kente girip çıkarken insanlar bana bakıyor ve işaret ediyorlardı. Hatta bazıları ellerinde kartlar tutuyor ve üzerlerine bir şeyler i aretliyordu.

Geçerken kartlara daha yakından baktım ve midem d ğ  mlendi.

Bahis kartları. İlk kimin  leceğ i  zerine. İlk bakışta iki düzineden fazla isim görünüyordu.

Cyrus tersleyerek dikkatimi ellerine  ekmeme neden oldu ve ardından parmaklarıyla konuşmaya başladı.

Kral  g receğ in için gergin misin? Kardeşim benimle konuşmak için el dilini kullandı, böylece çevredekiler anlayamad . Sürü arkadaşımızın çocuklarından biri işitme duyusu olmadan doğ mu tu, ki bu bir kurt için son derece nadir bir durumdur, ama Tig r zg arın h  ırt s n  bile duyam yordu. Onunla iletişim kurabilmek için Mud Flat sürüsünde bir dil tasarladık. Ayrıca, diğ er sürülerin hassas kulaklarıyla bizi duymas n  istemediğ imiz festivallerde ve etkinliklerde de faydalı oldu. Kurt formundayken düşüncelerimizi payla abiliyorduk ama insan olarak konu amadığ ımızda bulabildiğ imiz en iyi şey buydu.

Hayır. Neden olay m ki? Onu son g rd ğ  mde  ocuktuk. Aptalca bir a k. Parmaklar m  hızlıca hareket ettirdim ve kardeşim bana 'Sana inanmıyorum' der gibi bir bakış attı. Dürüst olmak gerekirse ben de kendime inandığ ımdan emin değ ildim.

Sadece yüzünüzde hiçbir şeyin görünmesine izin vermeyin. Diğ er yarı macılar tarafından istismar edilecek bir zayıflık istemiyorum, diye parmaklarıyla işaret etti.

Bir kez başımı salladım ama sözleri beni çok etkiledi.

Axil Moon'u görmekten etkilenmezdim... değ il mi?

ROYAL MOON kalesi bir kalede olmasını düşündüğüm her şeydi. Hizmetkârlar, elektrik, süslü duvar halıları ve hayatımda hiç görmediğim kadar çok yiyeceklerle doluydu. Cyrus ve ben, Kraliçe Denemeleri sırasında kurallara uyduğumuzdan emin olmak için kraliyet wolven danışmanlarına yeni giriş yapmıştık.

"Bu gecenin tadını çıkarın. Yarın sabah ilk duruşma başlıyor," dedi kralın danışmanlarından biri bize.

Danışmanlar toplamda sekiz kişiydi ve krala rehberlik eden uzun bir soydan geliyorlardı. Hepsinin kafası tıraşlı olduğu ve statülerini simgeleyen kırmızı cübbeyi giydikleri için fark edilmeleri kolaydı. Axil alfa kraldı ama bu adamların katkısı olmadan hiçbir şey yapamazdı.

Başımın altına onayladım ve danışman kıyafetlerime baktı. "Size odalarınızı göstermemi ister misiniz? Akşam yemeğinden önce üzerinizi değiştirebilirsiniz."

Ben fırsat bulamadan Cyrus konuştu. "Hayır, şimdi yemek istiyoruz. Uzun bir yolculuk oldu ve modayla ilgilenmiyoruz."

Danışman tokat yemiş gibi görünüyordu ve ben de sırtıma bastırmak zorunda kaldım.

Psikolojik savaş başlamıştı. Cyrus kendi elementindeydi.

"Elbette." Kırmızı cüppeli adam bir çift açık kapıyı işaret etti. "Ah, neredeyse unuttuyordum. İşte şampiyon numaran, Zara." Adam bana el yazısıyla yazılmış bir bilet uzattı ve ben de büyük bloklar halinde yazılmış bir numarayı görmek için bilete baktım. Üzerinde bir iğne vardı.

Adam numarayı takmamı işaret edencesine göğsüme baktı. İğneledim ve o da memnuniyetle başını salladı.

Kalabalık odaya bakılırsa, en son gelen kadınlardan biriydim ama yine de bana bir numaralı bilet verilmişti. İlginçti. Bu ne anlama geliyordu? Söylentilere göre yeteneklerimize göre mi sıralanıyorduk yoksa sadece rastgele miydi? Çamur Düzlekleri'nde pek tantana olmazdı ve sürümüzdeki en baskın dişi olmama rağmen buradaki en baskın dişi olduğumdan şüpheliydim.

Bu şeyden kurtulmak için ağabeyimin bana öğrettiği tüm becerileri kullanmam gerekecekti.

Odaya girer girmez, Cyrus'un bu sabah alfamızla dövüşmemi istemekte haklı olduğunu anladım. Ve kıyafetlerimizi değiştirmememiz konusunda ısrar etmekte.

Oda, yerleri öpen güzel ipek elbiseler giymiş kadınlarla doluydu. Saçları parlak tellerle bağlanmıştı ve erkek ya da kadın olsun, dövüş koçları da etkileyici bir şekilde giyinmişlerdi.

İçeri girdiğimizde her bir baş bize doğru döndü ve yüzlerinin en az yarısını korku kapladı. Vahşi bakışları kanla kaplanmış giysilerime, yüzümdeki ve karnımdaki sararmış morluklara ve sonra da yolculuktan dolayı aynı şekilde sertleşmiş görünen kardeşime yöneldi.

Tanışma ya da nezaket sözcükleri kullanmadan uzun bir masaya geçtik ve tabaklarımızı etler, patatesler ve ekmeklerle doldurduk. Biraz tatlı almaya çalıştım ama kardeşim elime vurdu.

Yarın dövüş. Şeker yok, eliyle imzaladı.

İtiraz etmek istedim ama haklıydı. Vücudum tatlıları pek sevmezdi: Yerken iyi hissettirirlerdi ama sonrasında beni hep halsiz bırakırlardı ve çok fazla yersem ertesi gün susatırlardı. Çamur Düzlükleri'nde toprakla geçiniyorduk ve bazı yabani meyveler dışında, burada kek, kurabiye gibi tatlılar ve uzak köylerdeki pazarlarda satılan şeyler yoktu. Vücudum bunlara alışık değildi.

Sessizleşen kalabalığın arasından geçerek Cyrus'la birlikte boş bir masa aradık.

Biz oradan geçerken, yeşil elbiseli ve tepesinde üç rakamı olan bir kadın burnunu tıkadı.

"Pee yew, Mud Flats'in sürüklediği şeye bak," dedi genizden gelen bir ses tonuyla. "Açıkça görülüyor ki, o-"

Cümlesini bitirmesini beklemedim; onun yerine boştaki elimle şakağına bir yumruk indirdim ve onu bayılttım. Vücudu bir çuval kaya gibi yere yığıldı. Boğazında bir hırıltı oluşurken yanında duran şık giyimli adama baktım. Onun dövüş koçu.

"Kurdunu kontrol et yoksa bir dahaki sefere kolunu alırım," dedim ona.

Yüzünün yan tarafında tüyler dalgalandı ama kıpırdamadı. Bu saygısızlığı durdurmaya hakkım vardı.

Diğer kadınlardan bazıları davranışım karşısında şok içinde soluk soluğa kaldı ama hepsi değil. Altın rengi elbisesine iki numarayı iliştiirmiş olan bir kadın beni sadece bir avcının avını izlediği gibi izledi. Kimsenin alayını kabul etmeyeceğime dair bir örnek oluşturmam gerekiyordu ama diğerlerine asıl rakiplerinin kim olduğunu da gösterdiğimi fark ettim. Şimdi onlar da benimle uğraşacaklardı.

Oh iyi.

Cyrus sanki benim patlamam her gün olan bir şeymiş gibi boş bir masaya oturdu ve ben de ona katıldım.

Aferin kızırma, diye eliyle işaret etti ve ben de sırtarak yemeğimi mideye indirmeye başladım. Yarı aç, vahşi bir hayvan gibi yiyordum. Kahvaltı ve öğle yemeğini atlamıştım ve birkaç parça tütülenmiş et atıştırmak dışında bütün gün yediğim tek yemek buydu.

Yumuşak bir parça geyik etini mideye indirirken, mavi elbiseli, güçlü kuvvetli bir sarışın yanıma oturdu. Kurt burnumun nefret ettiği çiçek parfümü kokuyordu ve çok fazla makyaj yapmıştı. Göğsüne yirmi dört rakamını iliştirmişti.

"Hoş geldiniz. Benim adım Ölüm Dağı sürüsünden Eliza Green. Yarın hepimiz birbirimizi öldürmeye çalışmadan önce kendimi tanıtmak için bir dakikanızı ayırmak istedim." Gergin bir şekilde kıkırdadı.

Hiçbir şey söylemedim, yemeğime devam ettim.

"Vay canına. O kıza gerçekten kimin patron olduğunu gösterdin. Henüz kavgaya başlamaya iznimiz olup olmadığını bile bilmiyorum ama bu oldukça havalıydı" diye ekledi.

Bakışlarımı yemeğimden kaldırıp onun mavi gözlerine diktim ve birbirimize kilitlendik. İnsanları iyi tanırdım: Bu kız bu şeyden sağ çıkmak için fazla iyiydi. Ve beni daha sonra öldürmek için bir ittifak kurmaya çalışmak gibi hesapçı davranmıyordu. Öyle bir şey oldu. Sesinde altta yatan bir gerginlikle birlikte bir tatlılık vardı. Masumdu.

"Muhtemelen ilk gidenlerden biri ben olacağım," diye gevezelik etti. "Ama en azından ailemi gururlandıracağım, değil mi? Üzgünüm, gergin olduğumda çok konuşuyorum."

Cyrus parmaklarını şıklattı ve ben de ona baktım.

Arkadaş edinme.

Başımı salladım ama bu kızın ilk giden olmasını da istemiyordum. "Yarın ölmek istiyor musun?" Ona açıkça sordum.

Sözlerim karşısında dondu kaldı, belki de kendini o kadar nazıkçe tanıttıktan sonra söylediğim ilk şey olduğu için.

"Tabii ki hayır. Sürümü gururlandırmak istiyorum. Burası benim evim," diye ciddi bir şekilde cevap verdi.

Çenemi eğdim ve sonra iyice yaklaştım. "O zaman insanlara karşı bu kadar nazik olmayı bırak. Aslında, seninle konuşan bir sonraki kişinin yüzüne tükürmeni istiyorum."

Buna dehşetle baktı ve Cyrus ona daha fazla yardım etmemi engellemek için uzanıp bacağını çimdikledi.

"Şimdi *git* buradan," diye tersledim ve boğazından bir hırıltı yükseldi, o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi geriye düştü ve yere çakıldı.

Şimdi herkes yine bize bakıyordu.

Güzel.

Son nefeslerini vermeden önce göreceikleri son yüzü hatırlamalarını istedim.

Kimseyi öldürmek istemiyordum ama yolumuz buydu. Seçilen kraliçe aramızdaki en güçlü kişi olmalıydı ve bu savaşta kanıtlanmalıydı.

Odanın ön tarafında bir hareket oldu ve ardından herkes sustu ve dikkatlerini o yöne çevirdi.

Lokmamı bitirdim ve ayağa kalkarak neye ya da kime baktıklarını görmeye çalıştım. Kalabalık dağıldı ve Axil Moon, ağabeyi Ansel ve iki danışmanı ile birlikte odaya girdi. Bakışlarım onun üzerine düştüğü anda sanki karnıma tekme yemiş gibi oldum. İçimdeki hava boşaldı, ağzım açık kaldı ve sanki yıllar önceki eğitim kampına geri dönmüştüm.

Axil Moon artık bir çocuk değildi, tamamen erkekti ve ben buna hazırlıklı değildim.

Bu manzara beni aniden kampta birlikte geçirdiğimiz günlere götürdü.

Bir aydır birbirimizden ayrılmıyorduk ve arkadaşlarımızla göle yüzmeye gitmiştik. On beş yaşındaki Axil'e şakacı bir şekilde su sıçrattım ve onun da sırtarak aynı şeyi yapmasına neden oldum. Bir ton su yüzümü ve saçlarımı ıslattığında ciyakladım.

"Çok ileri gittin Axil!" Hırladım ve misilleme yapmak için peşinden gittim. Axil gölün ortasında yüzen bronzlaşma iskelesine doğru hızla yüzerken arkadaşlarımız bana tezahürat yapıyordu. Hepimiz bir aydır güreşiyor ve idman yapıyorduk. Axil, en azından iyi bir smaç yapmadan bunu yaşamasına izin vermeyeceğimi biliyordu.

Ben ona yetişmeye çalışırken o çılgınca gülüyordu. O benden daha iyi bir yüzücüydü ve bunu biliyordu. Arkadaşlarımız artık kıyı şeridindeki küçük karaltılar gibiydiler.

Axil benden önce yüzen iskeleye ulaştı ve bacağıma keskin bir şekilde kramp girdiğinde yüzümü buruşturarak daha sert vurdum. İyi bir yüzücüydüm ama bu göl gerçekten derindi ve aniden durup suya basmak zorunda kaldım.

"Axil!" Panik içinde çığlık attım: ona karşı duyduğum oyunbaz öfke kaybolmuştu. Bocalarken bana bir kez baktı ve suya daldı, benim için bir balıktan daha sert yüzdü.

Bacağıma. Aptal kramp. Başımı suyun üstünde tutmaya çalıştım, kurdum bizi korumak için ortaya çıkmak istiyordu.

Birden Axil beni kollarının arasına aldı. Gözleri çılginca yüzümü aradı. "Ne oldu?" diye sordu bizi yüzen iskeleye doğru çekerken.

"Bacağıma kramp girdi," dedim ona nefes nefese, panik vücudumu terk ederken.

İskeleye vardık ve beni yukarı çekti, ben de kucağına yerleştim. Yüzümün iki yanını tutmuş, dehşetle gözlerimin içine bakıyordu.

"Düşündüm ki... Zara, seni asla kaybedemem. Ben sana aşığım. Şimdi. Sonsuza kadar. Daima."

Ciğerlerimdeki hava boşalmıştı.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandım.

Uzanarak başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi ve sonra öne doğru eğilip bir öpücükle ağzını yakaladım. Öpüşmeyi derinleştirmek için dudaklarını araladı ve ben ona doğru daha da eğilirken dillerimiz iç içe geçti. Annemle babam öldüğünden beri bu dünyada pek bir şeyin anlamı kalmamıştı. Neden iyi insanların başına kötü şeyler geldiğini. Neden başkaları kolay yaşarken benim bu kadar zor bir hayatım olmuştu. Ama şimdi burada Axil'le olmak, onun güvenli kollarına sarılmak çok doğru geliyordu. Evim gibiydi.

Kardeşim yanımda boğazını temizledi ve beni anılarımdan çekip Ölüm Dağı'ndaki odaya geri götürdü. Kızarak ona özür dileyen bir gülümseme verdim ve sonra Axil'in yanına bakıp Ansel Moon'u gördüm.

Ağabeyi, iki yıl önce alfa kralı olmak için verdikleri mücadelenin tek hatırlatıcısı olan kalıcı bir topallıkla yürüyordu. Axil kazanmıştı ve şimdi nedenini görüyordum. Ansel'den bir baş daha uzun ve daha iriydi. Axil'in yontulmuş çenesini çerçeveleyen kirli bir sakalı vardı ve mavi gözleri odayı tarayıp bende durduğunda et arayan oklar gibiydi.

İçgüdüsel olarak başımı çevirdim ve altın elbiseli kadının sırtarak beni izlediğini gördüm.

Lanet olsun. Elimi gösterdim, alfa kralı görmekten etkilendiğimi gizleyemedim.

Umarım onu sadece çekici bulduğumu düşünür ve birlikte bir geçmişimiz olduğunu düşünmez.

Axil'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ve bu fırsatı değerlendirerek kürk mantomu çıkardım ve ince, yontulmuş kollarımı ve karın kaslarımı sergiledim. Üzerimde hâlâ sadece göğüslerimi örten bir kumaş şerit ve elkin derisinden yapılmış, düşük belli, dar bir pantolon vardı. Vücudum kurumuş kan, kir ve solmaya yüz tutmuş morluklarla doluydu çünkü kurttan aldığım şifa bu sabahki yaralarımın icabına bakmıştı. Ateş ve kanla dövülmüş bir savaşçıya benziyordum, bir zamanlar tanıdığı on beş yaşındaki kızdan çok farklıydım.

Yüzümü ona döndüğümde masamızın yanından geçiyordu ve hayalet görmüş gibi görünüyordu. Perili bakışlarını üzerimde tuttum ve yıllar önce eğitim kampında beni kalbi kırık bir şekilde terk etmesini artık umursamadığımı söylemek istercesine çenemi yukarı kaldırdım. Onun benim için sadece bir anı olduğunu, zihnimde kaybolup gitmiş bir hayal olduğunu düşünmesini istedim.

Ama yüz hatlarını kaplayan ıstıraba hazırlıklı değildim. Saf sefalet yüzüne kazınmıştı ve beni gördüğünde neden böyle görüldüğünü anlamaya çalışarak sertçe yutkundum.

Beni tanıdı mı? Büyüyüp bir kadın olmuştum ama hâlâ kampta dans etmek istediği kahverengi saçlı kızdım.

Bana doğru yürüdü ve danışmanları, kardeşi Ansel onlarla konuşmaya başlarken diğer kadın kalabalığını geri itti ve bize mahremiyet sağladı.

Bu etkileşim için, beni tek kelime etmeden acımasızca terk ettikten sonra onunla konuşma şansı için kendimi hazırladım.

Diğer tüm kültürlerde kralların önünde eğilirsiniz.

Bizimkini değil.

Canım acıdığına bile bakışlarını tuttum. Nefesim kesilirken, o benimkileri görüş alanında tutmaya devam ederken ben de mavi gözlerine olabildiğince uzun süre baktım. Onunla tanıştığım andan itibaren, on beş yaşındayken, geleceğin alfası olacağını biliyordum ama onun bir prens olduğunu ve bir gün kral olacağını bilmiyordum.

Şimdi ona, onun ve kardeşinin o zamanlar olduğumu düşündüğü Çamur Düzlekleri'nden gelen zayıf küçük kız olmadığımı göstermek istiyordum. Ve ağzından çıkan ilk kelimelerin şu *olmasını istiyordum: Sen olacağını biliyordum, sürünün en güçlüsü olacağını biliyordum.* Zirveye tırmanmıştım ve şimdi onun dengi olma şansım vardı.

"Zara." Adımı bir dua gibi soludu ve tüm mantıklı düşünceler beni terk etti. "Geldiğine sevinmeli miyim yoksa dehşete mi düşmeliyim bilmiyorum."

Bu yanıtı beklemediğim için solgunlaştım. "Korktun mu? Sen... beni davet mi ettin?"

Sertçe yutkundu ve sonra yakınımı eğildi, tanıdık kokusu üzerime yayıldı, bu da boğazımda bir sızlanmaya neden oldu, ama yuttum. Sesini neredeyse bir fısıltıya kadar alçaltarak dudaklarını kulağıma bastırdı.

"Şimdi pişmanım. Gelmemeliydin," dedi ve beni acı ve kafa karışıklığı içinde bırakarak uzaklaşmadan önce kalp kırıcı bir kaş çatmayla benden uzaklaştı. Axil'le yeniden bir araya gelmeyi tam olarak böyle hayal etmemiştim ama piç kurusu açıkça değişmişti. Artık birlikte bir gelecek hayal ederken ay ışığı altında saatlerce öpüştüğüm o tatlı genç değildi.

Beni görünce dehşete mi düştün? Beni davet ettiğine pişman mı oldu? O aptal pişman olacaktı. Benimle tanıştığı gün ve sonraki her gün onu pişman edecektim.

Şimdi bunu kazanmak ve beni her yatağa atmak istediğinde onu reddetmek için karısı olmak istiyordum.

Wolven ömür boyu çiftleşir ve tek eşlidir. Bana davranışının intikamı olarak o piçi bekarlığa zorladım.

Aşağılanmış bir kadını asla küçümseme.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ÜÇ

Cyrus ve ben kalenin içindeki yaşam alanlarını reddettik ve sürü arkadaşlarımızla birlikte dışarıdaki büyük çadırda uyumayı tercih ettik. Axil'i gördükten sonra oradan ayrıldık ve ben de bu büyük barınağın içine kurulmuş sekiz hamaktan birinde uyudum. Canavarın karnındaki bir odada tek başıma uyumaktansa, sürü arkadaşlarımin uyurken arkamı kollamasını tercih ederdim.

Dürüst olmak gerekirse, Axil'in bana gelmemem gerektiğini söylemesi beni sarsmıştı. Kendimi yıllar önce bana hissettirdiği gibi istenmeyen biri gibi hissettim. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeliydim ama ediyordu. Kampta benden zalimce ayrıldıktan sonra, şimdi bana gelmemem gerektiğini söylemesi korkunçtu ve bunun için ondan nefret ediyordum. Öfkeden kudurana kadar beynim bütün gece bunu düşündü.

Nasıl? Cesaret. O.

Sürü arkadaşları o sabah avladıkları taze tavşan ve bıldırcın yumurtalarından bir öğün hazırlarken kahvaltı boyunca sessizdim.

Cyrus bana doğru eğildi ve kampın karşısındaki tanıdık bir kadına baktı. Bir gece önce altın rengi elbiseyi giyen oydu.

"Ivanna Rivers. Crestline sürüsü, ikinci komutan," dedi ve tüylerim diken diken oldu. İkinci mi? Baskın erkeklerle dolu bir sürüde ikinci olmuştu! Crestline vahşiliğiyle tanınırdı. Fallenmoore'un en sert ikliminde yaşayan zorlu bir kurt grubuydu. Kışın bazen bir metreye kadar kar yağar ve günlerce aç kalırlardı. Hatta bir kıtlıkta kendi türlerini yedikleri bile söylenirdi. Çok sert ve muhtemelen en büyük rakibim olacaktı.

O da sürü arkadaşlarıyla birlikte benimkinden bir taş atımı uzaklıktaki çadırda uyumayı tercih etmişti. Onun ve savaş koçunun birlikte yürüyerek

Çimenliğin karşısındaki check-in çadırına. Tüm bu süre boyunca bakışlarımı üzerinde tuttu, bu da kurdumu heyecanlandırdı.

"Haydi, gidip kırmızı cübbelileri kontrol edelim," dedi Cyrus alaycı bir tavırla, kurt danışmanları işaret ederek.

Çenemi eğdim ve grup arkadaşlarımız bana iyi şanslar dilerken ikimiz de ayağa kalktık. Kardeşimi takip ederek check-in masasına gittim ve burada bir danışman tarafından bana mavi renkli bir kart verildi ve ilgili renkteki yarışmacı çadırına gitmem söylendi.

Cyrus bana "Seni dışarıda bekleyeceğim," dedi. Başımı salladım ve mavi çadıra adım attım.

Ivanna da oradaydı, elinde mavi bir kartla ortada duruyordu. İçeri girdiğimde bana ters ters baktı ve ben de yırtıcı bir içgüdüyle onun etrafında bir daire çizdim.

Hareketlerime uymak için döndü, asla arkasını dönmeme izin vermedi. Benden daha uzun boyluydu ve zayıftı, kas kütlesi de hemen hemen aynıydı. Hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi. Uzun siyah saçları kalın, parlak bukleler halinde sırtından aşağıya sarkıyordu ve altın rengi teni savaşmaktan kollarına kadar yara izleriyle doluydu. Bir wolven'i yaralamak için çok şey gerekirdi. Çenesi, burnu gibi mükemmel bir şekilde sivriydi ve pembe dudakları dolgun ve büzülmüştü.

Kırmızı ve mavi olmak üzere iki çadır vardı, bu da Ivanna ve benim birbirimizle kavga etmeyeceğimiz anlamına geliyordu. En azından bugün. Şimdilik aynı 'takımda' olduğumuz anlaşılıyordu.

O sırada Eliza çadıra adımını attı ve ne kadar solgun görüldüğünü fark ettim. Ivanna'yla göz temasını kestim ve fazla nazik kurda baktım.

"Silahlanmamıza izin verilecek," diye duyurdu Ölüm Dağı kurdu sesinde fazlasıyla gerginlikle.

"Harika." Ayağa kalktım ve boynumu uzattım.

Her türlü silahı severdim. Kılıçlar, hançerler, fırlatma yıldızları, ağır bir topuz. Bunları düşünmek bile kanımı pompalıyordu.

Ivanna daha dik durdu, görünüşe göre yanındaki uzun boyumdan hoşlanmamıştı. Onu.

"Ben bir silahım," diye duyurdu Ivanna çadıra, daha fazla kadın akın ederken içinde. "Bu yüzden pas geçiyorum."

Söyledikleri karşısında tüylerim diken diken oldu. Bunu sadece aklıma girmek için mi söylemişti? Yoksa gerçekten bir silaha sahip olma fırsatını kaçırarak mıydı?

Bu çılgıncaydı ama aynı zamanda Cyrus'un onaylayacağı bir şeydi çünkü kafama girmişti.

Ben de pas geçmeli miyim? İlk dövüşümde zayıf görünmek istemedim, özellikle de kral izliyorsa. Dün geceki karşılaşmamızdan sonra, ona bunca zamandır neler kaçırdığını göstermek istiyordum.

"Kral Axil şu anda dışarıda, dövüş ringine doğru ilerliyor," dedi Eliza sanki aklımı okuyormuş gibi.

Ivanna ve ben bir bakış paylaştık ve sonra tekrar kilitli bir bakışa geri döndük.

Bunu bütün gün yapabilirim, diye düşündüm.

Belli ki Eliza'nın yorumunun benden bir tepki alıp almadığını görmek istiyordu ama ben yüz ifadesinden tamamen yoksun kaldım.

Daha fazla yarışmacı çadıra süzüldü ve ardından kralın wolven danışmanlarından biri uzun kırmızı cübbesini giyerek alana girdi. Danışman tam önümde durup beni ona bakmaya zorladığında Ivanna ve ben nihayet bakışlarımızı ayırdık. Elinde bir düzineden fazla silahın küçük taş kopyalarının bulunduğu küçük bir tahta kutu vardı.

"Zara, Kraliçe Denemeleri için hakimiyet sırasına göre sıralandınız. Bir numara olduğunuz için ilk silahı seçebilirsiniz. Seçimini yaptıktan sonra silah çadırına gideceksin ve orada seninle bu silahı gerçek boyutlu versiyonuyla değiştirecekler."

Bu şok edici açıklamayla kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Yani bu bir baskınlık sıralamasıydı. Ve ben bir numara mı olmuştum? Nasıl? Ivanna sürüsünün ikinci komutanıydı. Dorian onlara benimle ilgili bir değerlendirme falan mı yapmıştı?

Kimin umurunda, diye düşündüm kendi kendime.

Cyrus'un bana ne tavsiye edeceğini biliyordum. Eğer iki numaralı ve en büyük rakibim olan Ivanna silah almıyorsa, o zaman ben de pas geçmeliydim.

"Pas," dedim ve kutuya doğru döndüm. Çadırdaki birkaç kadının nefesi kesildi ve danışman bana bir adım daha yaklaştı.

"Affedersiniz?"

Gözlerinin içine baktım. "Pas. Silaha ihtiyacım yok," dedim ona. Transa girmiş gibi kendini salladı ve bana doğru yürüdü.

Ivanna. "Ivanna Rivers, ikinci sıra. Silahını seç."

Bana bakıp sırtıttı ve o anda oyuna getirildiğimi anladım. Kutunun içine uzanarak güzel bir kılıcın küçük bir kopyasını çıkardı ve parmaklarının arasında ustaca döndürdü.

"İyi seçim," diye bilgilendirdi danışman onu.

Yüzümü tamamen sakın tuttum, kurdumu aşağı indirdim ve sanki az önce yaptığı şey beni hiç rahatsız etmemiş gibi koyu kahverengi saçlarımı sahte bir sıkıntıyla parmaklarımın arasında döndürmeye başladım. Ama içten içe öfkeliydim... ve aynı zamanda onun dehasını övüyordum. Silahsız bir dövüşe girmek için bir numaralı seçimi almıştı. Daha başlamadan beni yarış dışı bırakabilirdi. Benimle dövüşmek zorunda bile kalmadan! Ondan nefret etmek istiyordum ama o anda saygımı kazanmıştı.

Diğer kızlar silahlarını seçerken Eliza yanıma sokuldu ve onun numarasının yirmi dört olduğunu hatırladığımda içimi bir hüznün kapladı. Muhtemelen sonuncu ya da sondan ikinci. Şehir insanları zayıftı, bu iyi bilinirdi.

"Tavsiyen var mı?" diye fısıldadı bana. "Sen tam bir baş belası ve bugünü yaşamayı çok isterdim."

Gözleri yaşlarla doldu ve uzanıp yüzüne sert bir tokat attım. Nefes nefese kaldı ve gözbebekleri sarıya boyanmış olan kurdu yüzeye çıktı.

Çadırdaki insanlar bize döndü ama ben onları görmezden geldim. Bunun yerine onu ensesinden hafifçe tuttum ve kulağını dudaklarıma götürdüm. "İnsan formunda savaşırken kurdunu dışarıda tut. İnsan tarafın çok duygusal ve bu sana pahalıya mal olacak. Kirli dövüş. Sahip olduğun her açıyı kullan."

Başını salladı, tarçın sarısı kürkü yüzünün kenarlarından aşağı doğru dalgalanıyordu. "Kiminle dövüşeceğini biliyor musun?" Ona alçak sesle sordum.

Çenesini eğdi. "Yirmi iki numara." "Hayır, yani onu *tanıyor* musun?"

Anlamış gibiydi ve sonra tekrar başını salladı. "Malin Clearwater. Base Mountain paketi."

Görünüşe göre dövüşler ağırlıklıydı ve bizi bize benzer güçte biriyle karşı karşıya getiriyorlardı. Bu benim için hem iyi hem de kötü bir haberdı. İyi çünkü benimkini öldürdüğümde güçlü bir üyeyi saf dışı bırakmış olacaktım ve kötü çünkü silah seçmemiştim.

"Ona karşı ne kullanabilirsin?" Boynunu bırakarak sordum. "Herhangi bir zayıflığı var mı? Korkuları? Hasta annesi, eski erkek arkadaşı, fobileri?"

Sanki az önce bahsettiğim şey saf kötülükmiş gibi gözleri büyüdü ama sonra başını salladı. "Onun... uyluk kemiği geçen yıl kırıldı ve asla tam olarak düzelmedi."

Tekrar. Tek bacağını tercih ediyor. Ve ... erkek arkadaşı bu yaz onu aldattı."

"Güzel. Aldattığı kızın adı neydi?" Talep ediyorum. Danışman neredeyse kızın yanındaydı ve ona en berbat silahı getireceğini biliyordum çünkü en son seçilecekti. Muhtemelen küçük bir hançer.

"Alessia," diye mırıldandı, üzgün görünüyordu.

"Oraya git, Alessia'nın nasıl olduğunu sor ve sonra kötü bacağını tekmeleyerek uyluk kemiğini yeniden kır," diye talimat verdim. Ona hiçbir tavsiyede bulunmamam gerektiğini ve Cyrus'un buna karşı çıkacağını biliyordum ama masumiyeti ve zayıflığıyla ilgili bir şey onu korumaya yönelik baskın arzumu tetikledi.

Ağzı şokla açıldı, gözleri normal mavi rengine dönerken kurdu geri çekildi. Cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Üzerindeki korkunun kokusunu alabiliyordum ve yarışmak için seçilmiş olmasından bile nefret ediyordum. O buraya ait değildi.

"Yaşamak istiyor musun?" Ona açıkça sordum.

Sertçe yutkundü ve başını salladı ama artık konuşmak için çok geçti. Danışman gelmişti ve iki seçenek sunan kutuyu ona doğru tutuyordu.

Küçük bir hançer ve bir fırlatma bıçağı. Bana baktı.

"Hançer," dedim ve o da bıçağın küçük kopyasını aldı, silah çadırında daha büyük gerçek boyutlu versiyonuyla değiştirmeye hazırды.

Danışman beni bir kez daha değerlendirdi, ela gözlü bakışları benimkilere dikilmişti. "Son şansın mı?" Bana fırlatma bıçağını uzattı.

Ivanna'nın bakışlarının, bakmadan bile beni yakıldığını hissedebiliyordum. Eğer bu cılız silahı alırsam, o kazanırdı.

Başımı salladım ve o da kutuyu kapattı.

"Herkes beni takip etsin," dedi ve çadırdan dışarı çıktı.

Bir grup olarak tek sıra halinde güneş ışığına çıktık ve danışmanı takip ettik. Sarayın ön bahçesinin tamamı diyarın dört bir yanından gelen kurtlarla doluydu ama biz geçerken dağıldılar.

"Haydi, Mud Flat sürüsü!" diye bağırdı biri ve ben de sırtımdan kendimi alamadım. Sesi sürü arkadaşlarımdan biri olarak tanıdım.

Bir diğeri "Wash Basın pack!" diye bağırdı.

"Eagle Cliff sürüsü!" Daha fazla tezahürat ve ardından ulumalar ve çok geçmeden kalabalık, en sevdikleri yarışmacı veya sürü arkadaşı için tezahürat yaparak kulakları sağır ediyordu.

Çember şeklinde çevrilmiş geniş bir açık alana ulaştığımızda gözlerim Axil'i aradı. Kralı. Onun zaten beni izlediğini gördüğümde içimde küçük bir elektrik çarpması oldu. Kırmızı ipek bir tunik giymişti ve düğmeleri göğsündeydi. Savaş alanına bakan yükseltilmiş bir tahtta otururken güneş bronz teninde parlıyordu.

Onu ve dövüş ringini gördüğümde, yine birlikte geçirdiğimiz yazın anılarına daldım.

"Axil Moon, müsabakaya hazırsın. Rakibini seç," demişti Koç Varryl.

Kampın ikinci günüydü ve Axil'le bir önceki geceyi dans ederek ve öpüşerek geçirmiş olmamıza rağmen, bunun sadece bir gecelik bir şey olup olmadığını bilmiyordum. Tüm öğrenciler güreş maçının başlayacağı kalın köpük minderlerin etrafında bir halka oluşturmuşlardı ve Axil yavaşça her birinin yanından geçiyordu. Erkeklerden bazıları sanki kendilerini seçmesi için yalvarıyormuş gibi ona hırıliyordu. Umarım bir kıza zarar vermekten korktuğu için onunla güreşmeyen erkeklerden biri değildir. Hassas olmadığımı bilmesini istedim. Beni geçtiğinde, çizgiden çıkıp ona doğru adım attım ve sanki beni seç der gibi çenemi yukarı kaldırdım.

Bana attığı orantısız sırtış o kadar baştan çıkarıcıydı ki bacaklarım tutmaz oldu. "Zara Swiftwater'ı seçiyorum."

Uzun saçlarımı topladım ve ayakkabılarımı bir arkadaşşıma vererek minderde Axil'in karşısına geçtim. Birbirimizin etrafında dolaşıp birbirimizi ölçüp biçerken kalbim hızla çarpıyordu. Ondan dalga dalga yayılan baskınlığı hissedebiliyordum. İmkânsız olmasa da bakışlarını uzun süre tutmak zordu ve benimle gerçekten birlikte olmak istemesi için güçlü olduğumu bilmesi gerektiğini hissettim.

Koç düdüğünü çaldı ve ben de ileri atılarak bacağımı uzattım ve Axil'i ayağından çektim. Sırtarak yere düştü ve ben de üzerine atlayıp beline sarıldım, arkadaşlarımız ve kampa gelenler tezahüratlarla çılgına dönmüştü. Kendimi onun üstüne konumlandırıdığım anda leğen kemiğiyle yukarı doğru savruldu ve kollarımdan tutarak beni yana fırlattı ve şimdi üstümde olacak şekilde kendini yeniden yönlendirdi. Her şey o kadar hızlı oldu ki zar zor takip edebildim. Göğüs kafesimin üzerine oturmuş, kollarımı aşağı doğru bastırıyordu ve etrafımızdaki heyecan çığlıkları kulakları sağır ediyordu.

"Pes etmekte sorun yok," diye dalga geçti.

"Asla," diye homurdandım ve gözlerinde bir ateş yandı.

Ama esnekliğimi hafife almıştı. Leğen kemiğime değil de gs kafesine oturduğu için bacaklarımı yukarı doğru fırlatabildim ve ayak bileklerimi boynunun nnde çaprazlayarak onu zerimden geriye doğru ekebildim. Sert bir şekilde yere dşt ve ben de yuvarlanarak onu boğmaya çalıştım. Pes edeceğinden emindim ama o uzandı ve kollarımı boynundan ayırdı.

Hayal kırıklığı içinde homurdandım ve sonra ters dnd, beni almak için uzandı, beni bir eşarp gibi omuzlarına attı. Axil arabaya doğru yrrken kalabalık çılgına dnd.

"İptal et," diye yalvardı. "O benim mstakbel karım ve ona zarar veremem."

Kamptaki tm kızlar toplu bir 'aww' verdi ve ben sırtımdan kendimi alamadım. Axil byleyici biriydi ve ben tamamen onun bysne kapılmıştım.

Koç ddğn çaldı ve ikimize de kk bir kıkırdama verdi. "Genç aşk," diye mırıldandı.

şimdi kendimi bu anıyı bir kenara itmeye ve Axil'den uzak durmaya zorluyordum; onun zerimdeki etkisinden hoşlanmıyor ve Ivanna'nın geçmişteki aşkımızdan haberdar olmasını istemiyordum.

Çimenlik dvş alanı oldukça genişti, kurt formumuza geçip rakibimizin etrafında ezilmeden koşabileceğimiz kadar bykt.

Kırmızı adır savaşçıları karşımızdaki ipin kenarına dizildiler, sonra kral ayağa kalktı ve boğazını temizledi.

"Aramızdaki en gl kişi olmadığı srece bir kraliçenin kralının yanında hizmet etmeyi hak etmediğine uzun zamandır inanıyoruz!" diye bağırdı ve çevredeki kurtlar aynı fikirde olduklarını syleyip uludular.

"Ben nasıl savaşarak bu noktaya geldiysem, mstakbel kraliçem de aynısını yapmalı!" Kral olmak için neredeyse ldrdğ kardeşini işaret etti ve yine kalabalık tarafından heyecanla karşılandı. Kardeşinin yzne, sıkılmış çenesine ve yumruk olmuş ellerine baktım ve yenilginin stesinden gelemediğini anladım. Axil'in onun yaşamasına neden izin verdiğini asla bilemeyecektim. İki kardeşin dvşp birinin yenilmesi nadir grlen bir şeydi. Bu bana Axil'in ağabeyi sz konusu olduğunda yumuşak bir noktası olduğunu dşndrd.

Ve yumuşak noktalar zayıflıklardı.

"Bu ilk dvş en gl savaşçı kadınlarımızın sayısını azaltmamıza yardımcı olacak. Her ne kadar tm dvşlerin hkmen mağlubiyetle sonuçlanmasına izin versek de, bu hoş karşılanmıyor-" Kalabalık yksek sesle yuhaladı ve Axil kıkırdadı.

Evet, hükmen mağlubiyete izin verdiler ama sonra sürünüz onları böyle utandırdığınız için sizi parçalara ayırdı. Kraliçe Denemeleri'nde teslim olmaktansa ölmeyi tercih ederim. Eğer hayatta kalırsam, taşıyacağım onursuzluk beni öldürür.

Axıl kalabalık sessizleştğinde, "Siz de benim gibi halkınız için ölmeye hazır olmalısınız," diye ekledi.

"Teşekkür ederim, Lordum." Danışmanlardan biri yükseltilmiş platformda kralın yanında dururken yüksek sesle konuştu.

"İşte kurallar!" diye bağırdı danışman. "Çitle çevrili alanın içinde kalın. Dövüş insan formunda girmelisiniz ama yer değiştirebilirsiniz. Sadece size verilen silahı kullanın. Dövüş zil çaldığında başlayacak. Hepsi bu kadar!"

Etrafımızdaki kurtlar hiç vakit kaybetmeden "Savaş, savaş, savaş!" diye slogan atmaya başladılar.

Baş danışman önce Eliza'ya, sonra da Malin olduğunu tahmin ettiğim kadına doğru yürüdü ve ikisini de ringe çağırdı.

Önce en zayıf dövüşlerden başlıyorlardı.

Uzandım ve Eliza'nın bileğini çekerek onu bana bakmaya zorladım. "Çabuk ol, sürpriz olsun."

Yutkundu ve başını salladı. Umarım söylediklerimi ciddiye almıştır. Zalimce olduğunu biliyordum; birinin zayıflığını kullanmaktan hoşlanmıyordum ama hayatta kalmak istiyorsa kirli dövüşmek zorunda kalacaktı.

Eliza süslü bir şehir savaşçısı kıyafeti giymişti; kolları ve omuzları dolgulu, tamamen deri bir zırh. Kurt formuna geçerse birbirine dolanacak bir şeydi bu. Eliza hançerini elinde sıkıca kavıyordu ve silahı tutuş şeklinden onun muhtemelen usta bir kılıç ustası olduğunu anlayabiliyordum. Ölüm Dağı'nın yüksek sosyete kadınlarının hepsi öyleydi. Ama kenar mahallelerde ya da kuralların olmadığı gerçek bir dövüşte bir gün bile dayanamazlardı.

Eliza şimdi aynı hançeri tuttuğunu gördüğüm diğer kızın etrafında döndü. Güzel, iyi eşleşmişlerdi.

"Alessia nasıl?" Eliza Malin'e sordu ve kadının gözleri eski erkek arkadaşının sevgilisinden bahsedilince irileşti. Çok güzeldi, bal sarısı saçları, yeşil gözleri vardı ve şu anda vahşi bir hırıltı takınıyordu.

Zil çaldı ve Eliza düşündüğümde daha büyük bir hızla ileri atıldı. Sol çizmesiyle geriye doğru savruldu ve Malin'in sağ uyluk kemiğine çarptı. Aynı anda Eliza hançerini Malin'in yüzüne sapladı.

Çıtırdayan kemiklerin sesi tüm alanda çınladı ve kalabalık çığına döndü. Eliza için göğsümde küçük bir gurur kabardı. İyi bir öğrenciydi; söylediğim her şeyi yapmıştı.

Malin acı içinde feryat ederek yere düştü ve silahını bıraktı. Eliza silahı hızla tekmeledi ve ben bundan sonra ne olacağını biliyordum. Yapacağım şey buydu.

Evet, büyümüz yaraları yenilememizi sağlıyordu ama çok çabuk kan kaybedersek daha fazla kan üretemiyorduk.

Eliza, Malin'in zayıf anını yakaladı ve kıpkırmızı hayat kanı tuniğinden aşağı sızana kadar rakibinin boğazını kesti.

Malin yarayı bastırmak için uzandı ama artık çok geçti.

Kadın yere yığıldı ve ardından çevredeki kurtlar Eliza'nın adını zikretmeye başladı.

Gördüğüm en hızlı öldürmelerden biriydi.

Sırıtmaktan kendimi alamadım. Bu kızı çok az tanıyordum ama yine de onunla gurur duyuyordum; ilk dövüşünü kendi sahasında kazanmıştı. İyi hissettiriyor olmalı. Bana doğru döndü, aynı gülümsemeyi takındı ve ben de başımı ona doğru eğdim.

Sonra krala döndü ve ona göz kırparak gülümsedi ve ona duyduğum gurur göğsümde öldü ve bir kaya gibi mideme indi. Kıskançlık içimde alevlendi ama onu ittim. Umurumda olmamalıydı, Axil'den nefret ediyordum.

Bu duygu sömürülebilecek bir zayıflıktı ve buradaki her kadının kralın kalbi ve sevgilisi olmak için yarıştığını hatırlamam gerekiyordu.

Bir sonraki dövüş oynandı, sonra bir sonraki ve bir sonraki. Güç sırasına göre gidiyordu ve zaman geçtikçe daha da acımasızlaşıyordu. Kardeşimin ve sürü arkadaşlarımın yakınlarda olduğunu biliyordum ama ben çağrılana kadar Cyrus ortaya çıkmamıştı.

"Silahın nerede?" diye sordu boş ellerime bakarak. "Uzun hikâye."

Dövüş ringine yeni girmiş olan Ivanna'ya ters ters baktım.

Zil çaldığında yanımda durdu ve onu birlikte izledik. O benim en güçlü rakibimdi ve şimdi nedenini anlıyordum. Dövüş stili acımasız ve mükemmeldi. Her yumruğu bir ana organa saplanıyor ya da bir kemiği kırıyordu. Kılıcını her savuruşunda bir bağ yırtılıyordu. Hatta rakibinin yüzüne vurmak için bir pençesini kısmi olarak kaydırırdı ki bunu yapmak gerçekten zordu. Kısmi kaydırma, nefesini çok uzun süre tutmak gibiydi. Beceri gerektiriyordu.

Sıralamada dört numarayı öldürdüğünde, bir dövüşçü olarak saygımı kazanmıştı ve beni yenerse güçlü bir kraliçe olacağını biliyordum.

Kral Axil'le göz göze gelmemeye çalışıyordum ama bu çok zordu çünkü her seferinde o da bana bakıyordu. Her seferinde onu dik dik bakarken mi yakalıyordum yoksa o bütün zamanını bana bakarak mı geçiriyordu?

Kesinlikle olmaz.

Değil mi?

"Pekâlâ, bugünün son maçı!" diye duyurdu danışman. "Bir numaralı rakibimiz, Mud Flat sürüsünden Zara Swiftwater, silah almamayı tercih etti-"

Kral o zaman yüksek sesle homurdandı ve bazı insanlar dönüp ona baktı. "Bunu yapabilir mi?" Axil danışmanın sözünü keserek ve kaşlarını çatarak sordu

Ben.

Danışman sözünün kesilmesine sinirlenmiş görünüyordu. "Tabii ki yapabilir. Lordum."

Kömür karası kürkü Axil'in boynundan aşağı dalgalandı ve kaşlarımı çattım.

Neden umurunda olsun ki? O ve kardeşinin, soylarını çamurla kirlitemem konusunda endişelenmelerine gerek kalmaması için çabucak ölmemi tercih edeceklerini biliyordum. Ansel'in beş yıl önce kralken çok yerinde söylediği gibi.

"Ve üç numaralı yarışmacımız, Wash Basın sürüsünden Arin Moonlight, uzun kılıçla dövüşüyor!"

Alkışlar ve tezahüratlar salonda çınladı ve ringe adımımı atarken sırtıttım.

Arin, dün gece bana pis koktuğumu söyleyen ve benim de onu bayılttığım kadındı.

"Dün gece güzel bir yer uykusu çektin mi?" Ona sordum.

Tüm dişlerini göstererek ve kılıcını havada tutarak hırladı.

Axil'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama onu zihnimden uzaklaştırmak için kendimi zorladım.

Zil çaldı ve onu hazırlıksız yakalamak için her zaman yaptığım gibi ileri atılmak yerine, ipin kenarına kadar geriye doğru koştum.

Davranışım karşısında kafası karışmış gibi kaşlarını çattı.

Benim silahım yoktu, onun bir metrelik kılıcı vardı. Aptal değildim. Acele etmem bıçaklanmama neden olacaktı ve sonunda iyileşecek olsam da bu zaman alacaktı. Bir sonraki dövüşün bir saat sonra mı yoksa yarın sabah mı olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden bağırsaklarımı midemde tutmak en önemli önceliğimdi.

Ellerimi arkamda tuttum ve Ivanna kısmi vardiyasıyla gösteriş yaptığından beri benim de yapacağıma karar vermiştim.

Geriye doğru koşup onun kafasını karıştırarak bana doğru ilerlemesine neden olduğum sırada, iki elimi de devasa, jilet gibi keskin pençelere dönüştürmüştüm bile. Böyle bir değişimi sürdürmek inanılmaz bir beceri gerektiriyordu ve vücudumun geri kalanının da kurt formunu almasını engellemek için dikkatimi kısmen dağıtmam gerekiyordu. Tam bir değişim yapmak beni savunmasız bir alana sokacaktı ve muhtemelen ben daha dört ayak üzerindeyken kafamı kesecekti.

"Haydi, seni korkak!" Arin aşağı indi ve kılıcıyla tam boynuma doğru ilerledi. Kılıç bedenimden birkaç santim uzaktayken pençemi savurdum ve kılıcın yan tarafına çarptım. Darbenin gücü insan formumun kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı ve onun kavraması için çok fazlaydı. Silah yere çarptı ve bana doğru hamle yaparken bir savaş çılgılığı attı. Öfkeyle beni yere çekmeye çalışırken iki eli de boğazıma dolandı.

Çok duygusaldı, tamamen öfkeliydi ve hesaplanmış bir becerisi yoktu. Pençemi uzatıp yüzünün yan tarafına vurdum ve etinden bir parça kopardım. Acı dolu feryadı boşluğu yırtarcasına yükselirken parmakları boynumdan kurtuldu ve geriye doğru tökezledi. Pençelerimi tekrar ellerime geçirerek aşağı uzandım ve düşen kılıcını aldım.

Ne yaptığımı fark ettiğinde, sivri ucunu çoktan kalbine saplamıştım.

Kalabalık onaylarını haykırdı ve ben onun ölü bedenine bakarken gurur duyacağımı düşündüm... ama duymadım. Bunun yerine biraz utandım. Bunun bizim geleneğimiz olduğunu ve sürü hâkimiyeti için savaşmanın her zaman bir yol olduğunu biliyordum ama kadınları hayatlarını korumak için kaybettikleri için utandırmak bir hataydı. Arin kılıcımın ucunda ölü yatmak zorunda değildi, bunda utanılacak bir şey olmadığını ve sürüsünün yaşamasına izin vereceğini bilseydi diz çökebilirdi. Arin'in ölü gözlerindeki boş bakışlara baktım ve artık istemediğim bir adam ve giymeye layık olduğumdan emin olmadığım bir taç için savaştığımı fark ettim.

Yanlış hissettirdi.

Kardeşim ringe atladı ve beni övgüyle havaya kaldırdı, beni sersemliğimden kurtardı ve krala baktım.

Az önceki öfkesi gitmiş, yerine Axil bana şefkatle bakıyordu. Sanki yüzümde ona şu anda pek de iyi hissetmediğimi söyleyen bir şey görmüş gibiydi.

"Beni yere bırak," diye hırladım ağabeyime. Cyrus altımda sertleşti ve kalabalık çığına dönerken beni yere bıraktı.

Aniden ondan uzaklaştım ve ringden dışarı koştum, insan kalabalığını iterek geçtim ve sonra yüzlerce çadırın arasında yürüyordum.

Neden buradaydım? Neden bu işe girmiştım ki? Axil'i tekrar görmek ve ona ihtiyacı olan her şey olduğumu ve yıllar önce beni asla terk etmemesi gerektiğini kanıtlamak için miydi? Yoksa gerçekten sürüme gurur getirmek için miydi? Axil Moon'dan intikam almak için başka kadınları mı öldürüyordum?

Kafamın karıştığını hissederek yürümeye devam ettim, dövüşün adrenalininin bir kısmını atmak istiyordum. Yürüyüşüm koşuya dönüştü ve ne olduğunu anlayamadan tam anlamıyla depar atmaya başladım. Koşmayı seviyordum. İnsan ya da kurt formunda, fark etmezdi. Rüzgâr saçlarımı okşuyor, kaslarım gevşemek için ağlıyor ve nefesim kesiliyordu. Buna ihtiyacım vardı. Kalabalığın arasından hızla geçip kaleye vardığımda sağa döndüm ve arkasında ne olduğunu görmek için etraftan dolaştım. Dağın aşağısındaki keskin bir uçurumdan aşağı inmeden önce birkaç yüz metre boyunca uzanan sık bir ormanla ödüllendirildim.

Ağaçların arasına girip devam ederken bacaklarım sadece ağır bir antrenmanın getirebileceği iyi bir şekilde yandı. Ağaçlardan ve yoğun çalılardan kaçarak dağın kenarına kadar koştum ve durdum.

Aşağıdaki uçurumun üzerinden bakarken göğsüm kabardı ve sonra arkamda bir dalın kırıldığını duydum.

Kollarımı havaya kaldırarak döndüm ve kendimi Ivanna'nın sinsi saldırısına hazırladım. Rakiplerle savaşmak zorunda kalmadan onları saf dışı bırakmak. Ben olsam böyle yapardım.

Ama Axil'in bana doğru geldiğini gördüğümde kollarım düştü ve ağzım şaşkınlıktan biraz açıldı.

"Kaçmıyordum. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı" dedim, belki zorunluluğumdan kaçtığımı düşünür diye. Çünkü bu bir zorunluluktur. Eğer Dorian beni göndermeseydi, yerime birini seçmek zorunda kalacaktık. Ne kadar zayıf olurlarsa olsunlar her sürü bir dişi gönderirdi. Eliza gibi. O kadar hazırlıksızdı ki diğer yarışmacılardan hayatını nasıl idame ettireceği konusunda tavsiye istiyordu. Bu beni hasta etti.

Yürümeyi bırakmadı ve yavaşlamadan önce bana iki adım yaklaştığında sertçe yutkundum.

Bana doğru adım attığında nefesimi tuttum, ayak parmağımın ucuna kadar geldi ve bana baktı. Burun delikleri alevlendi ve bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldım. Mis gibi kokuyordu.

On beş yaşındaki Axil gibi baskınlık ve kötü seçimler. Onu öpüşümün anısı dilime yapışmıştı ve birden onun da aynı tada sahip olup olmadığını merak ettim.

"Silah almadın mı? Bundan daha akıllı olduğunu hatırlıyorum, Zara," diye hırladı ve bakışlarındaki öfke geri geldi.

Bir elimi kalçama koydum. "Beni bu kadar kolay terk ettiğin halde hatırlamana şaşırdım," diye karşılık verdim ama bunun doğru olduğundan emin değildim. Bana söylediği şeylerden biri de tenimdeki tek bir çili bile asla unutmuyacağıydı. Bütün yaz yıldızların altında geceleri onları takip etmişti.

"I ..." Yüzü düştü. "Zara, seni terk etmek-"

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Geçmiş geçmişte kaldı."

Dudaklarımı büzdüm. Bir an için ellerine baktı ve sonra tekrar bana döndü.

"Bak... Zara, düşünüyordum da, bacağını kırabilirsin. Yürüyüş yaparken olduğunu söyle, ben de seni yarınki duruşmadan muaf tutayım. Dorian yerine birini gönderebilir."

İçimde öfke birikirken bakışlarım daraldı. "Kazanmamdan ve hayatının geri kalanını benimle geçirmekten *bu kadar* mı korkuyorsun?" Boğazımdan gerçek bir kahkaha patlarken başımı geriye attım.

Ona tekrar baktığımda öfkesi tamamen kaybolmuştu ve gözleri dudaklarımdaydı.

"Kahretsin, gülüşünün ne kadar seksi olduğunu unutmuşum."

Sözleri ciğerlerimdeki havayı söndürdü ve öne doğru eğilip boynuma yaslanarak derin derin nefes alırken donakaldım.

"Ama ne kadar güzel koktuğunu hatırladım." Sesi on oktav daha derindi.

Parmakları dudaklarıma değdiğinde aklım neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. İçimde tuttuğum inilti o anda serbest kaldı ve bana bakmak için geri çekildi.

"Ve yaşadığım sürece, nasıl öpüştüğünü *asla* unutmuyacağım, Zara Swiftwater," dedi ve bacaklarım neredeyse altına çöküyordu. "Ve sonsuza dek seninle kalmayı *hayal* ediyorum, bundan korkmuyorum."

Bu an için söylenecek hiçbir söz yoktu. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu, bu yüzden sadece ona baktım. Neden bana bu inanılmaz romantik şeyleri mırıldanıyordu? Kardeşi ona tahttaki görevlerini hatırlattıktan sonra beni yaz kampında bırakmıştı. Ben Mud Flats çöpüydüm, onun için yeterince iyi değildim.

Tüm bunların nasıl yaşandığına dair anılar içimde canlandı ve ona bir adım daha yaklaşarak vücudumun onunkiyle aynı hizaya gelmesini sağladım. Göğüslerim göğsüne çarptı ve gözleri hafifçe açıldı.

"Axil Moon, hayatının geri kalanında nasıl öpüştüğümü hatırlaman için dua ediyorum." Eğildim ve dudaklarımı hafifçe onunkilerin üzerinde gezdirdim, çıkardığı zevk iniltisini duymak beni mutlu etti. Sonra geri çekildim ve bakışlarıyla buluştum. "Çünkü bu ağzı bir daha *asla* tadamayacaksın. Sınavları kazanacağım, karın olacağım ve ölene kadar seni boş bir yatakta bırakacağım."

Öfke dolu bir hırıltıyla geri çekildim ve yanından geçerek geldiğim yoldan hızla ormana doğru yürüdüm.

Kemiklerin kırılma sesini duyduğumu sandım ve kalenin arkasındaki açık çimenlik tepeye ulaştığımda, arkamdaki ormandan acı dolu bir uluma yükseldi.

Şu anda her ne hissediyorsa, on beş yaşındaki benliğimin beni reddettiğinde hissettiklerinin bir zerresiydi.

Şimdi, bu yarışmayı kazanmak için her zamankinden daha fazla motive olmuşum. Düğün gecemizde yatak odasının kapısını yüzüne kapattığımda Axil'in yüzündeki ifadeyi görmekten başka hiçbir şey için. İntikamımı almak için kimi öldürmek zorunda kalacağım umurumda değildi. Bu bizim yolumuzdu ve bu tür gelenekleri sorgulamakla aptallık etmişim.

OceanofPDF.com

DÖRT

Ertesi sabah aceleyle açık hava ortak hamamında yıkandım ve sonra yeni kıyafetler giydim. Cyrus dün gece kralın danışmanlarından biriyle sarhoş olduğunu ve bir sonraki denemenin Çamur Düzlükleri'nde yaşamak için çok uygun olduğumu, ancak birkaç gün aç kalmam gerekebileceğini ağzından kaçırdıklarını söyledi. Yemeksiz kalmak beni endişelendirmiyordu, tabii zayıf düşüp savaşa çağrılmadığım sürece, ki muhtemelen öyle olacaktı. Gücümüzü test ediyorlardı. Bu yüzden normalde yediğim hafif kahvaltı yerine, mide bulandırıcı bir şekilde doyana kadar et ve taze meyve yedim.

Mavi şampiyon çadırına vardığımda sadece on iki kişi kaldığımızı fark ettim.

Bu kadar çabuk ikiye bölünmüş olmamız beni şok etmişti ama Ivanna bana sırtınca bunu çabuk atlattım.

Dünkü dövüşüme silahsız girmemi sağlama becerisinin tadını çıkarıyordu şüphesiz.

Ona doğru yürüdüm ve gözlerinin içine baktım. "Yine de ben kazandım," diye hatırlattım.

Bakışları daraldı ama hiçbir şey söylemedi.

"Merhaba şampiyonlar!" diye arkamdan tanıdık bir ses seslendi ve dünkü aynı erkek danışmanı görmek için döndüm. Elinde büyük bir çuval tutuyordu ve bize doğru uzattı. Eliza büyük çadıra en son girdi, uykulu görünüyor ve muhtemelen bütün gece ağlamıştı. Dünkü avın onun ilk avı olup olmadığını ve bunu nasıl karşıladığını merak ettim.

"Üzerinizdeki kıyafetler dışındaki tüm silah ve kişisel eşyalarınızı buraya koyun." Çantayı salladı.

Hepimiz şaşkınlıkla birbirimize baktık.

"Üzeriniz aranacak" diye ekledi ve bu bizi harekete geçirdi.

Botumun içine uzandım ve küçük bıçağımı çıkardım. Ivanna ve diğer bazıları da aynısını yaptı.

Eliza sarı saçlarından mücevherli süslü bir toka çıkarıp havaya kaldırdı. "Onu geri alacak mıyım?" diye sordu ve ben gözlerimi devirdim.

Bu kız ölmek için yalvarıyordu.

"Elbette," dedi adam, kadın onu temkinli bir şekilde çantaya bırakırken. Çantanın ağzını kapattı ve çadırın köşesindeki yere fırlattı. "Bir sonraki deneme için gözlerin bağlanacak ve bilinmeyen bir yere bırakılacaksınız."

Birkaç nefes alış veriş başını sallamasına neden oldu. "Buraya, ana kampa geri dönmeli ve hayatta kalmak için topraktan geçinmelisin. Bir wolven kraliçesinin topraktan geçinmesi gerekir."

Dikkatim hemen Eliza'ya yöneldi ve yüzündeki kanın çekilmesini ve ayaklarının üzerinde hafifçe sallanmasını izledim. Bu normal bir Kraliçe Yargılaması mücadelesi değildi. En azından daha önce duyduklarımın hiçbiri değildi.

İşte buydu. İşte böyle öldü. Islak, soğuk ve o uyurken dev bir puma karnını yararak açtığı için karnında hiç yiyecek olmadan. Bana dehşet içinde baktığında iç çektim.

Arkadaş edinme.

Kardeşimin sözleri kafamda yankılandı ve dikkatimi ondan ayırdım.

O sırada iki kurt muhafız çadıra girdi ve vahşi doğada hayatta kalmamızı kolaylaştırabilecek gizli lüksler için üzerimizi aradı. Deri kayışlı kemerimi aldılar ki bu sadece gözlerimi devirmeme neden oldu. Mücadeleye çıplak girsem bile Eliza ve diğerlerinin çoğundan daha başarılı olabilirdim.

Ivanna Crestline sürüsünden geliyordu ve doğa koşullarında nasıl hayatta kalınacağı konusunda bilgi sahibi olduğunu biliyordum. Olesa da öyle. Onunla dün tanışmıştım ve Upper Rim sürüsünden olduğunu öğrendim. Crestline'dan daha iyi bir havası vardı ama diğer sürüler kadar modern değillerdi.

Geri kalan herkes mahvolmuştu. Diğer dokuz kız son derece şımarık, yiyeceklerini pazar tezgahlarından alan şehirlerden ya da köylerden geliyordu. Hiçbirinin hayatları boyunca bir ağaçtan bir parça meyve bile toplamadıklarını garanti edebilirim. Ya da bir ayının derisini yüzmemişlerdi.

Kullanabileceğimiz her şeyden tamamen soyulduğumuzda çadırdan dışarı çağrıldık. Kalabalık bizi görünce çılgınca tezahürat yaptı ve biz de

üç kurt kızağına doğru yol aldım. Bakışlarım kardeşimin üzerine düşene kadar kalabalığın içinde gezindi.

Önce suyu bul, diye eliyle işaret etti. Başımı salladım.

İttifaklar kurun. Suikastlar mümkün, diye ekledi ve midem bulandı.

Tabii ki. Ivanna uykumda boğazımı kesip ayı saldırısından öldüğümü söyleyebilir.

Onu anladığımı belirtmek için tekrar başımı salladım.

Ağabeyimin arkadaş edinmeme emrine ihanet ediyormuşum gibi hissetmeden Eliza'ya yardım edebileceğimi fark ettiğimde göğsüme bir rahatlama yayıldı. Kolumu uzatarak elini kavradım ve onu yanıma çektim.

Dehşet içinde görünüyordu ve onu kendime çektiğimde beklentiyle bana baktı.

Diğerleri önümüzden yürürken onunla birlikte birkaç adım geride durdum ve gürleyen kalabalığın kimsenin duyamayacağı kadar yüksek olduğundan emindim.

"İttifak yapmak ister misin? Ben uyurken nöbet tutarsan sana hayatta kalman için yardım edebilirim. Vardiyalı olarak dinlenebiliriz," dedim çabucak.

Yüzüne bir rahatlama yayıldı ve elimi sıktı. "Evet. Doğum günümde ölmek istemedim."

Sustum. "Bugün doğum günün mü?" Utangaç bir şekilde başını salladı.

O anda içimi hastalıklı bir his kapladı. O burada olmamalıydı. Neden bu dövüş için öne sürülmüştü ki? Çok tatlıydı. Baskındı evet, ama çok sevgi dolu ve masumdu ve bu sınavlardan sağ çıkmak için olmamanız gereken her şey vardı.

"Bu şimdiye kadar katıldığım en boktan doğum günü partisi," diye yorum yaptım ve genç bir kız gibi görünmesine neden olan kahkahalar attı.

"Teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı."

Başımı eğdim ve diğerlerini kızakların arkasına takip ederek yolumuza devam ettik. Bir grup muhafız yanımıza geldi ve aralarında kral da vardı. Hepsinin elinde gözlerimizi bağlamak için kalın bez şeritleri vardı. Muhafızlar her bir kadına yaklaştı ve kral bana yaklaştığında kendimi çelikleştirdim.

Uzanarak gözlerimi gözbağı ile kapattı ve kollarını boynumun yanlarına dayadı.

"Kuzeye gideceksin. Axil'in derin sesi zihnime sızdı ve hafifçe soluklandım. Tabii ya. O artık kraldı ve bu nedenle kral wolven'in tüm güçlerine sahipti. Tene dokunurken insan formunda zihinsel iletişim kurmak da bunlardan biriydi.

'Barınacak ağaç ya da çalının olmadığı ölü toprakların derinliklerinde olacaksınız. Yiyecek için küçük av hayvanları ya da meyveler yok. Bulacağınız tek su, ölü gibi görünen ama ölü olmayan yuvarlak soğanlı bitkinin içinde olacak.

Vay be. Ne?

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Zihinsel mesajı ona gönderdim ve alındığını umdum.

Parmaklarının boynumda gezindiğini hissettim, sonra yavaşça benden uzaklaşırken çok kısa bir süre. *"Çünkü geri gelmeyeceğin düşüncesi bana nefes almayı unutturuyor.*

O anda gitmişti, ayak sesleri diğer askerlerle birlikte geri çekiliyordu.

O anda öfkeliydim. Axil Moon bana yardım etmek için kuralları çiğniyordu ve bu diğerlerine karşı adil değildi. Sadece bu da değil, sanki bu şeyi kazanmamı istiyormuş gibi davranıyordu ve bu beni gerçekten çileden çıkarıyordu. On beş yaşındayken benimle bir şansı vardı. Hayır demiş ve mezarını kazmıştı, şimdi ben de onu mezarına yatıracaktım.

Kızak ileri doğru savruldu ve Eliza yanımda inlerken uzanıp tutamağa tutundum. Soğuk ve sert rüzgâr saatlerce yüzüme ve kollarıma çarptı ve Axil'in az önce yaptığı şeyi aklımdan çıkaramıyordum. Bana içeriden bilgi verdi çünkü bunu eşit şartlarda kazanamayacak kadar zayıf olduğumu mu düşünüyordu? Bu hiç adil değildi! Ve bu beni çok kızdırdı. Beş yıl boyunca benimle konuşma ve sonra beni karın olarak dövüşmeye çağır, sonra beni davet ettiğine pişman olduğunu söyle ve *sonra* kazanmama yardımcı olacak bilgiler ver? Bu adam berbat biriydi! Aklından ne geçiyordu?

Bütün sabah, bütün öğleden sonra ve akşamın erken saatlerine kadar yol aldık. Havadaki dondurucu soğuk, sadece ölü topraklarda mümkün olan bir sıcaklığa dönüştü. Ölü topraklar topraklarımızın büyük bir bölümünü kaplıyor, Nightfall sınırına ve deniz kıyısına kadar uzanıyordu. Burası diyarımızın sıcak deniz havası ve sert güneş ışığı alan tuhaf bir köşesiydi, bu yüzden burada hiçbir şey yetişmezdi.

Ölü topraklar yüzlerce mil boyunca uzanıyordu, bu yüzden nerede olduğumuzu bilmek bile bana hiçbir şey söylemedi. Ama ölü toprakların içinde kuzeye gittiğimizi bilmek bana Ölüm Dağı'na geri dönmek için güneye gitmem gerektiğini söylüyordu. Bunun üzerine düşündüm.

Kızaklar nihayet durana kadar kralın bana tüm bu bilgileri anlatmasının haksızlığı.

"İn aşağı!" diye bağırdı bir gardiyan ve ben de kızaktan geri çekildim. "Kıpırdama!" diye emretti ve sonra sanki bir beden yere düşüyormuş gibi yüksek bir gümbürtü duydum.

"O da neydi?" diye sordu biri ve ardından bir gümbürtü daha.

Güm. Güm. Güm. Birbiri ardına rakiplerimin silahsızlandırılma seslerini duydum ve tek yapabildiğim kendimi desteklemek oldu.

Ağzıma soğuk bir bez geldi ve ben buna karşı koymadım bile. Sersemlik üzerime çökerken hoş kokulu bir aromayı kocaman bir ciğer dolusu içime çektim ve sonra her şey karardı.

Güm.

"ONA DOKUNMA!" Eliza hırladı ve Ivanna'nın elinde sivriltilmiş bir taşla bana doğru geldiğini görmek için tam zamanında dik durdum. Kullandıkları ilaç her neyse etkileri sistemimden kaçarken baş dönmesi üzerime çöktü. Eliza önümde çömelmişti ve kırılan kemiklerin sesi açık havayı dolduruyordu. Beni korumak ve ittifakımızı onurlandırmak için yer değiştiriyordu. Eğer yapmasaydı, çoktan ölmüş olabilirdim.

Ivanna uyandığımı görünce duraksadı ve ben de biraz dengesiz bir şekilde ayağa kalktım ama ellerimi yumruk yaparak dövüşmeye hazırlandım.

Yarım düzine kız hâlâ yerde baygın yatıyordu ve üç tanesi de uzakta, dağınık bir şekilde farklı yönlere doğru koşuyordu. Hava aydınlıktı, güneşin konumuna göre sabah olmuştu. Bütün gece uyumuştuk.

Bizi hiçbir şeyin yememiş olması bir mucizeydi; ölü topraklar ayıllarla dolu olarak bilinirdi.

Diğer kadınlar uyandıkça boğuk inilti ve homurtular duyulmaya başladı. Ivanna ve ben bakışlarımızı birbirimize kilitlemiştik ve ben manyakça sıırıttım. "İstersen bunu şimdi yapabiliriz," dedim ona, başımı yana eğerek.

Ivanna'yı öldürmekten zevk alacaktım: Bilinci yerinde değilken beni bir taşla dövecekse onuru yoktu. Benden kazandığı tüm saygıyı kaybetmişti.

Eliza artık tamamen kurt formuna geçmişti ve ne kadar büyük olduğuna şaşırmıştım. Benim kurdumdan bir baş daha uzun duruyordu ve

Hem de daha kalın. Ivanna'ya hırlarken dudakları bir hırıltıya dönüştü. "Ama ikimizle birden dövüşmekte zorlanabilirsin." Gülümsedim.

Ivanna sertçe yutkundu, taşı bıraktı ve ellerini şakacı bir hareketle havaya kaldırdı. Artık diğer kızların hepsi uyanmış ve uçsuz bucaksız açık araziye bakarken, Axil'in bana verdiği bilgiye sahip olup bunu kendime saklamak konusunda doğru hissetmiyordum.

"Kardeşim dün gece kendisine içeriden bilgi veren biriyle sarhoş oldu," dedim hepsine. "Bizi kuzeye, ölü topraklara götürdüler. Yiyecek bulamayacağız ve tek su ölü gibi görünen soğanlı bir bitkiden geliyor." Hepsi bu kadar mıydı? Hatırlayamadım.

"Bize neden söylüyorsun?" diye sordu bir kız, dengesiz bir şekilde ayakta durarak. Omuz silktim. "Eşit şartlarda kazanmak istiyorum."

"Yalan söylüyor olabilir," diye düşündü Ivanna, siyah saçlarını güzel bir topuz yapmış, bana bakarken. "Kardeşi zihinsel manipülasyonda ustadır. Bu, güneye gitmemizi ve yiyecek aramakla vakit kaybetmememizi sağlamak için bir numara olabilir."

Gözlerimi devirdim. "Siz bilirsiniz." Eliza'nın yer değiştirmeden önce düşürdüğü giysileri uzanıp aldım. Onlara daha sonra ihtiyacı olabilirdi. Sonra omzuna hafifçe vurdum ve güneye doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım. Şanslı av bıçağım üzerine bahse girerim ki şehirli kızlardan hiçbiri güneyin ne tarafta olduğunu bilmiyordu. Sadece bir ya da iki saatlik bir yolculuk yapmış olsaydık muhtemelen kurt formunda evlerinin kokusunu alabilirlerdi ama tahminime göre kurt kızağıyla on iki saatlik bir yürüyüş yapmıştık ve bu da eve yürüyerek ulaşmamıza muhtemelen iki gün kaldığı anlamına geliyordu. *Tabii* kaybolmazsak. Yiyecek eksikliği hızımızı yavaşlatacak ve su bulamazsak dayanıklılığımızı da etkileyecekti. Her yöne giden diğer üç kız bir hafta boyunca burada mahsur kalacak ve sonunda doğa koşullarına yenik düşecekti.

Eliza kurt formunda kaldı, ki aslında bunun akıllıca olduğunu düşünmüştüm. "Sen gerçekten büyük bir kurtsun. Eğer yeterince hızlı yer değiştirmeyi başarabilirsen geri kalan tüm dövüşlerini kurt formunda yapmalısın." Şimdi onun adının neden en iyi yarışmacı için ringe atıldığını anlıyordum. Erkek kurtlar kadar büyüktü ve bu da küçük bir dişiyle dövüşürken büyük bir avantajdı.

Bana baktı ve iltifatımdan hoşlanmış gibi görünerek kurt gibi sırıttı.

"Ve az önce arkamı kolladığın için teşekkürler. Sana borçluyum," diye ekledim o mutlu bir şekilde yanımda tırıs giderken.

Arkamdan baktığımda kızların küçük bir grup halinde toplandıklarını ve bir şey hakkında tartışıyor gibi göründüklerini gördüm. Muhtemelen benim tavsiyeme inanıp inanmayacaklarını tartışıyorlardı. Bu benim sorunum değildi. Onlara bildiklerimi anlattım ve çok geçmeden bunu anlayacaklardı.

"Su bulmamız gerekiyor. Kurumuş ve ölmüş gibi görünseler bile herhangi bir bitki görürseniz bana haber verin," dedim Eliza'ya.

Hemen burnunu yere dayadı ve bir iz sürücü kurt gibi toprağı koklayarak on adım önümden güneye doğru havalandı.

Ölüm Dağı'na dönüşümüzü hızlandırmamız gerekecekti ve uzaktaki yoğun sis nedeniyle birkaç milden ötesini göremiyordum. Yemeksiz gidebilirdik ama suya ihtiyacımız vardı.

Bir saat yürüdükten sonra arkamı döndüm ve arkamda, izimi takip eden dört leke gördüm. Görünüşe göre kızlardan en az dördü onlara söylediklerime inanmıştı. Diğerleri yakında anlamazlarsa öleceklerdi. Lekelerden birinin Ivanna olup olmadığını anlayamadım.

Eliza'nın kurdu tiz bir heyecanla uludu ve ben de dönüp ona baktım. Yerde, toprak çatlakları ve ölü kuru çalılar arasında, sarmaşığa bağlı küçük toprakları olan uzun ölü bir bitkinin telleri vardı. Bana deniz yosununu hatırlattı.

Daha da yaklaştığımda içimi bir coşku kapladı. Bitki beyaz bir tozla kaplıydı, bu da hiçbir yaşam belirtisi yokmuş gibi görünmesine neden oluyordu ama onu elime aldığımda sııttım. Ağırdı ve beyaz toz parmaklarımdan dökülüyor, altındaki koyu yeşil, sağlıklı, soğanlı, meyve benzeri bitkiyi ortaya çıkarıyordu.

Ampullerden birini parmaklarımdan arasında sıktığımda, taze ve berrak su fışkırdığında güldüm.

Eliza kuyruğunu kovalıyormuş gibi bir daire çizerek döndü ve ben de altı metrelik dev bir bitki ipini yerden koparıp atkı gibi boynuma doladım.

Eliza inledi ve başını kaldırıp bana baktı.

Başımı salladım. "Henüz ihtiyacımız yok. Başka bir şey bulamazsak karne yapalım."

Ben de susamıştım ama çaresizce değil.

Şehir kurtları. Başımı salladım.

Birkaç saat daha yürüdükten sonra on sarmaşık daha keşfettik. Tatsız tozu fırçaladıktan ve soğuk sıvıyı emdikten sonra soğanları kolayca ağzıma atıyordum. Kökler bir yerden

bir yeraltı su rezervuarının derinliklerine inmiştim çünkü tatlı suyla doluydular. Eliza'nın kurduna da bolca verdim ve buradan çıkmak için fazlasıyla yetecek suyumuz boynuma asılı sarmaşıklarda saklıydı.

Axil bana onlardan bahsetmeseydi nerede olurduk diye düşünmeden edemiyordum... mavi gözleri, son iki gündür bana söylediği şeyler. Kafamın içinde dönüp durdular ve beni bir kafa karışıklığı dalgası içinde bıraktılar.

Güneş gökyüzünde alçalmaya başlayıp bacaklarım lapa gibi olana ve vücudum dinlenmek isteyene kadar güneye doğru makul bir hızla yürüdük. Bir wolven şekil değiştirici yaklaşık yedi gün boyunca aç kalabilirdi ama bu bize çok fazla enerjiye mal olurdu. Özellikle de Eliza gibi şekil değiştiriyorsak. Yürüme şeklinden, arka bacaklarının yorulmasından dinlenmeye ihtiyacı olduğunu anlamıştım.

"Bu gece burada kamp kuracağız." Yırtıcılara ya da doğa koşullarına karşı bize sıfır koruma sağlayacak üç ölü çalıktan oluşan bir alanı işaret ettim. İşaret etmek için kolay bir noktaydı. Kurumuş çalılara doğru yürüdük ve nefes nefese önlerine çöktü, sonra da sanki bir sonraki talimatı bekliyormuş gibi bana baktı.

"Önce sen uyuyabilirsin. Sıra bana geldiğinde seni birkaç saat içinde uyandırırım" dedim.

Onu.

Bu açıklama üzerine başı kuru çamurun üzerine düştü ve kapandı. gözleri. Dışarıdaydı.

Güneş gökyüzünden tamamen silinmeden önce küçük kampımızın etrafındaki toprağa baktım ve birkaç düz kaya ile büyük bir sopa buldum. Saldırıya uğrarsak silah olarak işe yaramazlardı.

Kurt formuma geçip enerji tüketmek istemiyordum, özellikle de yiyecek olmadan, Eliza'nın kurt olarak kalmasının nedeni de buydu. Bunu zaten bir kez yapmıştı ve bir ileri bir geri gitmek onu açlıktan daha çabuk öldürecek. İkimiz de bunu söylemeden bile biliyorduk.

Axil'in bana yalan söylemediğinden ve güneye gittiğimizden emindim. Sorguladığım şey, kaybolup kaybolmayacağımız ya da Ölüm Dağı'na ulaşmamızın tahmin ettiğimden daha uzun sürecek kadar yavaşlayıp yavaşlamayacağımızdı.

En son ne zaman yemek yediğimi hesaplamaya çalışırken zihnim içgüdülerimle savaştı. Kurt kızağıyla buraya gelirken on iki saat geçirmiştik, sonra da on iki saat baygın kalmıştık. Sonra bugün bir on iki saat daha yürüdük. Dün sabah Cyrus'la yediğim son yemektir. Yani neredeyse iki gün.

Gece boyunca bizi yırtıcı hayvanlardan korumak için kurt formuma

geçersem, yarınki yürüyüş daha yavaş olacaktı çünkü uzun ve ağır su ampullerini taşımak için tekrar insan formuna geçmem gerekebilirdi. Onları

Kurdumun sırtı, dört ayak üzerinde yürüdüğüm ve onları tutacak kutu gibi omuzlarım olmadığı için sadece düşmelerine neden olabilirdi.

Uzaktan bir uluma yükseldi ve içgüdülerim kazandı. Boşa harcanan enerjiyi ve gelecekteki yiyecek eksikliğini zihnimden uzaklaştırarak hızla soyundum ve vücudum değişimi memnuniyetle karşılarken dört ayak üzerine düştüm. Bazı kurtlar hayvan formunda birkaç saatten fazla kalmayı sevmezken, diğerleri şekil değiştirmeden günlerce kalabilirdi.

Ben ikincisiydim, çoğu dominant öyleydi. Güçlü wolven formunda olmayı seviyordum. Ve eğer şimdi yer değiştirirsem, muhtemelen bu şekilde kalmam gerekecekti yoksa tekrar insana dönüşecek enerjim kalmayabilirdi.

Zihnimin ne düşündüğü önemli değildi, çünkü değişimi çoktan başlatmıştım. Kaslar gerildi, kemikler kırıldı ve ben acıyla nefes aldım.

Eliza başını kaldırıp uykulu gözlerle bana baktı, muhtemelen gürültüden uyanmıştı ama sonra bunu sadece bir önlem olarak yaptığımı ve yakın bir tehdit altında olmadığımızı anlayınca tekrar yere düştü.

Vardiyam tamamlandığında kendimi çok daha iyi hissettim. Gecenin bir vakti bir tehdit ortaya çıkarsa, onu savuşturmaya hazır olacaktım.

Yorgundum ama uykuya dalmak istemiyordum, bu yüzden ayakta kaldım. Her yarım saatte bir uyuyan Eliza'nın etrafında küçük bir tur atarak kan pompalamaya devam ettim ve kendimi uyanık ve tetikte kalmaya zorladım. Sıkılmıştım ve bu yüzden zihnimin Axil'le ilk tanıştığım zamana gitmesine izin verdim.

Asla elbise giymeşdim ama arkadaşım Maxine beni beceri kampı kayıt gününde bir elbise giymeye ikna etmişti. Çoğunlukla diğer dominantlarla tanışma ve selamlaşma günüydü. Giydiğim elbise beyazdı ve üzerinde küçük pembe çiçekler işlenmişti. Her zamanki tarzım için fazla kızsı bir elbiseydi ama yine de içinde kendimi güzel hissetmişim. Eagle Cliff bölgesindeki yaz beceri kampına birçok genç takılmak için gidiyordu ve ben de ilk öpücüğümü paylaşabileceğim bir çocuk bulmayı umuyordum ama hayatımın aşkıyla tanışacağımdan hiç haberim yoktu.

On beş yaşındaydım, baskındım ve inanılmaz derecede saftım.

Kayıttan sonra yemek çadırına doğru yol aldım. Tam teşekküllü bir müzik grubu kurulmuştu ve ilk gece güneş batarken ben Maxine'le dans ediyordum. Kalçalarımı bir o yana bir bu yana savururken kollarım havadaydı ve ailem öldüğünden beri yaşamadığım kaygısız bir neşeyle gülüyordum.

İşte o zaman Axil hamlesini yaptı.

Beni ona çeken ilk şey kendine olan güveniydi. Çoğu baskın erkeğin sinir bozucu bir özgüveni vardı ama Axil'inki başka bir şeyle dengelenmişti.

O anda ne olduğunu anlayamadığım bir Şey.

Saygı. Kalçalarım dokunmadan ve önüme geçip o delici mavi gözleriyle bana bakmadan önce bile bana saygı duyuyordu.

"Benimle dans et." Bu bir sorudan çok bir emirdi ama istesem hayır diyebileceğimi biliyordum. Hayatımda gördüğüm en yakışıklı çocuktı, bu yüzden başımı salladım ve kollarımı boynuna doladım.

İşte o zaman öne eğildi ve beni kokladı. Burnu saçlarıma gitti ve inledi. Hayatımda hiç bu kadar ileri giden bir çocukla karşılaşmamıştım! Benim sürümde ilk buluşmada böyle şeyler yapılmazdı ama onunla... doğru hissettiriyordu.

"Nasıl kokuyorum?" Ona on beş yaşındaki halimin tüm masumiyetiyle sordum.

Geri çekildi ve hiç unutmadığım bir şey söyledi. Bugün hala beni rahatsız eden bir şey.

"Müstakbel karım." Sırıttı.

O anda, ona anında aşık olmuştum. Derinliği olmayan yavru bir aşkı ama yine de aşkı. İlk aşk. Fazla düşünmeden ya da sonuçlarından korkmadan içine atladığınız pervasız, dikkatsiz türden.

Onu ilk öpen bendim. Bana müstakbel karısı gibi koktuğumu söyledikten hemen sonra dans pistinde. Ağzını ağzıma aldım ve dillerimiz dans etti. Kamp organizatörleri nihayet çadırlarımıza dönmemizi söyleyene kadar saatlerce öpüşmek ve dans etmek arasında gidip geldik.

Kamp iki ay süren bir etkinlikti ve Axil ertesi gün onunla buluşmak için bana söz verdirdi.

Ben yaptım. Ve daha derine düşmüştük. Derslerimizden sonra beni nehre götürdü, balık tuttuk ve güneş batana kadar konuştuk. Ona çocukluğumla ilgili her şeyi anlattım ve o da bazı şeyler paylaştı ama prens olmakla ilgili asla.

Kampın beşinci haftasında bir ip ördü ve yüzük parmağıma geçirdi. Bir gün beni karısı yapacağına söz verdi. Ölüm Dağı'na dönüp aile işleriyle ilgilenmesi gerektiğini ama erkek olduğunda beni çağıracağını söyledi. Dorian en genç on yedi yaşına kadar evlenmemize izin vermiyordu, bu yüzden alfabın iznini almak için beklemem gerektiğini biliyordum.

Heyecanla başımı salladım. Her şeyi kabul edebilirdim, ona sırılsıklam aşık olmuştum. İkimiz de ertesi yıl bir sonraki beceri kampında buluşmayı planladık ve gecenin geri kalanını dans ederek geçirdik.

O gece çadırlarımızdan gizlice kaçtık ve yıldızların altında bir battaniyenin üzerinde buluştuk. Seks yapmadık, sadece yan yana uyuyakalmak istedik.

Birbirimizi. Kampın son iki haftası boyunca bunu yaptık, çadırlarımızdan gizlice çıktık ve yıldızların altında birlikte uyuduk. Ve o zaman kral olan ağabeyi Ansel ertesi sabah bizi böyle buldu.

Acı verici sahne zihnimde canlanırken mide bulantısı ve öfke içime doldu. Kardeşinin benim hakkımda bir çöpmüşüm gibi konuşması. Axil'in beni savunmak için hiçbir şey söylememesi. Kardeşinin karşısında nasıl sinmiş ve yüzüme bile bakmadan çekip gitmişti. Bu beni hasta etti ve sonra onu bir daha hiç görmedim.

On altı yaşında bir sonraki beceri kampına gittim, Axil'i kıskandırmak için başka bir erkekle dans etmeyi planlıyordum ama o hiç gelmedi.

O piç benim küçük masum kalbimi binlerce parçaya ayırdı ve o zamandan beri hiç sevmedim. İki erkek arkadaşım oldu ama her birini yatağımı ısıtacak biri olarak gördüm, birlikte bir hayat hayal edebileceğim bir insan olarak değil. Kalbim beş yıl boyunca ham kaldı ve bir daha asla kimseyi içeri alabilecek kadar iyileşmedi.

Şimdi burada Axil'in karısı olmak için savaşıyordum. İroni kaybolmamıştı Ben.

Eliza yanımda hışırdayınca düşüncelerimden sıyrıldım. O Ayağa kalktı, kendini salladı ve sonra başıyla uzanmamı işaret etti.

Eğer sürü arkadaşı olsaydık birbirimizin zihnine konuşabilirdik, ama değildik, bu yüzden kafa hareketleriyle idare etmek zorundaydık.

Başımı salladım ve yattığı sıcak yere doğru yürüdüm, hemen oturdum.

Tamamen uyanık olduğunu ve etrafta dolaştığını ve bir pusuda şaşırma ihtimalinin olmadığını gördüğümde gözlerimi kapattım ve on beş yaşındaki Axil'in düşüncelerini zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Yıllardır onu bu kadar derinlemesine düşünmeme izin vermemiştim. O anılara geri dönmek canımı acıtiyordu ve beni öldüren şeyin bir kapanış yapamamak, ona beni nasıl incittiğini söyleyememek olduğunu fark ettim. Kendimi bağlanmış ve ağzı tıkanmış hissediyordum, kendi tarafımı paylaşamıyordum. Uyku uzuvlarımı çekiyordu ve Axil'i zihnimden ittim ama o delici mavi gözler bana geri gelmeye devam etti.

Müstakbel eşim.

Bir gün böyle bir şey için gerçekten aday olacağım hakkında bir fikri var mıydı? Hayır. Nasıl bilebilirdi ki? Derin bir iç çekerek başımı eğdim ve sonra dışarı çıktım.

BEŞ

Derin hırıltıların sesi beni uykumdan uyandırdı. Çok yorgundum. Vücudumdaki sersemlik hissine bakılırsa bir saatten fazla uyumuş olamazdım. Hızla gözlerimi kırıştırdım, dört patimin üzerine kalktım ve etrafıma bakındım.

Olamaz.

Eliza önümde çömelip yaklaşmakta olan kurt sürüsüyle yüzleşirken tüyleri diken dikendi. Dört kişiydiler.

Ivanna ve yeni ekibi olmalı. Birden aşırı derecede tetikte oldum, tüm uyku hali sistemimden kaçarken kan damarlarımda pompalanıyordu. Öne, Eliza'nın yanına çıktım ve ona baktım.

Korkmuş görünüyordu ve nedenini biliyordum. İletişim kuramazken dört kurt sürüsüyle savaşmak ölüm fermanıydı.

Keşke paketlenmiş olsaydı.

O anda aklıma çılginca bir fikir geldi ve daha fazla düşünmeye vakit bulamadan ileri atıldım ve arka bacağını hafifçe ısırdım, sadece kan akıtacak kadar.

Bağırdı ve benden uzaklaşmaya çalıştı.

Zihnimde, *'Eliza Green, seni Mud Flat paketi için talep ediyorum,'* dedim ve sonra onu serbest bırakarak kendi bacağını ısırdım. Kanımız ağzımda birbirine karıştığı anda, sahip olduğum baskın gücün her zerresini ortaya çıkardım. Bir alfa değildim ama istersem bir gün olabilirdim. Dorian beni bu şekilde eğitiyordu ve bana bir kurdu nasıl sahipleneceğimi göstermişti. Normalde bu sadece bir alfanın ya da ikinci komutanın sahip olduğu bir güçtü ama bunu başarmak için yeterli sihre sahip olduğumu ve Dorian'ın bunu yapmama aldırmayacağını umuyordum.

Kürkümün üzerine ateşböcekleri gibi titreyen mavi bir ışık serpintisi düştü ve sonra Eliza gözlerini kocaman açarak bana baktı.

"Az önce bana sahip mi çıktın?" diye çığlık attı zihnime.

İşe yaradı!

"Evet. Geliyor. Kurtlar üzerimize gelmeden önce iletişim kuracak zamanım bile olmamıştı. Bir daire çizerek etrafımızı sardılar ve şimdi daha yakın oldukları için Ivanna'nın hangisi olduğunu kokusunu alabiliyordum. Orta büyüklükte siyah ve gri bir kurt.

'Birlikte saldıracağız. Her birini ayrı ayrı indirerek diğerlerini korkutmayı umuyoruz' dedim.

"Tamam. Sesi kafamın içinde bile titriyordu.

Önce Ivanna'yı yere sermek istemedim çünkü en baskın olan o olduğu için diğer üçü onu korumak için atlayacaklardı. Bunun yerine, Eliza'nın solundaki en küçük olanı hedefledim.

"O.

Onlar etrafımda dönerken başımı eğdim ve alçak sesle hırladım, gözdağı vermeye çalıştım.

Biz.

Eliza başka bir şey söylemeden ileri atıldı ve küçük kurdu çekip aldı. arka bacağından tutup onu çemberin içine sürükledi. Diğer üç kurt Eliza'ya saldırdı ama mücadeleye önce ben girdim. Eliza acı içinde uluyan ve yere tırmanıp kaçmaya çalışan küçük kurdu sürüklerken, ben de onun şahdamarına saldırdım.

Vücudu gevşerken boğazını ısırdım ve saniyeler içinde kopardım. Ona neyin çarptığını bile bilmiyordu. Sürümün puma avlamak için kullandığı taktiğin aynısıydı.

Aniden bir kurt sırtıma kondu. Beni ısırmadan önce onu uzaklaştırmak için şiddetle salladım ve kaydığını hissettim.

"Yardım edin!" Eliza seslendi ve Ivana'nın onun böğrünü parçaladığını görmek için döndüm. Diğer kurtlardan biri kulağını çekiştirip boynunu ortaya çıkarmasını sağlamaya çalışırken Eliza başını yere eğmiş, boğazını toprakla örtmüştü.

Havaya sıçradım ve Ivanna'nın sırtına sertçe inerek onu yana savurdum. Üç kez yuvarlanarak yoldan çekildi.

"Saldırın!" Eliza'ya söyledim ve hiç tereddüt etmeden korunaklı bir şekilde sinmiş olduğu yerden kalktı ve ikimiz de kulağını çekmekte olan kurdun üzerine yürüdük. Bu sefer onu sıkıştırmak için arka bacağına çektim ve Eliza onun boğazını parçaladı. Her şey birkaç saniye içinde oldu. Bir sürü arkadaşıyla kavga etmekle kıyaslanamazdı. Sadece sözlü olarak iletişim kurmakla kalmıyor, bir şeyler de hissediyordum. Böğrü ağrıyordu ve açtı ama aynı zamanda dövüş enerjisiyle kükrüyordu ve aramızda bir güven vardı.

İstedigimi yapar, liderliği bana bırakırdı.

İkimiz de döndük, tam o sırada Ivanna ve son kurdu önümüze çıktı, dudakları hırıltıyla aralandı. Ivanna önce iki ölü kurda, sonra da ikimize baktı.

O biliyordu. Sürü olduğumuzu biliyordu. Böyle koordineli bir saldırı yapabilmemizin tek yolu buydu.

Önce iki, sonra üç adım geri attı ve yalnız kurt arkadaşı ne olduğunu anlayana kadar dövüş alanının yarısını geçmişti.

Geri çekileceklerdi.

Bir yanım şimdi ikisini de öldürmek istiyordu. Birlikte, bir sürü olarak, muhtemelen yapabilirdik ama Eliza yaralıydı, bunu hissedebiliyordum.

"Yaran ne kadar kötü? Ona sordum.

"Kimin umurunda. Bitirelim şunları."

Döndüm ve ona kurt gibi sııttım. Başlangıçta ondan hoşlanmamın bir nedeni olduğunu biliyordum. Ama göğüs kafesinden sarkan et ve kürk parçasını ve altındaki kan gölünü gördüğümde içimi bir korku kapladı.

Ivanna ve kurdu benim dikkatimi dağıtmamdan faydalanarak kuyruklarını kıstırıp koşmaya başladılar ve etrafımızdaki açık düz araziye doğru ilerlediler.

Gittiklerini ve muhtemelen geri gelmeyeceklerini bildiğim için Eliza'ya koştum ve burnumu kullanarak kürkünü açıkta kalan göğüs kafesine kadar getirdim.

İnledi.

"Uzan," diye emrettim.

Kendi kanının içine düştü ve ben de burnumu kullanarak deriyi tekrar böğrüne yapıştırdım ki düzgün bir şekilde iyileşebilsin.

Yemeğ ihtiyacı vardı. Tercihen çiğ et.

Etrafımızda yatan iki ölü kurda baktım ve Eliza başını kaldırıp

Ben.

'O kadar aç değilim,' diye beni temin etti.

"Ben bir şey söylemedim. Masum gibi

davranmaya çalıştım. "Bunu düşünüyordun.

Kahretsin, beni zaten çok iyi tanıyordu. Kendi türümü hiç yemedim, şimdiye kadar anlayamamıştım bile.

'Biraz dinlenip su içersem iyi olacağım,' dedi.

Su boncuğu dizilerinden birini almak için hareket ettim ve sonra ona doğru sürükledim. Ampulleri ağzında ezdi ve sonra nefes nefese kalmaya başladı.

Nefes nefese kalmak acı çekmek demektir ve işleri daha da kötüleştirmek üzereydim çünkü içgüdülerim bana iki taze avın yanında yaralı yatmanın

aptalca olduğunu söylüyordu.

fikir. *"Hareket etmeliyiz. Bu cesetler hayvanları çekecek.*

Bunu söylediğim için kendimden nefret ettim çünkü istediğimi yapacağını biliyordum. Korku dolu gözlerle bir kez başını salladı ve ayağa kalkmaya çalıştı. İki kez düştü ve kendimi çok kötü hissettim.

'Yer değiştirip seni taşıyabilirim,' dedim.

'Sakin buna cüret etme,' diye tersledi. *'Enerjini sakla, geri gelebilirler ve biz hala buradan çıkmak zorundayız.*

Üçüncü denemesinde, ayağa kalkmasına yardım etmek için burnumu kullandım ve tökezleyerek ilerledi, kan birikintisinden ve katliamdan uzaklaştı.

'Çeyrek mil bile bize yardımcı olacaktır. Cesetlerle aramıza mesafe koyacak herhangi bir şey,' dedim ona.

Kavganın olduğu yerden uzaklaştıkça topallıyor, her adımda sızlanıyordu. Yeterince uzaklaştığımızda ona durmasını söyledim. Durdu ve hemen bir çığlık atarak yere düştü.

Hemen boynuna sarıldım, içimi bir korku kapladı. Kendimi çok çelişkili hissediyordum. O artık benim sürü arkadaşımı, bağ kurduğum biriymi. Onun acısını *hissedebiliyordum*. Ölmesine izin veremezdim. Söylediğinden daha yaralıydı. Bunu şimdi anladım. Etrafında kan birikmişti ve yiyecek olmadan iyileşme büyüünün yavaş olacağını biliyordum. Çok yavaş.

"Seni koruyamadığım için üzgünüm," dedim ona. İkimizin de Kraliçe Denemeleri'ni kazanmak için yarışıyor olmamızın artık bir önemi yoktu. Sadece bu bağ önemliydi, o artık bir sürü kardeşiydi.

Cyrus beni öldürecekti çünkü o anda ona asla zarar veremeyeceğimi biliyordum. Eğer ikimiz de Ölüm Dağı'na canlı dönmeyi başarırırsak ve ben onunla dövüşmek zorunda kalırsam, bunu yapamazdım.

Ne yaptım ben?

Bana baktı. *"Eğer yarın sabah daha iyi olmazsam, beni terk et.*

Sanki bunu söylemek delice bir şeymiş gibi homurdandım. *"Sürü arkadaşları birbirine destek olur.*

Ona söyledim.

Başını iki yana salladı. *'Ivanna'nın kralla evlenmesini ve halkımı yönetmesini istemiyorum. Beni bırak ve duruşmaları kazan.*

O anda boğazıma bir inilti düğümlendi ve onun yanında yere düşüp iyi tarafına sokuldum.

'Bana bir hikâye anlat,' dedi. *'Dikkat dağıtmak acıya ve açlığa iyi gelir.*

Ben de öyle yaptım. Ona sırrımı söyledim, çok az kişinin bildiği bir sır.

'Kral Axil'i daha genç bir delikanlıyken tanımuştım. Onu severdim.'

Nefesi kesildi, küçük bir kurt sesi çıkardı ve ben de başımı sallayarak ona tüm hikâyeyi anlatmaya başladım. Neden anlatmayayım ki? Burada, ıssızlığın ortasında kan kaybından ölebilirdi ve ben de taşıdığım yükü bir başkasıyla paylaşmak istedim. Sessizce dinledi ve ben de Kral Ansel'in hakkımda söylediği tüm o korkunç şeylerden sonra kardeşiyle birlikte uzaklaşmasını anlattım.

"Bu çok şeyi açıklıyor," dedi uyuklu bir şekilde sözümü bitirdiğimde. Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Bana baktı, sarı kurt gözleri ruhuma işliyordu. *'Kız kardeşim sarayda Axil'in kişisel asistanı olarak çalışıyor. Bir keresinde neden hiç sevgili edinmediğini sorgulamıştı.*

Kalbim çılgınca göğsümün duvarlarına çarpıyordu. *"Ne dedi o?"*

"On beğ yağındayken kalbini çoktan vermiş olduğunu ve başka her şeyin yanında sönük kalacağını," diye yanıtladı Eliza soluk soluğa.

Sözleri bana fırlatılmış taşlar gibi çarptığında ağzım açık kaldı. O... benim hakkımda böyle mi söyledi? Mantıklı gelmiyordu, çekip giden oydu.

Tekrar Eliza'ya baktığımda gözleri kapalıydı ve uyuyordu.

Daha fazla bir şey söylemedim, Eliza'nın sağlık durumu yüzünden midem düğümlenmişti ve Axil hakkındaki sözlerini hâlâ sindirmeye çalışıyordum. Yanılıyor olmalıydı, kız kardeşini yanlış duymuştu. Axil benim hakkımda böyle bir şey söylemezdi... Kendimi silkeleyerek tüm bunları bir kenara ittim.

Hareket etmemiz ve iki ölü kurt cesediyle aramıza mümkün olduğunca mesafe koymamız gerektiğini bilsem de Eliza uyurken kendimi nöbet tutmaya zorladım. İyileşmek için dinlenmeye her şeyden çok ihtiyacı vardı.

Birkaç saat geçti ve ben uyanık kalmak için sürekli kalkıp daireler çizmek zorunda kaldım. Kokuyu aldığımda Eliza'nın etrafında yüzüncü daireyi çiziyordum.

Dondum kaldım, kurt burnum havaya kalktı, böylece derin bir nefes alabildim.

Hayır.

Bearin.

İki ölü kurdu bulmuş olmalı. Buradan çıkmamız gerekiyordu. Eliza kanlar içindeydi ve onu da bulup ikimizin de işini bitirebilirdi. Sürümle birlikte birçok kez ayılarla savaşmıştım ama hiç yalnız kalmamıştım. Yalnız kurtlar ayılar tarafından avlanırdı.

"Liza. Burnumla onu dürterek adını aceleyle kısalttım.

Başını yana yatırıp gevşediğinde inledim.

Hayır.

Burnumu sıkıca boynuna bastırarak, güçlü bir nabız hissettiğimde neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. Baygındı, bu iyi değildi ama ölmemişti de.

İnsan formuma geçip onu taşımam gerekecekti, Ölüm Dağı'na varana kadar durmayacaktım. O ailemdi. Sürüydü. Her ne kadar Cyrus onu geride bırakmamı tavsiye etmiş olsa da, şimdi bunu yapamazdım. Kendimi bu kadına bağlamıştım ve ölmesine izin veremezdim.

Kahretsin, Zara.

Tam üzerimi değiştirmek için kendimi zorlayacaktım ki arkamda ağır ayak sesleri duydum.

Hayır. Hayır. Hayır.

Çok geç kalmıştım.

Arkamı döndüğümde siyah ayıyla yüz yüze geldim. Tek kurtarıcı özelliği daha küçük olmasıydı, genç bir erkekti ama yine de neredeyse benim iki katımdı ama benim kurdumun dört katı olan yetişkin erkeklere hiç benzemiyordu.

İçimdeki her içgüdü beni kaçmaya zorluyordu ama sonra Eliza'nın bize her ne verdilerse ondan uyandığımda başımda dikilişini hatırladım. Ivanna beni öldürmeye çalıştığında beni korumuştı. O sadıktı ve ben de bir sürü arkadaşımı geride bırakarak onurumu kaybetmeyecektim. Bir korkak ve sürü haini olarak Ölüm Dağı'na geri dönmektense burada onun bedenini koruyarak ölmeyi tercih ederdim.

Ayı arka ayakları üzerinde şaha kalkıp hırladığında, saldırı pozisyonuna geçtim ve derin bir hırıltı çıkardım. Ağzında daha önce öldürdüklerimizi deştiği kan lekelerini görebiliyordum ama belli ki doymamıştı. Benimle uğraşırsa yaralanacağını anlamasını sağlamam gerekiyordu. Belki o zaman kaçmasını sağlayabilirdim.

O zaman saldırdı ve havalı bir plan düşünmek yerine, içgüdülerimle koşarak hayatımın dövüşüne atıldım.

Daha iri ve yavaştı. Bana doğru hamle yaptığında, üzerine inmeyi planlayarak havaya sıçradım.

Ne yazık ki o bundan daha zekiydi. Dev pençesiyle uzanarak beni bir top gibi gökyüzüne fırlattı.

Pençesinin çarpmasıyla kaburgalarım kırıldı ve sonra uçmaya başladım. Kendimi darbeye hazırladım ve vücudum sert zemine çarptığında

acı içinde inledi. Zaten kırık olan kaburgalarım çarpmanın etkisiyle acıyla canlandı. Yeni bir ısırap dalgası nefesimi kesti ama hemen ayağa kalktım. Canavarın yine benim için gelmesini bekliyordum ama dehşete kapıldım, kanlar içinde ve baygın Eliza'ya doğru gidiyordu.

Bunu kendi yararına kullanabilirdim. Düştüğüm yerden fırlayarak hayvanın peşinden koştum, o daha Eliza'ya ulaşmadan, Eliza orada öylece yatıyordu, gevşek ve çaresiz. Ayının sırtına atlayıp boynunun yan tarafını yırttım. İyi bir ısırık aldığım anda ayağa kalktı ve beni silkeledi. Düştüm, yine o çatlak kaburgaların üzerine düştüm ve yakıcı acı dalgası yüzünden neredeyse bayılıyordum. Kendime acının geçici olduğunu ve onu geride bırakmam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım. Şu anda hiçbir şey hayatta kalmaktan daha önemli değildi. Ayı, bölgedeki en büyük tehdidin ben olduğumu fark etmiş ve resmen üzerime saldırmıştı. Bu küçük piç beni kızdırmıştı ve ben de onun üzerine çılgına dönmüştüm. Savaşta öleceğimi hep biliyordum. Ya da öyle olmasını umardım. Bu en büyük onurdu. Ve yeni bir arkadaşı ve sürü arkadaşını korurken, bu baş belasını parçalarken ölmek benim için iyi bir yoldu.

Kuduz bir hayvan gibi ona saldırdım, etini parçaladım ve çenesi bacağıma dolanıp kemirirken kürkünden parçalar kopardım.

Boğazımdan bir acı feryadı koptu ama vazgeçmedim, bu korkağın ben ölmeden önce ömür boyu yara alacağından emin oldum. Arka bacağını sıkıştırdığımda ve kemiğin ödüllendirici çıtırtısını duyduğumda, beni bir anda serbest bıraktı ve topallayarak geriye doğru tökezledi.

Yaralı arka bacağımla, üzerine baskı uygulamamak için havaya kaldırdım ve ona baktım. O da aynısını yapıyordu, sakatladığım patisini karnına doğru kıvrırken diğer patilerini tercih ediyordu.

Destansı bir bakışmanın içindeydik.

Bunu bütün gün yapabilirim. Seninle ölümüne dövüşeceğim, seni bok parçası ve Hades'e giderken gözünü alacağım.

İçgüdüsel olarak hırladım ve ona doğru hamle yaptım, sağlam arka bacağımın üzerinde zıpladım ve o da dönüp kaçtı.

Onun gidişini izlerken içimi bir rahatlama duygusu kapladı, ama sağlam durdum ve ufukta küçük bir nokta haline gelişini izlerken ayakta kaldım. Güneş artık doğmuştu ve daha fazla yırtıcı hayvan gelmeden buradan gitmemiz gerekiyordu.

Arkamdan bir inilti geldi ve zıplayarak Eliza'nın yanına gittim. Bilinci yerindeydi ama ağzımı onunkine dayadığımda kürkündeki ateşi hissettim.

Enfeksiyon.

İyileştirme yetenekleri sayesinde kanama durmuştu ama enfeksiyonla savaşmak için yiyeceğe ve dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Kırık kemiklerle vardiyaya zorlamak kalıcı bir sakatlığa yol açabilirdi. Her zaman kemikler yerine oturana kadar beklemeliydiniz ama buna vaktim yoktu. Eliza Ölüm Dağı'na geri dönmeden ölecekti, ben de öyle. Bu hayatımdaki en büyük acıydı.

Keşke ayıyı öldürecek enerjim olsaydı çünkü bize yiyecek verebilirdi ama onu korkutup kaçırdığım için minnettardım. Vardiyamın yakıcı acısıyla inleyerek ve uluyarak, sonunda doğduğum günkü gibi çıplak bir şekilde tek ayağımın üzerinde durdum. Henüz diğer ayağıma baskı uygulayamayacak kadar korkmuştum. Dövüş alanındaki kıyafetlerimizi çoktan unutmuştum ve Ölüm Dağı'na on iki saatten fazla bir süre çıplak yürüyeceğim gerçeğinin üstesinden gelmem gerekecekti. Çıplaklık halkımız arasında büyük bir mesele değildi, burada bir göğüs, orada bir popo parıltısı. Hepimiz düzenli olarak formlarımız arasında gidip gelirdik ama giyinik insanlardan oluşan bir kalabalığın içine tamamen çıplakken girmek...

Başımı salladım, bu kadar önemsiz bir şeyi umursamıyordum. Su soğanı sarmaşıklarını boynuma asmak için uzanarak Eliza'ya doğru zıpladım ve kırık ayağıma baskı yapmadan onu bir avı taşır gibi omuzlarıma üzerine aldım.

"Hayır," dedi zayıf bir sesle zihnime. *'Beni bırak ve kendini kurtar.*

"Hayatta olmaz," dedim ona ve ağırlığının iyileşmekte olan kırık kaburgalarıma verdiği rahatsızlıktan dolayı irkildim.

İtiraz etmedi, çok zayıf olduğuna inanıyordum ve şimdi omuzlarıma tüylü bir atkı gibi örtüldüğünde, yandığını hissedebiliyordum. Çok sıcak.

Henüz ilk adımı atmamıştım. Tam olarak oturmamış kırık bir ayak bileğinin üzerinde kendi ağırlığımı ve Eliza'ninkini taşımanın nasıl bir his olacağından korkuyordum ama hareket etmem ya da ölmem gerektiğini biliyordum.

Bir adım attım ve sonra bir çığlıkla öne doğru tökezledim. Düşündüğümde çok daha kötüydü; ateş gibi sıcak bir acı ayak bileğimi yaladı ve alnımda boncuk boncuk ter oluşmasına neden oldu.

'Acı geçicidir. Onun etrafında çalış. O anda Cyrus'un sesi bana geldi. Sanki ta Ölüm Dağı'ndaki yerinden sıkıntımı hissediyor ve bana öğüt vermeye çalışıyordu.

Çılgınca etrafıma bakındım ve baston olarak kullanabileceğim uzun, sağlam bir dal gördüğümde neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. Eliza'yı omuzlarımda tutarak ona doğru zıplamak yetenek isterdi ama oraya vardığımda eğilip onu aldım. Kalındı, tamamen düz değildi ama yeterince düzdü. Üzerindeki fazla dalları kopararak ucunu yumrukladım ve küt ucunu yere saplayarak temkinli bir şekilde ilerledim.

Hâlâ acıyordu ama bileğimdeki ağırlığı azalttığı için acıya katlanabiliyordum. Eliza'yı tek elimle omuzlarımda dengede tutmak zorunda kalsam da idare ediyordum. Düz arazi bağışlayıcıydı. Devrilmiş kütüklerin ya da dev kayaların üzerinden atlamak zorunda kalmadığım için şükreliyordum ama ikinci saatten sonra biraz delirmeye başlamıştım.

Eliza sıcak ve ağırdı, kaburgalarım iyileşiyor gibiydi ama şimdi midem kendini yiyip bitiriyor, yemek için yalvarıyordu. Bir şekil değiştiren olarak normal bir günde bir insandan daha fazla kalori yakıyordum ama yaralı bir şekil değiştiren yirmi insana yetecek kadar yemek yiyebilirdi.

Ayağımda sürekli bir zonklama vardı ve bazen çok hızlı hareket edersem keskin bir bıçak saplanıyordu.

Dördüncü saatte ölmek istedim. Eliza yine bayılmıştı, başı boynuma yaslanmıştı. Onu terk etmeyi düşündüğüm birkaç karanlık dakikaya ulaştım. Omuzlarımda dev bir kurt olmadan yürümek çok daha kolay olurdu.

Acı geçicidir, dedim kendime.

Öyle olmadığı zamanlar hariç. Acı ve açlık birkaç saat boyunca devam ettiğinde, *çok* kalıcı hissettirdi.

Sonra şarkı söylemeye başladım. Hafifçe, enerjimi boşa harcamamak için ama bir şeyler yapmalıydım yoksa tamamen delirecektim.

"Küçük yavru kurt sırtı aştığında, sırtı aştığında ..." Küçük kardeşim Oslo'yu ve ona uyuması için söylediğim şarkıları hatırlayınca gülümsedim, *"... çayırda anne kurdunu buldu."* Sözlerimi bitirdim ve bir damla gözyaşı yanağımdan Eliza'nın kürküne süzülürken şok oldum.

Resmen çatlamıştım.

Ben hiç ağlamadım. Gözyaşları korunmaya ihtiyacı olan zayıf itaatkârlar içindi. Ben değilim. Bir alfanın kızı olan Zara Swiftwater değil.

Elimi uzatıp yanağıma bir şaplak attım ve başımı salladım.

Kendine gel, Zara.

Sadece gücümün her zerresini kullanarak bundan sağ çıkabilirdim. Şimdi yumuşamanın zamanı değildi.

Bir şekilde, mümkün olduğunca az mola vererek altı saat daha yürüdüm, ta ki kendimi içten ve dıştan ölü hissedene kadar.

Yüzüncü kez güneye gittiğimden emin olmak için güneşe baktım ve sonra ufka baktım.

Ölüm Dağı'nın arka tarafının görüldüğünü gördüğümde boğazımdan bir hıçkırık çıktı. Çok uzaktaydı ama oradaydı.

Başardık.

"Neredeyse geldik. Dayan, 'Liza,' dedim ona ve yenilenmiş bir güçle ilerledim.

Tahminime göre dağın eteklerine ulaşmam iki saat daha sürdü. On iki saatten fazla bir süredir yürüyordum, güneş gökyüzünde batıyordu ve ayaklarımın üzerinde duracak halim yoktu ama bir şekilde devam ettim. Kırac arazi aniden yemyeşil bir ormana dönüştü ve çok geçmeden devrilmiş ağaçların ve keskin eğimlerin üzerinden yürümek zorunda kaldım.

Her şey acıyordu. Yanıyordu, zonkluyordu, ayağımda bir kalp atışı gibi çarpıyordu ama ikimizi de güvenli bir yere, yemeğe ve dinlenmeye götürme arzumdan daha fazla değildi.

O dağın arkasına tırmanmak ruhumu sınırlarına kadar test etti. İki kez düştüm. Eliza'yı bir kez düşürdüm. Ağladım, çığlık attım, uludum ve sonunda sırtın üzerine çıktığımda... başarmıştım. Kan ve kir içindeydim, ayağım siyah ve mordu ve garip bir açıyla bükülmüştü. Eliza yarı ölü görünüyordu, çürük kokuyordu ve güneşin ortasında sıcaktı ama kalp atışlarını hâlâ duyabiliyordum.

Ölüm Dağı'ndaki insanların sesleri kulaklarımı tırmaladı ve ben de bu sesleri takip ederek kendimi sürükleye sürükleye sık ağaçların arasından geçip kalenin dibindeki açık çimenlik tepeye ulaştım.

Çıplak ve zar zor hayatta kalarak mavi şampiyon çadırına doğru topallayarak ilerlerken insanlar bana baktı ve sonra bir anda bağırışlar başladı.

"Şampiyonlar geri
döndü!" "Ona su
getirin!"

"Tıbbi yardım!" diye bağıran bir kadın, sıkıntılı halimi görünce telaşla öne doğru koşmaya başladı.

Daha fazla dayanamadım; güvenliği görünce gücüm tükenmişti. Kalabalık dağıldı ve Axil panikle açılmış gözleriyle beni tepeden tırnağa süzerek öne doğru koşmaya başladı. Ayaklarımın üzerinde sallanarak tökezledim.

Yardım isteyen kadın Eliza'yı omuzlarımdan indirdi ve ben de dik durmaya çalıştım ama bacaklarım birdenbire sıvıdan yapılmış gibi hissettirdi ve onları ayakta tutacak hiçbir madde yoktu.

Bir an Axil'in dehşete düşmüş bakışlarına bakarken bir an sonra düşüyordum. Kolları etrafıma dolandı ve sonra kokusuyla sarmalandım.

Maker, o kokuyu özledim. Onun kaslı göğsüne sıkışmış gibi hissetmeyi özledim.

"Başka bir kurt daha getirmiş!" diye yorum yaptı biri.

"Bunu neden yapsın ki? Onu terk edebilir miydi?" Bir başkası Eliza'yla ilgilenirken, benim görüşüm bulanıklaşmaya başladı.

Axil uzandı ve bakışlarımı tutarken yüzlerce kez yaptığı gibi çenemde gezindi. "Çünkü bu Zara. O sadıktır."

Sanki ruhumun içini ve dışını biliyormuş gibi söyledi ve böyle görülmek, bir parçamın yeniden canlanmasını sağladı. Öldüğünü sandığım bir parçam.

İşte o zaman her şey karardı ve bilincimi koruma savaşımı kaybettim.

ALTI

Tartışma sesleriyle kendime geldim.

"Eliza onun yanında olduğunu söylüyor!" diye bağırdı yaşlı bir erkek.

"Bu kurallara aykırı. Kraliçe Denemelerine sürü başına sadece bir kurt katılabilir," dedi bir başka adam.

Sanki yaşlı danışmanlar tartışıyor gibiydi. Vücudum hala ağrıyordu ve ne söylediklerini duymak istiyordum, bu yüzden gözlerimi kapatıp sessizce yatmaya devam ettim.

"*Ben* kralım," diye homurdandı Axil. "Ve ben de öyle olmadığını söylüyorum. Her iki kadın da denemelere farklı sürülerden katıldı. Onlara görevde hayatta kalmalarını söyledik ve onlar da bunu yapmak için yapmaları gerekeni yaptılar."

"Ama-" biri tartışmaya başladı ve muhtemelen Axil'den ters bir bakış alarak durdu.

"Bir sonraki görevde son derece avantajlı olacaklar lordum," diye ekledi daha makul olan ses.

"O zaman öyle olsun. Türümüzün en güçlü üyesiyle evlenmemi istiyorsun. Bence *bir alfa bile olmayan* ve sürü bağıni zorlayabilen bir kadın oldukça güçlüdür," dedi Axil ve karnım ısındı.

Benim hakkımda konuşuyordu.

Odadan çekildiklerinde ayak sesleri duyuldu ve göz kapaklarım açıldı. Vücudumun üzerine bembeyaz çarşaf lar örtülmüş bir elf kristal şifa odası yatağındaydım. O zaman herkesin gitmediğini fark ettim ve Axil'in bana baktığını görmek için başımı kaldırdım.

"Nasıl-" diye başladım ama beni başından savdı.

"O iyi. Sen onun hayatını kurtardın." Sözleri kısa ve kesik kesikti.

Sesi neden üzgün geliyordu? Dirseklerimin üzerinde doğruldum. "Ve sen buna mı kızdın?" Hırladım. "Hiç değişmemişsin. Hâlâ aynı bencil, sadece kraliyet itibarını önemseyen küçük çocuksun!"

Artık kral olması umurumda değildi, Axil Moon'un bir kademe aşağı çekilmesi gerekiyordu. Birinin hayatını kurtardığım için bana kızmaya hakkı yoktu.

Sözlerim üzerine sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. "Böyle mi düşünüyorsun?"

Genç bir delikanlı olarak üstesinden geldiğime yemin ettiğim tüm acılar su yüzüne çıktı. "Evet Axil. Ayrıldığımızda bayıldın mı? Kardeşin sana benim bir parça Çamur Düzü çöpü olduğumu söyledi ve sen de kabul edip çekip gittin. Ertesi yıl geri bile dönmedin. Bir mektup bile göndermedin. *Hiçbir şey.*"

Yanakları utançtan yanıyor, kızarıklık boynuna yayılıyordu. "Ben kabul etmedim." Sesi kısıktı ve dehşete kapılmış görünüyordu, ellerini oynatmaya başlarken gözleri büyümüştü.

Güldüm, ısırın bir sesle. "Sessizlik ve sen uzaklaşırken sırtının görünmesi yeterince anlaşılmıyordu."

Kaşlarını çattı. "Benden nefret ediyorsun. Bunca yılımı seni severek geçirdim ve sen benden nefret mi ediyorsun?" Sesi şaşırmış gibiydi.

Sözleri kalbime saplanan bir ok gibiydi. Artık tamamen doğruldum, kaburgalarımda ağrı hissetmediğim için mutluydum, sadece sözleri ruhumu sızlatıyordu. Beyaz bir şifalı önlükle de olsa giyiniktim ve yataktan kayarak ona doğru topallayarak yürüdüm, bileğimdeki ağırlığı test ettim. Hassaslaşmıştı ama eskisi gibi değildi. Ne kadar zamandır baygın olduğumu merak ediyordum ama şu anda artık umurumda değildi.

"Beni seviyor musun?" Sevinç duymak yerine, hayatımda hiç bu kadar sinirlenmemiştim. "Kamptaki o iki aydan sonra çekip gitmenin-"

"I-"

"SÖZÜMÜ KESME!" Çılgın bir manyak gibi bağırdım, sesime baskın bir güç kattım ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sana bunu söylemek için beş yıl bekledim Axil Moon, gerçeğimi söylememe izin vereceksin!"

Axil benden korkmuş görünüyordu ve içten içe bu beni iyi hissettiriyordu. Canının yanmasını istiyordum. Bana yaptıklarını anlatırken gözlerinin içine bakabilmek için ona doğru yaklaştım. Ben daha ağzımı açmadan acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Titrek bir nefesle bakışlarını tuttum. "Senin yüzünden içimde bir ölü var Axil."

Yüzünü acı kapladı ve sırtı duvara çarpana kadar geriye doğru tökezledi. İlerledim, elimi uzatıp kalbine dokunabilmek için yaklaştım. O yaz pek çok kez yaptığım gibi, avucumu göğsünde kalbinin bulunduğu noktanın üzerine koydum. Kalbinin çılgınca, kaotik atışını hissetmek bana kendimi iyi hissettirdi.

"Seni ruhumun her zerresiyle sevdim, tüm ağırlığı senindi," dedim ona. "Ailemi çok genç yaşta kaybettiğim için ne kadar kırgın olduğumu bilerek sözler verdin. Bana ailem olacağınızı söylemişsiniz" diye hatırlattım.

Utanç yanaklarını yaktı ama sessiz kaldı, gerçeğimi söylememe izin verdi.

"Ve sonra beni terk ettin. Beni bir çöp gibi fırlatıp attın!" Elim geri çekerek yüzüne doğru bağırdım. "Ve şimdi senden sonra gelen her erkek benden bir gölge aldı çünkü geriye hiçbir şey kalmadı!" Kurdum yüzeye çıkarken göğsüme sertçe vurdum ve Axil beklemediğim bir şey yaptı.

Elleriyle yüzünü kapattı ve hıçkırıklara boğuldu.

Bu içten duygu beni derinden sarstı ve bununla ne yapacağımı bilemedim. Axil Moon, *kral wolven*, ağlamadı. Zayıf değildi. Bir kadın için hıçkırıklara boğulmadı.

Yoksa öyle miydi? Ve bu bir zayıflık mıydı?

O yıkılırken şok içinde ona baktım ve bir yanım onu kollarıma çekip durana kadar sıkmak istedi ama daha büyük bir yanım canının yanmasını istedi. Bu yüzden döndüm ve odadan dışarı fırladım, kapıyı çarparak geçmişimi arkamda bıraktım.

Beni bir kere incittin. Dersimi aldım. Beni iki kez incit... asla olmayacak, çünkü ben o kadar aptal değilim.

Axil Moon benim için ölmüştü.

DOĞRU DIŞARI KOŞTUM, koridor ağını geçtim ve kardeşimi buldum.

Eliza'ya paket yaptırdığım için bana yüklenmeye başladı ama yüzümdeki ifadeyi görünce durdu. Bana üzerinde tereyağı olan büyük bir parça gözleme uzattı ve ağzım anında sulandı. Elinden çekip aldım ve başka bir şey söylemeden yanından geçip hamağıma girdim. I

Yalnız kalmak istedim, sadece ben, nefis bazlamam ve aptal duygularım. Bir süre sonra uykuya daldım ve ertesi sabah erkenden uyandım. Kamp ateşi sönüyordu ve güneş zar zor doğuyordu.

Çadırdan dışarı adımımı attığımda ayak bileğimin artık tüm ağırlığımı taşıyabildiğini gördüm.

Cyrus ateşe bir kütük daha eklerken başını kaldırıp bana bakmadı. "Ivanna ve bir kişi daha dün gece geç saatlerde dönebilmiş. Yarı aç görünüyordlardı ama ağır yaralı değillerdi."

Başımı salladım ve konuşmadan ona ikinci bir kütük uzattım. Ivanna'nın hayatta kalacağını biliyordum ama şu anda umurumda değildi. Axil'in sözlerini bütün gece aklımdan çıkaramamıştım.

Bunca yıl seni sevdim ve sen benden nefret mi ediyorsun?

Bunca yıldır beni sevdiğine gerçekten inanıyor muydu? Hıçkırıklarının sesi ruhumu rahatsız ediyordu. Belki de seviyordu.

Bir erkeğin böyle yıkıldığını hiç görmemiştim. Tanıdığım kadınların hiçbiri böyle ağlamazdı. İtaatkâr değillerse ya da savaşta bir yakınlarını kaybetmemişlerse. Sanki ben ölmüşüm gibi ağladı. Belki de yıllar önce onun yasını tutmuştum ve aptalca bir nedenden dolayı umudunu kaybetmemişti? Yani beni daha dün gece kaybetmişti.

Hiç mantıklı gelmedi.

Nasıl bu kadar hayalperest olabildiğini anlamıyordum ama ne yazık ki erkekler bazen aptal olabiliyordu.

Kardeşim sonunda konuştu. "Onu sen mi paketledin? Zara, sen deli misin?"

Eliza. Onu kontrol etmem gerekiyordu. "Belki," dedim ve sonunda bana biraz şefkatle baktı.

"İyi misin? Dışarısı zor muydu?"

İçimi çektim, "Eğer iki kurdu öldürüp diğer ikisiyle savaşmak, sonra da bir ayı tarafından parçalanmak ve Eliza'yı kırık bir bilekle dışarı çıkarmak zor geliyorsa

... o zaman evet öyleydi."

Sonra ayağa kalktı, beni garip bir şekilde kucaklamadan önce ayaklarının üzerinde kaydı.

Kardeşim sarılmadı. Açıkça. Bu konuda berbattı. Sırtımı o kadar sert sıkıyordu ki canım yanıyordu ama bir şey demedim. Bana bir daha sarılması için muhtemelen bir on yıl daha geçmesi gerekecekti, ben de kollarımı ona doladım ve onu sıktım.

"O ormandan çıktığında seninle çok gurur duydum, Zar," dedi geri çekilerek. "Annem ve babam da gurur duyardı."

Gözleri ıslak mıydı?

"Ağlıyor musun?" Ona takıldım. Havada bir şey vardı. Bütün bu adamlar benim için ağlıyordu.

"Hayır!" diye tersledi, gözlerini sildi ve sonra iyi bir önlem için omzuma sert bir yumruk attı.

Sırıttım. "Yardım aldım. Eliza beni güvende tuttu. Bir ittifakımız var."

Yüzü düştü. "Bu sadece son raunda kadar işe yarayacak ve o zaman, eğer hâlâ hayattaysa, onu öldürmek zorunda kalacaksın."

Bu düşünce bedenimi fiziksel olarak sıktı. "Cyrus, o bir paket. Onu ben sahiplendim."

Yumruklarını sıktı. "Biliyorum. Onu *hissedebiliyorum*," diye karşı çıktı. "Hepimiz hissedebiliyoruz." Çadırdan çıkan ve uykudan esneyen sürü arkadaşlarımı işaret etti.

Başlarıyla onayladılar.

Tabii ki yapabilirlerdi, o artık ailedendi. Mud Flat pack.

Omuz silktim. "Hayatımı ona borçluyum. Ivanna keskin bir taşla üzerime gelirken bayginken başımda durdu ve beni korudu."

Cyrus hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Zara, bunu iki kişi kazanamaz."

"Bunu biliyorum!" Tersledim. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum, yeni arkadaşımı ve sürü arkadaşımı öldürmeyi düşünmek istemiyordum. Bunu daha fazla dinleyemezdim. "Sadece Ivanna'yı öldürmeye odaklanalım. O kaltak benimle uğraşıyor ve onun gitmesini istiyorum."

Cyrus başıyla onayladı ve ben de ona biraz temiz hava alıp yemek yiyeceğimi söyledim. Dün gece yediğim gözleme beni kesmiyordu.

Eliza'nın dışarıda çadırlarda uyumayacağını bildiğim için kaleye doğru yürüdüm ve öndeki muhafız beni görünce derin bir selam verdi.

"Zara Swiftwater. Bu bir onurdur," dedi.

Donup kaldım. Adımı biliyor muydu?

"Teşekkürler."

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi okumuş gibiydi. "Eliza Ölüm Dağı sürüsünden. Onu bu şekilde omuzlarında eve getirmek zorunda değildin. Hepimiz sana saygı duyuyoruz."

Gülümsedim. "Evet, öyle yaptım. O benim hayatımı kurtardı. Lafı açılmışken, hangi odanın onun olduğunu biliyor musun?"

Uzun bir koridoru işaret etti. "Sola dönün ve sağdaki son koridora girin."

Taş şatoya girdim ve uzun koridorda yürüdüm, son kapıya gelene kadar çataldan sola döndüm. Uzandım, elimi

bahsettiği kapıyı yumrukladı. Onu hissettim. İçeride gergin bir enerjiyle doluydu. Kapı açıldı ve karşımda göğüs kafesi bandajlı ve kırılmış bir bluz giymiş halde durdu. Gözlerinin altında siyah halkalar vardı ve çiğ et kokuyordu ama yaşıyordu. İkimiz de birbirimize şöyle bir baktık ve sonra birbirimizin kollarına atıldık. Hâlâ yaralı olduğunu bildiğim için ona nazikçe sarıldım, o da aynısını yaptı.

"Teşekkür ederim," dedi, sesi duygu yoğunluğu içindeydi. "Hayatımı kurtardınız."

Ondan geri çekildim. "Önce sen benimkini kurtardın. Ivanna o taşla kafamı yarabilirdi."

Gülümsedi ve bana el sallayarak odaya girdi.

İçeri girdim ve lüks kazı alanını inceledim. "Bekle, neden çadırda uyumak için buna hayır dedim?" diye sordum.

Güldü. "Hiçbir fikrim yok."

Bir oda değil, bir evdi! Ya da en azından bir ev kadar büyüktü. Büyük bir salon, küçük bir mutfak ve iki yatak odası gibi görünen bir yer vardı. Yerler zengin kahverengi lekeli bir ahşaptı ve duvarlar açık sarıya boyanmıştı.

Yaptığım şaka ortamı yumuşatmıştı ama yüzündeki ifadeden beni tekrar aşağı çekecek bir şey söylemek üzere olduğunu anlayabiliyordum.

"Senden harika bir kraliçe olur" dedi ve ben donakaldım.

"Kes şunu," dedim.

Başını iki yana salladı. "Zara, sence bu nasıl bitecek? Az önce bir sonraki turun eşli dövüş olduğunu duydum. Sen ve ben, Ivanna ve Charlize'e karşı. Kazanan takım daha sonra birbiriyle dövüşecek."

Nefesim kesildi. Bunu bilmiyordum. Cyrus biliyor muydu? Belki de yangında söylemeye çalıştığı şey buydu.

"Ben... seni öldüremem, Eliza. Pek çok şey olabilirim ama bunu yapamam." Bunun doğru olduğunu görünce şaşırdım. Kendimi bundan daha dayanıklı sanırdım, özellikle de bu kızı sadece birkaç gündür tanıdığımı düşünürsek ama onda bir şeyler vardı. Açıklayamadığım bir kardeşlik bağı.

Omuz silkti. "Ya beni öldürürsün ya da ben çekilirim ve sürüm beni parçalar. Seçim sizin."

"Kesin şunu!" Bağırdım. "Bunun hakkında konuşmayalım bile. Bir sonraki mücadelede ölebiliriz."

Eliza başını salladı, sarı bukleleri etrafına dökülüyordu. "Yapmayacağımızı biliyorsun. Sürü avantajımız var. Sen önden git, ben takip edeceğim."

Bana olan sadakati kalbimi sıkıştırdı. "Arkadaş olmamalıydık," dedim, kelimeler ağzımdan çıktığında kendimi kötü hissettim. Bunu gerçekten kastetmemiştim ama bir bakıma kastetmiştim. Böylesi daha kolay olurdu. Bu kadınla yaşadığım son üç ölüme yakın deneyimin bir yerinde, aramızda kopmaz bir bağ oluşmuştu. "Öyle demek istemedim," dedim.

Uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Ne demek istediğini biliyorum."

"Axil beni hâlâ sevdiğini söyledi," diye konuyu değiştirdim, iki erkek kardeşle büyüdüğüm için konuşacak bir kız arkadaşım olmasına alışık değildim.

Nefes nefese kaldı ve sırtarak bana yaklaştı. "Ve?" "Onu azarladım. Sonra da hıçkıra hıçkıra ağladı."

Kaşları havaya kalktı. "Kral Axil *ağladı* mı?" Başımı salladım.

"Kahretsin, ona ne söyledin?" Endişeli görünüyordu ve şimdi ona söylediğim bazı şeylerde çok ileri gidip gitmediğimi merak ediyordum.

"Her zamanki ayrılık sonrası şeyleri, artık içimde bir ölü olduğunu, kalbimi kırdığını ve eski halimin bir gölgesi olduğumu," diye takıldım.

Bir kahkaha attı ve ardından sargılı tarafını tutarak yüzünü buruşturdu.

"İyi misin?" Çiftler dövüşümüz için yeterince sağlıklı olmasını umarak sordum.

Başını salladı. "Hâlâ iyileşiyorum. Yemek yedin mi?"

Bunu söylediği anda midem canlandı. O bazlama yetmemişti ve onu yerken yarı bilinçliydim. Şimdi mutfağındaki etin kokusunu alıyordum ve midem yüksek sesle gurulduyordu.

"Beni hemen besle," diye emrettim sahte bir ciddiyetle.

Gülümseyerek mutfağa doğru yürüdü ve çeşitli tutsülenmiş etler, ekmekler ve peynirlerden oluşan bir tabak çıkardı. İkram edilmesini bile beklemeden yumuldum. Çılgın bir deli gibi et ve peynirleri ağzıma tıktırdım, yutmadan önce yarım çiğnedim. Baharatlı ve tuzluydu ve çok ama çok güzeldi.

Eliza dehşetle bana baktı. "Sözümü geri alıyorum, senden korkunç bir kraliçe olur, hiç terbiyen yok."

Ona orta parmağımı gösterdim ve o da sırttı.

O kadar kolay anlaşıyorduk ki, Çamur Düzlükleri'nde hiç sahip olmadığım en iyi arkadaşım gibiydi. Oradaki her dişi ya en baskın olmak için yarışıyor ve bu nedenle birbirlerinden uzak duruyordu ya da o kadar itaatkârlardı ki benimle neredeyse hiç konuşmuyorlardı. Eliza'yla kolay bir arkadaşlıktı.

Sürüdeki sıralama benim altımdaydı ama bana bok atacak kadar baskındı, bunu takdir ettim.

"Bırakabilir misin?" Ona sordum. "Yaralısın."

Güldü. "Sakatlığı önemsediklerini mi sanıyorsun? Yarıştan çekilmek hükmen mağlubiyetle aynı şey. Öldürüleceğim ve tüm sürüye utanç getirmiş olarak görüleceğim. *Kralın* sürüsüne."

O anda iştahım kaçtı, sonunda Eliza'yla dövüşmek zorunda kalma ihtimalimi düşündükçe midem bulanıyordu.

"Yemek için teşekkürler. Gitsem iyi olacak." Birden burada olmak, başka bir gün karşı karşıya gelmek üzere onunla bağ kurmak istemedim.

Üzgün görünüyordu ama başını salladı ve bana tüm yiyecekleri yıkamam için bir bardak su uzattı. İçtim ve teşekkür ederek dairesinin kapısından çıktım.

OceanofPDF.com

YEDİ

Kalenin koridorlarında yürürken Eliza'yı düşünmeden edemiyordum. *Aptal Zara. Onunla tanıştığım ilk gün ona kuma gömülmesini söylemeliydim.* Dövüşlerini kazanmasına asla yardım etmemeli ya da ona tavsiye vermemeliydim. Ve *asla* onun toplanmasını sağlamamalıydim. Şimdi onunla sıkışıp kalmıştım. Kraliçe Denemeleri'nin en iyi yanı, her sürüde sadece bir kişi olması ve hiçbirini tanımamanızdı. Tanımadığınız insanları öldürmek daha kolaydı. Ivanna gibi.

Kafamda o kadar çok şey vardı ki artık kaybolduğumu fark ettim. Yanlış yöne gitmiştim ve adımlarımı takip etmek için döndüğümde birinin göğsüne çarpmıştım.

Axil.

Bütün vücudum dondu.

Bana baktı ve dünkü duygusal alışverişten sonra orada sergilenen öfke maskesini görmeye hazır değildim.

Gördüğüm manzara karşısında nefesimi içime çektim ve o da çenesini sıkarak yanımdan geçmek için hamle yaptı. Kenara çekildim, onun hareketlerine uydum ama yoluna çıktım. Burun delikleri alevlendi ve içinde dizginlenemez bir öfke kabardı. Bunu *hissedebiliyordum.*

Bu ne cüret.

"Bana kızmaya hakkın yok," diye homurdandım, onun baskın bakışlarını tutarak.

"Konuşmama bile izin vermediniz," diye sıkılmış dişlerinin arasından konuşmayı başardı.

Alay ettim. "Peki benden nasıl uzaklaştığını açıklayacak ne söyleyebilirsin? Verdiğin onca sözden sonra."

Ayak seslerinin duyulduğu koridorun ilerisine baktı ve sonra uzanıp beni omuzlarımdan tutarak açık bir kapıdan içeri çekti.

Hırladım ama beni bir odaya sokmasına ve kapıyı kapatmasına izin verdim. Etrafıma baktığımda bir tür kütüphanede olduğumuzu gördüm. Kitaplar koyu renkli ahşap raflarda yerden tavana kadar sıralanmıştı.

Sonra hızla ileri atıldı ve son konuşmamızda yaşadığım kadar büyük bir öfkeyle yüzüme yakınlaştı. Cildinde koyu halkalar oluşmuştu ve dün gece uyuyup uyumadığını merak ettim. "Çekip gitmem konusunda ciddi değilsin, değil mi? Bunun benim isteğim dışında olduğunu biliyor olmalıydın."

Alay ettim, ona iki kafası birden çıkmış gibi baktım. "Senin isteğin dışında mı? Kardeşin ortaya çıkıp bana pislik demeye başlar başlamaz sustun ve kavga etmeden çekip gittin..."

Bunu yüksek sesle söyler söylemez aklıma geldi. Neden bunu daha önce hiç düşünmemiştim ki? Kardeşi o zamanlar kraldı ve bu nedenle her kurt kralın sahip olduğu bir yeteneğe sahipti...

"O seni kontrol etti." Bunu tam bir şokla söyledim, ona nasıl davrandığım için kendimi kötü hissediyordum, onca yıl boyunca kendi isteğiyle çekip gittiğini düşünmüştüm.

"Evet," dedi dişlerini sıkarak, "ve yaz kampına dönmeme asla izin vermedi. Seni bu şekilde terk ettiğimi düşünmene *inanamıyorum*."

Kalbim onun sözleriyle göğsümdede çarptı ve içimin derinliklerinde bir parçam iyileşti. O beni terk etmedi. Benden *alındı*. Arada bir fark vardı.

Axil çocukken yaptığı gibi alnını benimkine yasladı. "Senden bir gün bile ayrı kalmayı isteyeceğimi nasıl düşünebilirsin?"

O zaman inledim, yüzeyin hemen altında kendi çöküşümü hissediyordum. "Lordum!" diye bağırdı biri koridorda, sesi koridorun duvarları tarafından boğulmuştu.

Kapalı kapı.

Axil homurdandı ve benden uzaklaştı. Tam kapı açılırken ona sırtımı vererek döndüm. Orada hıçkırıklara boğulmamak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

"İlgilenmeniz gereken acil bir konu var efendim," dedi dışarıdan bir erkek sesi.

Axil duraksadı, muhtemelen bana bakıyor ve tepkimi bekliyordu.

Axil, "Bir dakika içinde çıkacağım," dedi.

Muhafız, "Lordum, bu son derece acil," diye bastırdı. "Savaş haberlerimiz var."

Kurdum buna sinirlendi.

Savaş mı?

Axil bana doğru uzandı ve omuzlarımı kavradı. "Sonra konuşalım. Seninle işim bitmedi."

Seninle işim bitmedi. Daha fazlası vardı. Tabii ki vardı. Açıklanması gereken beş yıllık bir yokluk vardı.

Ayak sesleri benden uzaklaştı ve sonra kapı kapandı. Kendimi daha fazla tutamadım. Yere çökerek Axil'in beni terk ettiği geceyi anımsatan çılgınlara boğuldum. Dün gece ona söylediklerimi yeniden yaşarken yanaklarımdan aşağı sıcak yaşlar süzüldü. Tüm suçu ona nasıl yüklediğimi.

Kaçırıldı. Gitmeye zorlandı. Kardeşi bizi çimlere uzanıp öpüşürken yakaladığında nasıl da içine kapandığını anlamıştım. O kadar duygusuzdu ki benimle birlikte bulunmaktan utandığını düşünmüştüm ama şimdi kralın kontrolü altında olduğunu biliyordum. Axil'in artık damarlarında taşıdığı bir güç, herhangi bir wolven'i bir kukla gibi tamamen kontrolü altına alıyordu.

Ansel'in ona yaptığı buydu.

Tüm bunlar bu kadar çabuk sindirilemeyecek kadar fazlaydı. Axil bunca zamandır benim için yanıp tutuşuyordu ve beni görmekten alıkonulmuş muydu?

Çılgıncaydı. Eminim beş yıl için değildir?

O zaman çok ağladım. Onu suçladığım onca yıl için, bizden çalınan onca öpücük için ağladım. Bu yeni bilginin şoku varlığımın en derinlerine kadar sızmıştı.

O gitmedi. Ama beş yıl uzak kalmak? İki yıldır kraldı. O zaman neden benim için gelmedi? Aklımda çok fazla soru vardı ama bunlarla başa çıkamayacak kadar bunalmıştım. Gözyaşlarımı geri çekerek gözlerimi sildim ve kendimi toparlamaya zorlayarak ayağa kalktım.

Yakında bir çiftler dövüşüne girecektim, güçlü kalmam gerekiyordu.

Axil'le çocukken aramızda ne yaşanmış olursa olsun, bu artık farklı insanlar olduğumuz gerçeğini değiştirmiyordu. Ben onun aşık olduğu o aşk sarhoşu genç kurt değildim. Hayat beni sertleştirmişti ve o istese de istemese de ayrılığımız da öyle olmuştu.

Sakin bir nefes alarak kütüphaneden çıktım ve dışarıdaki çadırlara geri döndüm. Cyrus beni bekliyordu ve bazı talimlerin üzerinden geçtik.

Kendimi eğitimime verdim, yeni öğrendiğim her şeyi içimin derinliklerine ittim.

Şu anda bununla başa çıkamazdım; bu beni duygusallaştırırdı ve duygular da insanı zayıflatırdı. Danışmanların Eliza ve beni Ivanna ve Charlize'e karşı eşleştirmeyi kabul ettiklerini ve dövüşün yarın sabah olduğunu öğrendim ve Eliza koçuyla birlikte geldi ve birlikte önce kurt, sonra insan formunda antrenman yaptık.

Cyrus'un Eliza'nın koçuna "Birlikte çok iyiler," dediğini duydum.

"Bu sürü bağı olurdu," dedi koçu Jonas, sesinde biraz küçümseme ile.

Ölüm Dağı sürüsünden kimsenin sürü bağlarını değiştirdiğim ve Eliza'yı çaldığım için mutlu olduğunu düşünemezdim.

"Mmm," diye homurdandı Cyrus, Eliza'yla artık bir sürü bağı paylaştığımız için Jonas kadar heyecanlıydı.

Axil'in çiftler dövüşü için bağı korumamıza izin verip vermediğini ve kazandığımızda Eliza'yı Ölüm Dağı sürüsüne geri alıp almayacağını merak ettim.

Kazanıyorduk. Daha azını kabul etmezdim.

Gece ilerledikçe Axil hakkında daha çok düşünmeye başladım. Hangi savaş haberleri hakkında konuşmak için götürülmüştü? Yıllardır savaşa girmemiştik ama diğer diyarların Nightfall kraliçesiyle sık sık savaştığını biliyordum. Sonunda bizim için mi geliyordu?

Senden uzakta bir gün bile geçireceğimi nasıl düşünebilirsin?

Seninle işim bitmedi.

Axil'in sözleri bütün gece uyumaya çalışırken beni rahatsız etti, ta ki onu tekrar görmek, bugün başladığımız işi bitirmek için can atana kadar. Cevaplara ihtiyacım vardı. Kapanışa ihtiyacım vardı. Hamağımın kenarından baktığımda Cyrus'un derin bir uykuda olduğunu fark ettim, bacağı hamaktan sarkıyordu.

Benimkinden yavaşça sıyrıldım ve dışarı çıkana kadar çadırın içinde yalınayak yürüdüm. İki sürü arkadaşım ateşin başında sohbet ediyordu ve bana baktıklarında hemen bir yalan uydurdum.

"Yarın için strateji konuşmak üzere Eliza'lara gidiyorum," dedim.

Nereye gittiğimi umursayacaklarından ya da beni durdurmaya çalışacaklarından değil ama Axil'le aramızda romantik bir ilişki olduğunu kimsenin bilmesini istemiyordum. Bildiğim kadarıyla bunu sadece Cyrus ve Dorian biliyordu çünkü Axil beni bir çöp gibi bir kenara attıktan sonra dağıldığımda parçaları toplayanlar onlar olmuştu.

Ama o yapmadı, kendime hatırlattım. Aptal kardeşi yaptı ve yine de tüm bunlara inanmadan önce daha fazla cevaba ihtiyacım vardı.

Çadırların arasından, ön bahçeden geçip sarayın ön kapısına doğru ilerledim. Geç olmuştu ve Axil'in beni görmeye gelmesini umuyordum ama ya kraliyet işleriyle meşgul olduğunu ya da tüm bunları benimle konuşmak istemediğini fark ettim. Ama bana daha sonra konuşacağımızı söylemişti ve beş yıldır neden bana bir not bile göndermediğini öğrenmeden bu gece uyuyamayacaktım.

Gardiyanı doğru yürüdüm ve büyük bir konuşma hazırladım, çünkü denemeler sırasında herhangi bir ilişkiye girmek yasaktı. Axil'i görmek için burada olduğumu bilmesini istemiyordum. Daha önceki gardiyanla aynıydı, bu yüzden kendimi tanıtmama gerek olmadığını biliyordum.

Beni daha yakına çağırdığında konuşmak için ağzımı açtım. "Kralı görmeye mi geldin?" diye fısıldadı ihtiyatla. Avluda hâlâ birkaç kurt dolaşıyordu. İnsanlar Kraliçe Denemeleri'nin her gecesi parti yapıyordu ve Axil'le bir zamanlar birlikte olduğumuz duyulursa... başımın büyük belaya girebileceğini biliyordum.

Yanaklarım kızardı ama bir kez başımı salladım.

Daha fazla sorgulamadan istasyonundan ayrıldı ve içeri döndü, günün erken saatlerinde kullanmadığım bir koridordan yürüdü.

Döne döne ilerlerken onu takip ettim ve sonunda farklı bir muhafızın olduğu başka bir kapıya ulaştık.

Yeni muhafız bana şöyle bir baktı ve bir odanın kapısını açarak içeri girmemi işaret etti. "Kral, eğer onu aramaya geldiysen burada beklemeni söyledi," dedi yeni muhafız. "Bir toplantıyı bitirmek üzere."

Öyle mi yaptı? Bunun ne kadar düşünceli bir davranış olduğunu düşününce midem bulandı. Ve belli ki adamları danışmanlara burada olduğumu söylemeyeceklerdi. "Teşekkür ederim." Çenemi eğdim ve iki muhafızı arkamda bırakarak odaya girdim. Kapıyı kapattılar ve o anda Axil'in özel yaşam alanında olduğumu fark ettim. Alan, koyu kırmızı kadife bir kanepe ve kükreyen bir ateşin bulunduğu dev bir oturma odasına açılıyordu. İçime çektim ve bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldım. Onun gibi kokuyordu. *Çam ağaçları, yosun ve insan gibi*. Odanın içinde biraz daha ilerledikten sonra sağ tarafa, açık çift kapıya baktım ve bakışlarım kırmızı ipek çarşafı ve krem rengi kürklü battaniyeli dev bir yatağa takıldı.

Axil'in en sevdiği renk her zaman kırmızı olmuştur.

Sonra aklım bu yatağı kaç kadının gördüğüne gitti. Eliza'nın kız kardeşine göre, çok değil. Her bir çekmeceyi ve bölmeyi karıştırma dürtümle savaşmak zorunda kaldım. Yetişkin Kral Axil'i tanıımıyordum. Sadece çocuğu tanıyordum, o zamanlar kraliyet ailesinden olduğunu bile bilmediğim genç prensi.

Genç Axil usta bir nişancıydı. Geleceğin alfasıydı, tanıdığım en baskın erkekti. Geyik avlamayı ve arkadaşlarıyla ateş başında şarkılar söylemeyi severdi. Köprücük kemiğimdeki çillerin izini sürmüş ve bana bunların ona bazı yıldız desenlerini hatırlattığını söylemişti. Şimdi uzandım ve o noktaya dokundum.

Yaşlı Axil kraldı. Hala baskın. Hâlâ kırmızı renge aşıktı. Ama bu adam hakkında başka hiçbir şey bilmiyordum.

Kanepenin üzerinde açık bir kitap görünce yanına gittim ve aldım. Deri kitabı incelerken parmaklarımı yazarın ismi üzerinde gezdirdim.

A. Grey.

Yaşlı Axil okuyor.

Tam kitabı açıp ne hakkında olduğuna bakacaktım ki kapı arkamdan açıldı. Biraz irkildim, kalbim yerinden fırlayacak gibi olurken kitabı göğsüme bastırdım.

Axil odaya girdi, bana şöyle bir baktı ve gülümsedi. "Yaşadığım bu günden sonra seni görmek aklıma gelen en iyi şey."

Çok tatlıydı ama onu henüz tam olarak affetmemiştim, bu yüzden yorumunu görmezden geldim. "Kitap ne hakkında? Bir savaş kılavuzu mu?"

Tüm kralların okuduğu şey bu değil miydi?

Kıkırdadı. "Hayır. Hem aydınlık hem de karanlık büyü taşıyan genç bir kadının fantastik hikâyesi. Bana seni hatırlatıyor."

O anda kalbim durdu ve tekrar ayağa kalkmadan önce kitabı koltuğa bıraktım.

"Oh? Hangi karanlığı taşıyorum?" Kollarımı koruyucu bir hareketle göğsümün üzerinde kavuşturarak sordum.

Bunu söylediği için pişman görünüyordu ama benden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar yaklaştı. Sadece o ve ben ateşin önünde duruyorduk. Onun odasında. Yetişkinler. *Tek başımıza.*

"On beş yaşındayken anne babanı kaybetmiştin." Uzanıp yanağımı okşadı ve omurgamdan aşağı bir enerji zıplaması göndererek sertçe yutkunmama neden oldu. "Ve şimdi ... bu ..." Yüzü düştü. "Seni terk edişim."

Her konuda haklıydı. O karanlığı bugün bile yanımda taşıyorum.

"Axil, kardeşinin o gün seni sihirli bir şekilde benden uzaklaşmaya zorladığına inanabilirim... ama ertesi gün? Ve ondan sonraki gün? Üzgünüm ama ben aptal değilim. Buna inanamıyorum."

Başını salladı ve sonra uzanıp tuniğinin eteklerini tuttu. Başının üzerinden yukarı doğru çekmeye başladığında nefes almayı bıraktım.

O da neydi-

Karnındaki yara izleri ağını gördüğümde boğazıma bir inilti düğümlendi. Bir gözyaşı birikintisinin içine düşmemek için hızla gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım. Uzanarak göğsündeki kalın ve sivri çizgilerden birkaçının izini sürdürdüm. "Bunlar daha önce burada değildi," demekten kendimi alamadım. Ay ışığı altında çıplak göğsünü birçok kez okşamıştım. O yaz kurt formundan insan formuna geçecek ve en basit örtüleri giyecektik. Neredeyse bütün yaz üstsüzdü.

"O gün seni bırakıp gittikten sonra iki yıl hapis yattım," dedi, sesi gür ve alçaktı.

İçimi bir şok kapladı. Bu yaygın bir bilgi miydi? Çünkü ben hiçbir şey duymamıştım. İki yıl mı?

"Neden?"

"Kardeşim yeni kral olmuştu ve eğitim kampındaki eğitmenlerim her şeyde mükemmel olduğumu ve dikkat etmezse onu devirebileceğimi söylediler."

Elimi ağzımın üzerine koyarak bir sonraki söyleyeceği şeyi beklemeye başladım.

Axil acı çekmiş gibi görünüyordu, sanki anılarındaki o yere geri dönmek istemiyormuş gibiydi ve ona kendini açıklamak zorunda olmadığını söylemek istedim ama bu yalan olurdu. Bilmek zorundaydım. Eğer ona güveneceksem, her şeyi bilmeliydim.

"Ona asla meydan okumayacağımdan emin olana kadar beni her gün dövdü. Zar zor yemek yiyordum, beni cılız ve zayıf olmaya zorladı," dedi Axil ve kurdum yüzeye çıktı.

Şu anda Ansel'i avlamak ve canlı canlı derisini yüzmek istiyordum. İçgüdüsel olarak yaklaştım. Hiç düşünmeden parmaklarımı Axil'in parmaklarının arasından geçirdim ve yüzü gevşedi.

"Sonunda gitmeme izin verdiğinde, güvenli davranmak zorundaydım. İlk başlarda fazla kilo almadım, avlara liderlik etmedim. Orta sınıf bir baskın gibi davrandım."

Başımı salladım. Yapacağım şey buydu. *Hayatta kalmak.*

"İşte o zaman, beni zincirlerden kurtardıktan birkaç ay sonra, size bir mektup aldım."

Başımı sallayarak kaşlarımı çattım. "Bana hiç mektup gelmedi." İç çekti. "Önce Dorian okudu. Bana geri gönderdi."

Tüm vücudum titremeye başladı. Hayır. Aylarca ağlayarak uyuduğumu duyduktan sonra bunu yapmazdı. O iyi bir alfa'ydı, yapmazdı.

"Hayır. Sana inanmıyorum." Axil'in elini bıraktım.

Axil başıyla onayladıktan sonra yatak odasına girdi. Komodine gidip bir çekmeceyi açmasını dehşet içinde izledim.

Hayır. Axil'in oradan bir not çıkarmasını ne kadar istesem de bunu yapmasını da istemiyordum. Axil'in bana ulaşmaya çalıştığını bilmek içimde bir şeyleri iyileştirirdi ama Dorian'ın bana ihanet ettiğini bilmek beni yeniden yıkardı.

Axil beyaz katlanmış bir not çıkardı ve birden midem bulandı. Bana doğru yürüdü ve ben onun göğsündeki yara izlerine bakmaktan kendimi alamadım.

"O iyi bir alfa. İyi bir alfa kurdu için en iyisinin ne olduğunu bilir ve ben buna saygı duydum," dedi Axil notu bana vermeden önce. "Ben de senin için, bizim için en iyisini istedim," diye fısıldadı ben notu ondan alırken parmaklarımız birbirine değerken.

Bunun üzerine homurdandım; iyi bir alfa ağlayarak uyumama ve değersiz bir çöp olduğumu düşünmeme izin vermezdi. Bunun için oturmam gerekecekmiş gibi bir his vardı içimde. Kanepeye çökerek notu hızla açtım ve Axil'in dağınık yazısını taramaya başladım.

Zara,

Nereden başlayayım?

*Öncelikle, umarım seni öylece bırakıp gideceğimi düşünmüyorsundur. Ama **ben** o sırada duyduğum hıçkırıklardan /Kardeşimi eve kadar takip etmeye zorladın. Kardeşim kralının gücünü benim üzerimde kullandı,*

/Dudaklarımı kapatıp başımı eğdim. Ne zaman

*Ölüm Dağı'na döndüğümüzde beni iki yıl
hapsetti.*

*Yedi yüz otuz gün boyunca sadece seni
hayal **ettim**.*

Boğazımdan bir hıçkırık fişkirirken okumayı bırakıp ağzımı kapatmak zorunda kaldım. Bu mektubu Axil'in önünde okumak hem ödüllendirici hem de işkence gibiydi.

Koltuk alçaldı ve Axil'in sert eli belimdeydi, orada küçük daireler çiziyordu. Son birkaç satırı okumaya devam ettim.

*/Beni hala istemiyor olabilirsin ve bu sorun
değil, çünkü sana söz **verdiğim** gibi
bir ilişki yaşamaya hazır **değilim**. Bunu
yapmak için biraz zamana ihtiyacım var. Ama
bilmeni isterim ki bunun üzerinde çalışıyorum
ve söz **veriyorum** bir gün sana
göndereceğim.*

Dostum.

Benim

geleceğim.

Seni seviyorum,

Zara.

Şimdi. Sonsuza kadar.

Daima. Axil

Ağlamamak için yanaklarımın içini ısırarak inledim. Sonra notu ters çevirdim ve Dorian'ın el yazısını hemen tanıdım.

Axil,

/Geçen sefer onu neredeyse kırıyordun ve iki yıl oldu, seni tamamen unuttu. Onu kendine bağlamak için değilse bir daha yazma. Kur yapmak için değilse gelme. Seni toprağında bir söz ya da o kız olmadan görürsem seni parçalara ayırırım.

Şu anda senin için fazla iyi.

Dorian

Dorian'ın notuna gülümsedim ve alfam için hissedeceğimi düşündüğüm tüm öfke uçup gitti. İki yılın sonunda nihayet iyi gidiyordum. Yeniden birileriyle çıkmaya başlamıştım ve artık somurtmuyor ve hayatımdan nefret etmiyordum. Dorian haklıydı, bu mektubu görüp Axil'in benimle birlikte olmak için hiçbir şey yapamayacağını okumak beni o anda uçuruma sürükleyebilirdi.

"Bunu bana söylediğine inanabiliyor musun? Beni parçalayacağına? Taht sırasındaki bir prens!" Axil yanımda kıkırdadı.

Burada olduğunu unutmuştum. Notu kucağıma koydum, katladım ve cebime soktum. "Bunu saklayacağım. O benim," diye ilan ettim.

Hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı.

"Neden bana prens olduğunu söylemedin?"

İç çekti. "Çünkü tahtı almak gibi bir niyetim yoktu. Beni olmadığım biri gibi görmenizi istemedim. Bu rolle hiçbir ilgim olsun istemedim. Seni ve bir düzine çocukla birlikte bir köyde küçük bir ev istiyordum."

Bu açıklama kalbimi sıkıştırdı ama daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı.

"O zaman neden Ansel'e krallık için meydan okudun? Madem o hayatı istemiyordun?"

Ellerini siyah saçlarında gezdirerek iç geçirdi. "Esaret altında geçirdiğim iki yıl bana düşünmek için çok zaman verdi. Kardeşimin böyle bir zalimlik yapabileceğini asla hayal edemezdim. Ama beni hapsedebileceğini ve bu kadar uzun süre kontrol edebileceğini bilmek... Kral olarak kalmasına izin veremeyeceğimi biliyordum. Sen ve ben asla güvende olamayacağız."

Kaşlarını çattım. "Katılıyorum. Ama o zaman neden kardeşinin yaşamasına izin verdin? Madem seni isteğin dışında kontrol ediyordu ve sen de kral olmak için onunla savaştın ve kazandın - neden yaşamasına izin verdin?" diye sordum. Ben olsam onu öldürürdüm.

O sırada Axil'in kurdu ortaya çıktı, gözleri sarı sarı parlıyordu. "Wolven yasalarına göre kraliyet soyundan gelen iki varisin herhangi bir zamanda hayatta olması gerekir. Ansel'in karısı ona bir yavru veremedi, bu yüzden evlenip kendi çocuklarını olana kadar onun yaşamasına izin vermek zorunda kaldım."

Söylediği her şey mantıklıydı ama olayların bu şekilde gelişmesi kalbimi hala acıtıyordu. "İki yıldır kralsın... Taç giydiğin gün beni çağırabilirdin." Onu affetmemek için nedenler bulmaya çalıştım.

"Yapabilir miydim?" diye sordu. "Kral olduktan sonra yaptığım hatayı fark ettim. Bir kral sadece Kraliçe Yargılamaları yoluyla eş almalıdır. Kendimi tuzağa düşürmüştüm. Bir yanım benim olman için içeri girmeni istiyordu, diğer yanım ise Çamur Düzlükleri'nde, zarar görmeyeceğin bir yerde kalmanı istiyordu."

Uzanıp çenemi avuçlarının arasına aldığında nefesim kesildi. "Sen benim eşimsin, Zara. Bunu on beş yaşımızdan beri biliyorum. Sen bilmiyor muydun?"

Genelde hiç yüzeye çıkmayan o lanet olası gözyaşları geri gelmişti ve onları hızla göz kırparak uzaklaştırdım. "Umuyordum," dedim usulca.

O zaman yüzüme baktı, şüphesiz kararımı bekliyordu.

Affedilmiş miydi?

Nottaki sözlerini, Dorian'ın cevabını ve son olarak Axil'in beni Kraliçe Denemeleri'ne davet etmesini tartarken kalbim göğsümde gümür gümür atıyordu. Kayıt yemeğinde beni gördüğü ilk gece, beni davet ettiği için pişman olduğunu söylemişti. Çünkü öldürüleceğimden ve başka biriyle evlenmek zorunda kalacağından korkuyordu. On beş yaşındayken yapacağını söylediği her şeyi yaptı. Sadece düşündüğümden daha uzun sürdü.

Sonunda ona baktım. "Çok uzun sürdü," dedim ona.

Yüzü düştü, elleri benden uzaklaştı ve başını salladı, üzgün görünüyordu.

Öyle demek istememiştim, sanki çok geç kalmışım gibi.

Uzanarak çenesini kavradım ve başparmaklarımı kaba sakalında gezdirdim. "Demek istediğim, çok uzun zamandır dudakların olmadan yaşıyorum."

Sanki içinde bir şeyler kükreyerek canlanmış gibiydi. Hevesle bana uzandı, kalçalarımı kavradı ve ben onun üzerine binene kadar beni havaya kaldırdı. İçimden bir kahkaha yükseldi. Bunu hep yapardı, beni çimlerin üzerinde sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi savururdu.

Onu sevmiştim. Hâlâ da seviyorum.

Ona baktım, dudaklarım dudaklarının üzerinde gezinirken saçlarım etrafımıza bir perde gibi düşüyordu.

"Kardeşimin beni ayrılmaya zorladığı o günden beri senin için yanıp tutuşuyorum," diye itiraf etti ve kalbim sıkıştı. Bunca yıl kendime onun benim eşim, müstakbel kocam olmadığını söylemiştim. Aradığım kişi o değildi. Unut onu. Ondan nefret et.

"Ben de," diye nefes aldım ve sonra dudaklarımız kör bir tutkuyla birbirine çarptı. Bu bir gençlik aşkı öpücüğü değildi. Ölçülü bir arzu da değildi. Bu beş yıllık bastırılmış bir özlemde. Dillerimiz istekle birbirine vururken dudaklarımı araladım ve hızla ayağa kalktı, benimle yürürken belimi sıkıca tuttu.

Nereye gittiğini sormama gerek yoktu. Yatağa. Yarın Ivanna'yla savaşırken ölebilirdim ve bu yüzden bu gece sadece ikimiz için, yalnız uyuduğumuz tüm geceleri telafi etmek için olacaktı. Vücudumu keşfederken parmakları tuniğimin arkasına kaydđ ve boynunun arkasını kavrayarak dudaklarımı daha sert bir şekilde onunkilere bastırdım.

İlk aşkınız gibisi yoktu. Kalbiniz hiç durmadan daha hızlı ve daha sert çarpıyordu ve ondan sonraki her aşk bunun yanında soluk kalıyordu. Axil diğer tüm erkekleri kıyasladığım adamdı. Herhangi bir erkeğin örnek alması imkânsız bir figürdü. Ve şimdi gerçeğine sahiptim.

Bacakları bir şeye çarptı ve yatağa ulaştığımızı görünce bir an için onu öpmekten vazgeçtim. Tereddüt etmeden üstümü çıkardım ve göğüslerimi serbest bıraktım. Beni tamamen içine alırken bakışları kukuletalıydı.

Sonra öne uzandı ve köprücük kemiğimde her zaman parmağıyla izini sürdüğü, yansımamda gördüğümde yıllarca aklımdan çıkmayan il lekesini öptü.

Özellikle sevdiği küçük bir il kümesi.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," diye nefes aldı. "Ama bunu telafi etmek için sonsuza kadar uğraşacağıma söz veriyorum." Sonra yatağa uzandım, o kendi pantolonunu indirirken ben de pantolonumu çıkardım. Bununla ilgili her şey yasaktı ve umurumda değildi.

Sonsuzluğumuz sadece bu gece olabilir, çünkü yarın Yaradan'la buluşmaya gidebilirim. Ama Axil Moon'la geçirdiğim bir gece bile onsuz geçirdiğim beş yıldan daha iyiydi.

OceanofPDF.com

SEKİZ

Axıl'le yatmak ve sonra bütün gece onun yanında uyumak bir rüyadan çıkmış gibi hissettirdi. Gençlik yıllarımda ve hatta sonrasında bunu pek çok kez hayal etmiştim. Hayal ettiğimden çok daha şefkatliydi ama aynı zamanda tutkuluydu. Yataktan sessizce çıkıp gitmeye çalıştım ama hırladı ve bu beni gülümsetti.

"Sakın beni yatağa atıp sonra da kahvaltı etmeden gitmeye cüret etme," diye azarladı.

Erkeklere karşı her zamanki tavırlarımı takındığım için güldüm. Sadece iki kişiyle yatmıştım ama bunlar sıradan şeylerdi ve işin içinde kahvaltı yoktu.

"Acele etsen iyi olur, kazanmam gereken bir dövüş var," dedim ona.

Yatağın üzerinde süründü ve elimi çekerek beni gülerek üzerine düşmeye zorladı.

Uzanarak saç çizgimi takip etti ve on beş yaşındayken hiç hatırlamadığım bir şefkatle gözlerimin içine baktı. Belki de bu iki yıllık hapis hayatında ortaya çıkmıştı. Sanki en küçük şeyler için bile minnettarlık duyuyordu.

"Kesinlikle öyle."

Bu benim sırtımda neden oldu. "Yani... sence ben kazanacak mıyım?" Yanaklarımda beliren gülümsemeye engel olamadım.

"Seni dövüşürken gördüm, Zara. Çocukken bile tanıdığım en güçlü kadın sendin. Sen bir savaşçısın. Wolvenler arasında en güçlü olduğundan ve benim kraliçem olacağından hiç şüphem yok."

İltifatına sevinmek istedim ama bunun yerine boğazımda safra düğümlendi. Zihnime, ayaklarımda dibinde ölü gibi yatan tatlı Eliza'nın görüntüsü sızdı. Fiziksel gücümün ona karşı eşsiz olduğunu biliyordum... ama o kız söz konusu olduğunda duygusal bir zayıflığım vardı. Sürü arkadaşım. Kız kardeşim. Onun saçının teline bile zarar veremezdim.

"Antrenman yapmam gerekiyor," dedim aniden.

Ruh halimdeki değişimi fark etmiş olmalı ki başını sallayarak beni serbest bıraktı.

Bir hizmetçi kahvaltıyla geldi ve hızlıca yedikten sonra ona veda öpücüğü verdim. Bu dövüş için doğru kafa yapısına girmem gerekiyordu ve Axil'in etrafında olmak bunu yapmayacaktı. Ödülümü kazanmadan önce onunla çok fazla zaman geçirip kendimi kaybetmek istemiyordum.

Eliza'ya, "Bunu halledeceğiz," dedim ve hasta gibi görünmesine rağmen başını salladı.

Kalabalık çiftler dövüşümüz için yeniden toplanmıştı. Bitiş saatinden hemen önce iki kız daha dış mahallelerden gelmeyi başarmıştı: diğer herkesin öldüğü varsayılıyordu. Şimdi Ivanna, Charlize ve bizim aramızdaki bu dövüşü kim kazanırsa, yeni gelen kızlarla dövüşecekti. Susuz kalmışlardı ve yaralıydılar, bu yüzden pek de bir yarışma sayılmazdı.

Ben kardeşimin gözlerinin içine bakarken Axil dövüş ringinin yukarısındaki tahtında oturuyordu. Bunu atlatmam için ona güveniyordum ve her zaman bilgece tavsiyelerde bulunurdu, bu yüzden kendimi şimdi söyleyeceği her şeyi özümsemeye hazırladım.

"Onun gibi kokuyorsun," dedi kardeşim ve başını kaldırıp krala baktı.

Sözleri karşısında kaskatı kesildim, yüzüm kızardı ve Axil'i yatırdıktan sonra banyo yapmadığım için kendime kızdım.

Cyrus'un böyle bir şey söylemesini beklemiyordum.

Kardeşim bana doğru eğilerek fısıldadı, "Bunu kullan. Ivanna'nın aklına kralı çoktan kazandığınızı sokun."

Sonra geri çekildi ve ben sertçe yutkunarak başımı salladım. Akıl oyunları. Onun uzmanlık alanı. Koçuyla yattığı için onunla alay etmek yerine, kiminle yattığımı gösterecektim. Ne yanlış gidebilirdi ki?

Eliza'nın koçu uzandı ve bir elini hem Eliza'nın hem de benim omuzlarıma koyarak bizi birbirimize yaklaştırdı. "Sürü bağlantınızı ve Eliza'nın buradaki en büyük kurt olduğu gerçeğini kullanın."

İkimiz de başımızı salladık: Eliza'nın iri cüsseli kurdunu kullanmak her zaman stratejimiz olmuştu. Onun cüssesi büyük bir avantajdı.

Eliza'ya döndüm. "Bal likörü içer misin?"

Kaşlarını çattı, kafası karışmış görünüyordu. "Pek sayılmaz. Ben daha çok bir kadeh şarap içen bir kızım... tabii uygun olduğunda."

Sırıttım. Çok sevimli ve çok düzgün bir kızdı. "Bu gece, kazandıktan sonra isimlerimizi unutacak kadar sarhoş olacağız," dedim ona.

Koçu sözlerimi onaylamayarak dilini şaklattı.

Bu Eliza'nın dudaklarında bir gülümsemeye neden oldu ve ben de endişesinin geçmesini izledim. "Anlaştık."

Biz hazırдық.

Danışmanın teklif ettiği kılıcı alarak ringe adım attım. Bu sefer aptallık edip bir silahı reddetmeyecektim. Ivanna'ya karşı olmaz. Rakip takıma da bir tane önerdi ve Ivanna onu aldı. Görünüşe göre benzer bir stratejimiz vardı. Biz insan olarak kalacak ve ortağımız kurt formuna geçerken onu koruyacaktık.

Zil henüz çalmamıştı ama kılıcın ağırlığını ellerime almış, konsantrasyonumu kaybetme korkusuyla Axil'e bakmaya cesaret edemiyordum. Zihnimin dalgalanmasına izin veremezdim, bu iki kadın ya ayaklarımın dibinde ölene ya da diz çöküp mağlubiyet için ağlayana kadar acımasız ve affetmez olmalıydım.

Danışman kalabalığı susturmak için elini kaldırdı. "Bu dövüş insan olarak başlamalı, sadece bir partner silah kullanabilir ve sadece bir partner kurt formuna geçebilir. Buna kısmi şekil değiştirme de dâhildir." Ivanna ve bana baktı.

İkimiz de başımızı salladık ve Ivanna bana bir adım daha yaklaştı, kokumu almış gibi görünürken burun delikleri alevlendi. Bakışları Axil'e ve sonra tekrar bana kaydı ve hırladı.

Yalandan esnedim. "Çok yorgunum. Dün gece oldukça çılgıncaydı." Axil'e bakıp göz kırpmak için o anı seçtim ve sonra zil çaldı.

Ivanna'ya dönüp bakacak vaktim bile olmamıştı ve bir savaş çılgılığıyla bana doğru ilerliyordu. O zaman çılgınca bir şey yaptım, kendimi riske atacak ama bunu kazandığımızdan emin olacak bir şey. Kolumu geriye doğru çekerek kılıcı Ivanna'nın ortağı Charlize'e doğru fırlattım, o da kurt formuna dönüşmeye çalışıyordu. Kılıç parmaklarımdan ayrıldı ve kızın göğsüne saplanarak onu geriye doğru yere düşürdü.

Anında kan kaybından ölmüş, kılıç göğsünden çıkmış. Ölümcül bir darbe. Yolu yarılamıştık.

Toplanan kurtlar cesur hamlem karşısında çılgına döndü.

Kutlama yapacak zaman yoktu. Artık silahsızdım, Eliza arkamda vardiyanın ortasındaydı ve Ivanna öfkeyle o çeliği bana saplamaya niyetliydi.

Boynumdan. Kılıç başımın üzerinden geçerken zar zor eğildim. Ivanna'nın karnına daldım, onu yere serdim ve bu sırada kılıcı düşürmesi için dua ettim.

O yapmadı. Sert toprağa çarptık ve sonra silahın kabzasını alıp defalarca sırtıma vurdu. Kollarını bastırmak için mücadele ederken sırtımda acı patladı ama o vahşi bir canavar gibiydi, her açıdan üzerime saldırıyordu.

Acele et, Eliza!

Başımı geriye atarak alnımı Ivanna'nınkine çarptım ve kalabalık onaylarcasına kükrerken Ivanna acı içinde haykırdı. Aniden Ivanna'nın kalçaları o kadar sert bir şekilde yukarı doğru itildi ki, ben de onun üzerinden yan tarafıma savruldu.

Sert zemine çarptım ve ardından Ivanna kılıcı aramıza çekmeye çalıştı. Uzanıp bir avuç ince toprak aldım ve tam yüzüne fırlattım. Öksürdü ve tükürdü ve sonra ayağa kalkmak için çabaladım.

Eliza dev kurt formuyla yanıma koştu ve neredeyse rahat bir nefes alacaktım.

Ivanna önümüzde durmuş, kılıcını havada tutuyor ve kiri temizlemek için gözlerini hızla kırıştırıyordu.

Eliza beni uyaran bir havlama sesi çıkardı ama ben çoktan Ivanna'nın harekete geçtiğini görmüş ve o yöne dönmüştüm.

Elindeki kılıçla bana doğru geliyordu ve Eliza'nın işini bitirebilmesi için biraz yaralanmam gerektiğini biliyordum. Yıllar boyunca kardeşimle birlikte yüzlerce savaş senaryosu üzerinde çalışmıştık. Küçüklüğümünden beri tatbikatlar yapardık. Ben bunun için yaratılmıştım. Ama bu senaryo, silahsızken birinin size kılıçla saldırmasıyla insan formunda sıkışıp kalmak, en kötüsüydü.

Rakibinin sana zarar verdiği yeri kontrol et. Ağabeyimin tavsiyesi sanki bir hafıza bulutunun üzerinde süzülüyormuş gibi aklıma geldi.

Bu canımı yakacaktı ama başka seçeneğim yoktu. Ellerimi uzatarak bıçağı parmaklarımla kavradım ve silahın karnıma saplanmasını engellemek için olabildiğince sert bir şekilde sıktım. Kalabalığın nefesi kesildi, hatta Axil'in sesi de onların arasındaydı. Kızgın acı parmaklarımla arasında canlandı ve boğazımdan kopan acı feryadına engel olamadım. Kurdum özgürlük istiyordu ama dövüş kuralları gereği onu bastırmak zorundaydım. Doğal içgüdüm bıçağı bırakıp bu sefalete son vermektir ama bağırsaklarımı midemde tutmak için kendimi bıçağa tutunmaya zorladım.

Ivanna yüzüme doğru çılgık atıp tüm gücüyle bıçağın kabzasını iterken onun ölümcül bakışlarını üzerimde tuttum. Eliza'nın gölgesi

Ivanna'nın yüzü gevşedi ve Eliza Ivanna'nın kafasını dev çenesinin içine alıp vücudundan ayırırken başka tarafa baktım.

Kafatası bir gümbürtüyle yere çarptı ve Ivanna'nın bedeni bir an için ayakta kaldı, bu beni dehşete düşürdü.

Bıçağı bıraktım, kanlı ellerim titrerken sonunda bacakları çöktü ve vücudu yere düştü.

Halkımızın tarzı yüzyıllardır süregelen bir şeydi, ham, hayvani ve içgüdüsel ama bu benim travmatize olmadığım anlamına gelmiyordu.

Ağzına kan bulaşmış olan Eliza'ya baktım ve yüz ifadesindeki dehşeti okudum. Hayatta kalmıştık ama bundan sonra asla eskisi gibi olamayacaktık.

Alemdeki tüm içkiler bu anıyı zihnimizden silemezdi ama Hades'in deneyeceğinden adım gibi emindim. Kalabalık isimlerimizi haykırıyordu ve sonra Eliza insan formuna geçerken Cyrus ellerimde temiz çarşaflarla oradaydı. Beni yamalayıp kesilen avuçlarımın üzerindeki deri parçalarını aşağı doğru bastırırken irkildim. Sonra bakışlarımı Axil'e çevirdim. Gözlerinde gurur vardı ama bu gurur başka bir şeyle karışmıştı.

Korku.

Neden korkuyordu ki? Bir sonraki dövüşümüz ben yaralıyken zor olacaktı ama kızların ölmek üzere olduğunu duydum, bu yüzden o kadar da zor olmayacaktı.

Axil bir duyuru yapmak için boğazını temizledi ve kurtlar sustu.

"Ölü topraklardan geri dönmeyi başaran ve kazananlarla savaşması gereken üçüncü takım Cinder Dağı'na kaçtı ve hükmen mağlup oldu."

Yuh sesleri alanı doldurdu ve içimden bir şok geçti.

"Artık dışlanmış durumdalar ve geri dönerlerse parçalanacaklar. Bu da Eliza ve Zara'yı son iki şampiyonumuz yapıyor."

Neden korkmuş görüldüğünü şimdi anlıyordum.

Bir sonraki savaşımın ona karşı olacağını fark ettiğimde içimi bir bulantı kapladı. Sürü kardeşim.

Hayır.

Bunu aynı anda fark etmiş gibiydi.

"Yapmayacağım," dedi sessizce yanımda ve kardeşim sertleşti.

Başımı salladım. "Ben de yapmayacağım. Bunu düşünme. Şimdilik kutlama yapıyoruz." Çenesini eğdi ama midemdeki bulantı beni terk etmedi.

O zaman bal likörü akmaya başladı, sargılı ellerimi kullanamadığım için her taraftan gelen sürüler onu boğazımdan aşağı dökmeye başladı.

Her saat başı Eliza ve ben havaya kaldırılıyor ve herkes "Şampiyonlar" diye tezahürat yaparken çadırli alanda dolaştırılıyorduk.

Dördüncü kadehte Eliza ve ben en ufak bir şeye bile kahkahalarla gülüyorduk. Axil çadırının önündeki şenlik ateşinde toplanan partiye katılmak için bile gelmişti. Bir şekil değiştiren olarak sarhoş olmak zordu: çok çabuk yakıyorduk, ama şu anda gerçekten de kafam iyiydi.

"Gözlerine toprak atman çok havalıydı!" dedi küçük bir wolven kız bana. "Bir gün şampiyon seçildiğimde bu hareketi kullanacağım."

Ona gülümsedim. "İyi bir koçun olmasını sağlayacağız." Ağzımı bozmamaya çalıştım ve küçük kız başını salladı.

Annesi bana bilmiş bir gülümsemeyle baktı ve çocuğa yatma vaktinin geldiğini söyledi.

İki saat daha geçtiğinde geç olmuştu ve diğer herkes uyumaya gitmişti. Eliza, Cyrus, Axil ve ben ateşin etrafında bir çember oluşturmuş, yarı sarhoş biralarımızı sallarken eski şarkılar söylüyorduk. Her şey uyuşmuş ve iyi hissettiriyordu ve ellerimdeki kana bulanmış gazlı bez uzak bir hatıraydı. Axil beni dansa kaldırdığında sürümden birkaç wolven davulla şarkılar çalıyordu.

Eliza kalbimin ona ait olduğunu biliyordu ve bu yüzden dans etmemize aldırmayacağını biliyordum. Kralla ilişki yasak olsa da, bir dansın kimseye bir şey kanıtlamayacağı kesindi.

Kollarımı boynuna doladım, o belimi kavrarken iyileşen ellerime dikkat ettim ve müzik eşliğinde sallandık. Sistemimden akan bal likörünün etkisiyle sözlerimi örtecek hiçbir filtre kalmamıştı.

"Seni sevmekten asla vazgeçmedim," diye fısıldadım kulağına, beni sıkıca kavrarken. "Senden nefret ettiğim zamanlarda bile seni sevdim."

Kalbimde Axil büyüklüğünde bir delik vardı ve onun dışında hiç kimse tarafından iyileştirilemeyecekti.

Dudakları kulağıma değdi. "Seni kamptaki o ilk günden beri seviyorum, Zara," dedi ve midem bulandı. "İşte bu yüzden yarın Eliza'yı öldürmek zorundasın."

Vücudum kaskatı kesildi ve iri gözlerle geri çekildim. Başımı şiddetle salladım ve Axil alnını benimkine yasladı. "Sadece ayakta kalan son kurt benim karım olabilir, Zara," dedi ve bal likörü birdenbire vücudumdan akıp gitti. İçimden korkuyla karışık bir ayıklık geçti.

Onu öldürebilir miydim? Hayatımın aşkıyla birlikte olmak için?

Eliza'yı ağabeyimle birlikte gülerken görmek için ateşin karşısına baktım. Çok kaygısızdı, gülümsemesi çok içtendi ve gülüşü masumiyet doluydu. Bu yarışma için yaratılmamıştı ama yine de bir şekilde zirveye çıkmak için mücadele etmişti.

Kocası için bir kız kardeş mi?

Ellerimi Axil'in boynundan çektim ve bir adım geri çekildim. "Yorgunum. Biraz uykuya ihtiyacım var," dedim ona.

Yüzünde endişe ifadesi belirdi ve başını salladı. "Bana gelmek ister misin-"

Başımı salladım. "Sürümle birlikte uyuyacağım. Dün gece," dedim. Yarın ya ben ölmüş olacaktım ya da onun karısı.

Sertçe yutkunarak başını salladı ve Eliza'nın kahkahası bana bakarken kesildi. "Yatağa mı gidiyorsun?"

Başımı salladım. "Çok yorgunum," diye yalan söyledim. Muhtemelen gözümde uyku girmeyecekti. Bu kadar yakın olduğum birini öldürmek, yapabileceğimden emin olduğum bir şey değildi.

Kaşlarını çattı.

Gerçekliğimizin gerilimi havada elle tutulur bir şey gibi asılı duruyordu. Axil Eliza'ya doğru iki adım attı. "Sabah ilk iş beni görmeye gel, Eliza. Geçici sürü bağını koparacağım ve seni Ölüm Dağı sürüsüne geri alacağım."

Geçici olarak mı? Bu canımı yaktı ama yine de yapılması gerektiğini biliyordum. Bir sürü arkadaşıyla ölümüne dövüşemezdim. Bu delilikti.

Yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktu ve sadece başını salladı.

Davullar durmuştu ve kardeşim tüm bu olanların garipliğini anlamış gibiydi. "Pekala, yatağa gitmeliyiz. Herkese iyi geceler," dedi şenlik ateşinin başında kalanlara ve sonra bana doğru yürüdü, beni fiziksel olarak çadırımızın içine doğru itti.

Gözlerimde yaşlarla ağabeyime baktım ve onun da duygusal görüldüğünü görünce şaşırdım.

"Cyrus, yapamam," diye sızlandım.

Titrek bir nefes verdi. "Yapmalısın, Zara."

Bunun için kaydolmadım, değer verdiğim birini öldürmek için!

Çadırı boydan boya geçtim ve sonra hamağıma girdim, dünyadan saklanabilmek için yüzümü kürk battaniyeyle kapattım.

Bu adil değildi ve ben bunu yapamazdım. Kardeşimin bir kova suyla söndürdüğü ateşin tıslamasını duydum ve sonra sürü arkadaşlarım fısıldadı

Birbirlerine iyi geceler dilerken. Ben uyanık yatarken hepsi hamaklarına girdiler, hızlı iyileşmem sayesinde bal likörünün etkisi tamamen geçmişti. Ellerim artık neredeyse hiç acımıyordu, çoktan iyileşmişlerdi ve zihnim tam bir karmaşaydı. Axil ve aşk hikâyemizle ilgili anılar aklımı kurcalıyordu. Kim eşiyle on beş yaşında tanışır ki? Ama sonra aklıma Eliza'yla ilgili anılar geliyordu. Buraya geldiğimden beri beni korumaktan ve arkamı kollamaktan başka bir şey yapmamıştı. Bana ihtiyacı vardı.

Axil'in dediği gibi, sadık değilsem hiçbir şeydim. Ama kime sadık olmalıydım? Axil'e olan aşkıma mı? Yoksa Eliza'ya mı? Cyrus ve diğerleri derin bir uykuya dalıp horlamaya başladıktan çok sonra, saatlerce dönüp durdum.

Orada öylece uzandım, çadırın açık kapağından dışarı bakıp aya bakarken zihnim dönüyordu.

Yaradan, bana yardım et. Uzun zamandır ilk kez dua ettim. Buna katlanmak çok zordu.

OceanofPDF.com

DOKUZ

Uyuyamayacağımı biliyordum; bunu kabullenmişim. Bunun yerine, saatler ilerledikçe uyanık kaldım. Dışarıda ayak sesleri duyuldu ve çadırın üzerinden bir gölgenin geçtiğini görünce irkildim. Birden Eliza kapıda durdu ve bir an için dövüşümüzden önce bana suikast düzenlemek istediğini düşündüm ve bunu memnuniyetle karşıladım.

Kararı benden al ve her şeyi bitir, diye yalvardım.

Ama elinde silah yoktu ve ağlıyor gibi görünüyordu. Hamağıma doğru yürüdü ve bana baktı. "Uyuyamıyor musun?" diye fısıldadı bana.

Başımı salladım ve o da başıyla onu dışarıda takip etmemi işaret etti. Oturduğum yerden kalkıp hamaktan çıktım ve gecenin serinliğinde onu takip ettim. Hava serindi ve ben de beni sıcak tutması için kürk pelerinimi üzerime çektim.

"Ne oldu?" Hayatını bağışlamam için bana yalvarmaması için dua ederek sordum.

Ürkütücü bir sakinlikle yüzüme döndü. "Birkaç saat önce ailemle vedalaştım ve sonra Cinder Dağı'na kaçmaya çalıştım," dedi ve nefesim kesildi.

"Ne oldu?" Şimdi ona daha yakından baktım, kollarında bazı kirler ve kesikler olduğunu fark ettim.

İç çekti. "Danışmanlar tüm dağı Kraliyet Muhafızları ile kuşattı. Diğer iki kız kaçtıktan sonra kimse dışarı çıkamıyor. Son dövüşlerini istiyorlar, kraliçelerini istiyorlar."

O zaman kalbim kırıldı. Kimse ölmeden kazanmam için bana bir şans vermek için gitmeye çalışmıştı. Başaramadı.

"Eliza, yapamam-"

Bir elini kaldırdı ve sonunda bakışlarımla buluştu. "Buraya kadar gelmeyi hiç beklemiyordum," dedi gülümseyerek. "Ailem durumu anlıyor ve yarın hükmen mağlup sayılacağım."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Yapamazsın, parçalanacaksın!"

Sürü çadırının içine baktı ve sonra kimseyi uyandırmamam için beni daha uzağa çekti.

"Kaybederim," dedim ona cesurca.

Başını iki yana salladı. "Sonra *sen* parçalanırsın ve *ben* Axil'le evlenirim. Hayatımın geri kalanında onunla yatmamı gerçekten istiyor musun?"

Boğazımda bir hırıltı oluştu ve o kıkırdadı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Siz ikiniz arkadaşsınız. Sen ikimizden daha güçlüsün. Kraliçe olmayı *hak* ediyorsun."

Beklenmedik bir hıçkırık bedenimi sarstı ve beni kemik kıran bir sarılma için kendine çekti. Bu lanet dağa geldiğimden beri onuncu kez ağladığımı hissettim ve o da bana sarıldı, tüm bu süre boyunca soğukkanlılığını korudu.

Uzaklaşırken ona "Çok sakinsin," dedim.

Başını salladı. "Bu durumla barıştım, Zara. Hadi gel, sana tüm şehirdeki en sevdiğim yeri göstermek istiyorum. Kraliçe olduğunda oraya gidip güneşin doğuşunu izleyebilir ve beni hatırlayabilirsin."

Dirseğini benimkine geçirerek beni peşinden sürükledi ama aklım hâlâ yakalamaya çalışıyordu.

Hatırla onu.

Öleceği için mi onu hatırlamamı istiyordu? Kalenin etrafında ve arkasında beliren dağa doğru yürürken onun yanında uyuşmuş bir sessizlik içinde yürüdüm. Kendi sürüsünün onu parçalamasıyla çoktan barışmış mıydı? Ve benim oturup bunu izlemem mi gerekiyordu?

"Eliza-"

"Şşş, son gecemin mutlu geçmesini istiyorum," diye sözümü kesti ve bir hıçkırık daha boğazıma düğümlendi. Birkaç Kraliyet Muhafızını kol kola geçerek yirmi dakika kadar yürüdük ve düz bir kaya parçasına ulaştık. Orada oturduk ve uçsuz bucaksız araziye aydınlatan ay ışığına baktık.

Karanlıktı, sadece ay ışığı aydınlatıyordu ama yine de çok güzeldi. Bu noktadan dağın çevresindeki düzinelerce devriye gezen muhafızı görebiliyordum. Burada sıkışıp kalmıştık. Kaderimiz mühürlenmişti.

"Sen olduğuna sevindim," dedi Eliza sonunda ve beni şaşırttı. Bir süredir sessizce yan yana oturuyorduk.

Ona baktığımda aşağıdaki kaleye ve ötesinde uzanan şehre bakıyordu.
"Halkımızın kraliçesi olacağınıza sevindim."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Hâlâ yaptığı şeyi onayladığımdan emin değildim. Benden vazgeçip parçalanmak mı? Başka bir yolu olmalıydı.

"Belki de kaçan o iki kız bulunsaydı-"

Eliza uzanıp beni susturmak için parmaklarımı kavradı, sonra kayaya yaslandı ve ben de onu takip ederek sırtüstü yatıp yıldızlara baktım.

"Gençken arkadaş edinmek benim için zordu. Baskın bir kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirsiniz" dedi.

Başımı salladım çünkü biliyordum. Diğer baskın kızlar seni rakip olarak görüyordu ve itaatkârlar da senin yanında uzun süre kalmaya korkuyordu. Çoğu zaman erkeklerle takılıyordun ama yine de kendini yalnız hissediyordun.

"Kendimi hiçbir zaman buraya ait hissetmemiştim. Ama sen beni Mud Flat paketine aldığında... bunu tarif etmek çok zordu." Ona doğru baktım. Yıldızlara doğru özlemle gülümsüyordu. "İlk defa *gerçek* bir sürü ailem ve kardeşliğim olduğunu hissettim." Elimi sıktı.

Bundan nefret ediyordum. Veda etmesinden nefret ediyordum.

"Bir yolunu bulacağım," dedim ona ama sözlerimin yalan olduğunu biliyordum. Yapacak ne vardı ki? Bin yıldan daha eski bir geleneği durdurmak mı? İkimiz de paramparça olurduk. Wolven halkının güçlü bir kraliçeye ihtiyacı vardı ve onu böyle seçtiler. Ben de en az Eliza kadar bu durumun kurbanıydım.

Gece uzadıkça ve uyku uzuvlarımı çektikçe el ele tutuşmaya devam ettik. Gün doğumuna daha birkaç saat vardı ama yorgunluğun ağırlığının üzerime çöktüğünü hissedebiliyordum. Eliza'nın nefes alış verişini düzleştirdi ve ben sadece bir saniyeliğine gözlerimi kapatıp uykuya daldım.

"Uyan. Bak!" Eliza'nın sesi beynime sızdı ve göz kapaklarım hızla açıldı. Bir an için nerede olduğumu ve neden uyandırıldığımı şaşırdım. Bir on saat daha rahatlıkla uyuyabilirdim. Yoğun sersemlik beni ağırlaştırıyordu ama sonra Eliza'yla birlikte kayanın üzerinde uyuyakaldığımı ve bugünün bizim kavgamız olduğunu hatırladım.

Oturur pozisyona geçtim ve önümdekini gördüğümde nefesim kesildi. Bir zamanlar karanlıkla yıkanmış olan bölge şimdi

turuncular ve pembeler tüm ufku kaplıyordu. Güneş ışığı göz alabildiğine toprağı öpüyordu ve görüş mesafesinin buradan ne kadar uzağı uzandığını görünce şok oldum. Çamur Düzlükleri'nin kenarını neredeyse görebiliyordum, uzakta bulanık bir şekilde.

Eliza'ya baktığımda tek bir damla gözyaşının yanağından aşağı süzüldüğünü gördüm. O kadar hayat dolu ve masumdu ki, bunun sönmesine izin veremezdim. İşte o anda onun harika bir kraliçe olacağını fark ettim. Halkına ve bu topraklara duyduğu sevgi tam da bir kraliçede olması gereken şeydi. Uzanıp elini sıktım, tıpkı onun gibi kendi geleceğimle yüzleştim.

"Çok güzel değil mi?"

Başımı salladım. "Nefes kesici."

Birkaç dakika daha sessizce oturduk ve sonra insanlar aşağıya inmeye, ateşlerini yakmaya ve kahvaltılarını pişirmeye başladılar.

"Axil beni görmek istedi," dedi.

Başımı salladım. "Ben de seninle geleceğim."

Ayağı kalktık ve sonra dağdan inip bizi dikkatle izleyen muhafızların yanından geçtik, bir elleri kalçalarındaki kılıçtaydı.

Kalenin ön kapısına ulaştığımızda, muhafız soru sormadan kenara çekildi ve bizi içeri aldı. Yemek salonuna gitmemiz söylendi ve orada Axil'i el değmemiş bir tabak yemeğin önünde otururken bulduk.

Görünüşe göre yaklaşan savaş hakkında endişelenen bir tek biz değildik. Eliza *onun* kurduydı; onunla birlikte büyümüştü. Onunla birlikte olabilmek için onu öldürmek zorunda olduğumu bilmek ona iyi gelmemiş olabilirdi.

"Eliza, Zara, geldiğiniz için teşekkürler." Biz yaklaşırken sahte bir gülümseme takındı.

Eliza onun önünde durdu ve bileğini uzattı. "Sanırım dövüşten önce Ölüm Dağı sürüsüne katılırsam bu hepimiz için daha kolay olacak."

Axil'in sahte gülümsemesi duraksadı ama başını salladı. "Katılıyorum."

Sonra bana baktı, sanki her şeyin yolunda olup olmadığını sorar gibiydi. Açıklaması zordu ama kendimi Eliza'nın alfası gibi hissediyordum. Dorian benim alfam olduğu için bunun nasıl işlediğini gerçekten bilmiyordum ama... o *benim* gibi hissediyordu.

Yanağımın içini ısırdım ve başımı salladım. Bir sebepten dolayı üzgündüm. Onun geride bıraktığı boşluğu hissetmek istemiyordum, herhangi bir sürü üyesinin evlenip başka bir sürüye katıldığında bıraktığı boşluğun aynısını. Ama o

... o benimdi, onu sahiplenmiştim ve ölü topraklarda hayatta kalmak için

birlikte çalışmıştık.

Axil parmaklarını pençeye dönüştürdü ve kadının kolunda gezdirerek kanın yüzeye çıkmasını sağladı. Sonra kendi kolunu çizerek kanı karıştırdı.

Kalbim göğsümde çılgınca atıyordu ve Eliza'nın tereddütünü hissedebiliyordum. O da bunu yapmak istemiyordu. O artık Mud Flat sürüsüydü ve bu çok doğru geliyordu. Ama alfamın ya da onun izni olmadan onu sürüye kardeş olarak almıştım ve bu yüzden bunun yapılması gerektiğini biliyordum.

Axil nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve kalbimin aniden sıkıştığını hissettim, Eliza'nın nefesi kesildi ve onun da bunu hissettiğini anladım. Axil'e baktım ve kaşları alnının ortasında bir düğüm haline gelmişti. Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve ben yine kalbimde o acıyı hissettim ama Eliza hâlâ oradaydı. Onun gücünü ve masumiyetini hissettim.

Axil titrek bir nefes verdi ve sonra bana baktı. "Aranızdaki bağ çok güçlü. Onu geri alamam."

Eliza'nın yüzünde boyun eğmiş bir ifade vardı ama ben her şeyden dehşete düşmüştüm. Bu sadece artık bir aile olduğumuzun kanıtıydı.

"Bize biraz izin verir misiniz?" Ona sordum.

Başını salladı ve yanımdan geçerken omzumu sıktı. "Annemle babamı ve kız kardeşimi son bir kez görmeye gideceğim ve sonra seninle ringde buluşacağız."

Bunun üzerine boğazımda bir düğüm oluştu ve sonra gitti. Kapı kapanır kapanmaz Axil'in alanına daldım. "Yapamam Axil. Yapmayacağım. Seni seviyorum ama onu öldüremem."

Sertçe yutkundum, başını salladı. "Hükmen yenik sayılacak." Donup kaldım. "Nereden biliyorsun?"

"Dün gece geç saatlerde bana geldi ve anlattı." O da hasta görünüyordu. "Ve o zamandan beri uyumadım. Dürüst olmak gerekirse bu kadar ileri gidebileceğini hiç beklemiyordum. Onu daha güçlü yaptın, zorlu bir yarışmacıya dönüştürdün."

Ben yaptım. Kaçınılmaz olanı uzattım. Aptal ben.

"Danışmanlarla... ne bileyim, konuşabilir misin? Axil, o benim sürü arkadaşım, denemelerde her sürüden bir kadın olması gerekiyor."

Bakışlarıma karşılık vermedi, gözlerini tabağındaki yemeğe dikmişti. "Denedim. Bir saat önce. En güçlü kadının kraliçe olması gerektiğini söylediler ve bu yüzden denemeler bu şekilde tasarlandı. İnsanlar daha azını kabul etmeyecektir."

Uzandım ve enseme ovuşturdum. "Ya davayı iptal edersen? Evlenmeyin." Birden ağzımdan kaçırđım. "Kraliçe olmama gerek yok, sadece sevgilin olabilirim, gizlice-"

O zaman beni kollarına çekti ve boğazım sıkıldı. "Bir kraliçe ve nihayetinde bir varis olmadan kral olarak kalmama izin vermeyecekler."

Doğru. Soy devam etmeli.

Bana sarılmasına izin verdim, Eliza'yla birlikte Ivanna ve Charlize'i öldürdüğümüzden beri üzerimde tağıdığım tüm gerginlikten kurtuldum. Her halükarda, nasıl keserseniz kesin, Eliza ya da ben bugün ölecektik.

"Hayatınızı kaybedebileceğiniz ama yine de hayatınızı koruyabileceğiniz bir yasa yapabilir misiniz?"

Axil bana sanki küçük bir çocukmuşum gibi baktı. "Kanun böyle. Bir sürü üyesini kaybettikleri için öldürmeyi kendilerine görev edinmiş insanlar."

Kendimi kapana kısılmış hissettim.

Kendimi ondan geri çekerek, sonunda onu bakışlarımla buluşmaya zorladım. "Bana ne yapacağımı söyle," diye yalvardım.

Kaybetmesine izin mi vereyim? Kaybetmeli miyim? Kaçmaya çalışıp muhafızların beni öldürmesine izin mi verseydim? Benim yerime karar verecek, yükümü hafifletecek başka birine ihtiyacım vardı.

Kaşlarını attı. "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi? Bir kız kardeş gibi?"

Başımı salladım. "Onunla asla arkadaş olmamalıydım. Ama artık çok geç. Ölü topraklarda hayatımı kurtardı. O çok sadık ve masum-"

Uzandı ve alt dudağımda gezinerek sözlerimi durdurdu. "Ben bencilim. Seni karım ve kraliçem olarak istiyorum, bu yüzden bana ne yapman gerektiğini sorma. Seni hayal kırıklığına uğrattırım."

Kaşlarımı çattım ama dürüstlüğünü takdir ettim.

Uzanarak parmağıyla çene çizgimde gezindi. "Neyle yaşayabiliyorsan onu yap, ben de birlikte olmamızı sağlayayım."

Dudağımı iğnedim. Kaybedersem ve sürüm tarafından parçalanırsam birlikte olduğumuzdan nasıl emin olabilirdi? Var olmayan bir senaryo hakkında hayal kuruyordu.

Oradan çıkmam gerektiğini biliyordum ama yine de Axil'e veda etmeye hazır değildim. Keşke daha fazla zamanımız, daha fazla öpüşmemiz, her şeyimiz olsaydı.

Axil'i ne kadar sevsem ve onunla birlikte olmak istesem de, Eliza'nın benim yüzümden ölmesine izin veremezdim. Kaybedecektim, kalabalık beni parçalayacaktı ve Eliza kraliçe olacaktı. Axil onu beni sevdiği gibi sever miydi? Hayır. Başta sevmeyecekti ama birbirlerini kendi tarzlarında sevmeye başlayabileceklerini ve arkadaşlık edebileceklerini umuyordum.

Bu durum için söyleyecek sözüm yoktu, bu yüzden konuşmayı bedenimin yapmasına izin verdim. Yukarı uzanarak Axil'in çenesini kavradım ve ağzını kendime çektim. Vücudu hemen karşılık verdi ve parmakları kalçalarımı kavrayarak beni ona sıkıca bastırdı. Dili ağzımın üzerinde kayarken ağzım açıldı ve o anda kalbim gerçekten acıdı. Axil'i öpmek nefes almak gibiydi ve onsuz, onsuz nasıl bu kadar uzun süre geçirdiğimi bilmiyordum. İçimdeki on beş yaşındaki aşık küçük ergen gizlice bu an için dua etmişti. Yeniden birleşmemiz için ve şimdi... her şey bitmişti.

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan süzülerek kilitlenmiş dudaklarımıza düştü, öpüşmemizi izledi ve sonsuza dek mühürledi.

O zaman sertleşti.

O biliyordu.

Seçimimin ne olacağını biliyordu.

Geri çekilerek burnunu öptüm ve ona zayıf bir gülümseme verdim. "Seni seviyorum Axil Moon. Şimdi seviyorum. Sonsuza kadar. Her zaman," dedim ve sonra geri çekildim, yüzü gevşerken elleri benden uzaklaştı. Ona daha fazla bakamadım ve dönüp odadan çıktım, on beş yaşımdayken onun benden uzaklaştığı gibi ben de ondan uzaklaştım.

ON

Ağlamak istedim ama bu şu anda göze alamayacağım bir zayıflıktı. Bu kalabalığın içine çıkmalı ve olabildiğince güçlü görünmeliydim. Bu yüzden tüm öfkeli duygularımı bastırdım ve koridorlardan geçerek dışarı çıktım. Sürümün çadırına yaklaştığım anda dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim.

"Zara!" Oslo bana doğru koştu ve sonra karnıma çarparak kollarını orta yerime doladı.

Hayır. O değil. Bakışlarım çadırımın önündeki insan kalabalığını taradı ve Dorian, Amara ve neredeyse tüm sürünün geldiğini gördüm.

Hayır.

Oslo geri çekildi ve bana baktı. "Bizi gördüğüne şaşırdın mı?" diye sordu bana kocaman bir gülümsemeyle.

Şoktaydım, küçük kardeşimin Dorian'ın boğazımı parçalamasını izlediğini hayal ederken kalbim pır pır ediyordu.

Konuşamadım.

Dorian o sırada beni gördü ve sırtıttı. "Final dövüşüne katıldığını duyduğumda burada olmalıydım." Yanıma geldi ve beni havaya kaldırdı. Normalde gülümser ya da iğneleyici bir şeyler söylerdim ama yine nutkum tutulmuştu.

Dorian o zaman hissetti, ruhumda huzursuz bir şey vardı. Kaşlarını çatarak beni yere bıraktı ve bakışlarımı karşıladı.

"Her şey yolunda mı, küçük kurt?"

Sertçe yutkundum ve etrafımdaki sürü arkadaşlarıma endişeyle baktım.

"Onlara biraz yer açalım," dedi Amara ve sürü ateş alanını temizledi, geçerken beni sırtımdan alkışladılar.

Sadece Cyrus ve Dorian kaldığında, alfamın gözlerinin içine baktım ve bakışlarını tuttum.

"Kızlardan birini hayatta kalması için Mud Flat paketine getirdiğimi duydun mu?" Ona sordum.

Başını salladı. "Bunu hissettim. Hâlâ da hissediyorum." Göğsüne vurdu.

Ben düşündüm. "Axil bu sabah bağı koparmaya ve onu geri almaya çalıştı. Yapamazdı. Çok güçlü."

Kardeşim bir küfür savurdu ve endişeyle ensesini ovuşturdu ama Dorian sadece başını salladı. "Anlıyorum."

Biliyor muydu? Ne yapmak üzere olduğumu biliyor muydu?

Konuşmak için ağzını açtığı anda adımın söylendiğini duydum ve döndüm. Yaşlı wolven danışmanlardan biri iki muhafızla birlikte arkamda duruyordu.

Zamanı gelmişti ve Dorian planımı yakında öğrenecekti. En iyisi onu endişelendirmemek.

Arkamı döndüm ve büyük alfayı kucaklamak için kendime çektim. "Sen iyi bir adamsın Dorian ve *harika* bir alfaydın," diye fısıldadım kulağına, kolları beni sıkıca sararken.

Geri çekildiğimde sözlerime şaşırılmış görünüyordu, kaşları şaşkınlıkla alnının ortasında düğümlenmişti.

Koçuma, ağabeyime doğru yürüdüm ve sonra onu kucaklamak için yanına çektim. "Oslo'nun görmesine izin verme. Onu çadırda tut," dedim ve o da omzuma yaslanarak başını salladı. Cyrus'un da planımdan haberi yoktu ama küçük kardeşime karşı korumacı olduğumu biliyordu ve muhtemelen onun yaralandığını ya da Eliza'yı öldürdüğümü görmesini istemediğimi düşünüyordu.

Çantamdan çıktıktan sonra muhafızları dövüş ringine kadar takip ettim. Neredeyse hiç uyumamıştım, yemek yememiştim ve kalabalık adımı haykırırken midem bulanıyordu. Başımı kaldırdığımda Axil'in tahtında oturduğunu gördüm: Bugün başında Kurt Kral'ın keskin bıçaklı tacı vardı. Kardeşi Ansel yanında durmuş, karısı Jade ile birlikte bana bakıyordu.

Bu, birlikte olmayacağımızı görmek için kardeşini memnun edecekti. Küçük kardeşi ve kralı her şeye rağmen Çamur Düzü pisliğiyle evlenmeyecekti.

Dikkatimi toprak çemberin ortasına çevirdiğimde Eliza'nın dimdik ayakta durduğunu ve bana gülümsediğini gördüm.

"Bu dövüş için kural yok! Her şey serbest!" diye bağırdı yaşlı danışman arkamdan.

Eliza'ya doğru yürüdüm ve ellerimi omuzlarına koydum. "Ona iyi davran," dedim ve sözlerime şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

Zil çaldı ve Eliza'ya sırtımı vererek döndüm.

Çenemi yukarı kaldırdım ve herkesin duyması için sesimi yükselttim. "Bu ringdeki en güçlü kurdun ben olduğumdan hiç şüphem yok. Ama Eliza Green benim sürü arkadaşım! Öyle güçlü bir bağ kurduk ki, kralın kendisi bile bu bağı koparamadı."

İzleyenlerden şok olmuş solumalar ve hatta ne yapmak üzere olduğumu bilen insanlar bana yaklaştıkça ulumalar duyuldu.

"Ve o adamı on beş yaşımdan beri seviyor olsam da," diyerek Axil'i işaret ettim, "sürü kardeşime zarar veremem." Eliza bana çarptı, kollarını arkamdan sararak hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

"Hayır," dedi ama ben onu duymazdan geldim.

"Ben, Mud Flat paketinden Zara Swiftwater..."

"Krallığı bırakıyorum!" Axil haykırarak sözlerimi kesti ve tüm bedenim gevşedi. İçimdeki şokla kendimi zorlukla ayakta tutabildim. Kalabalık da benimle aynı duyguları paylaşıyordu; ayakta sallanıyor, soluk soluğa kalıyor, yuhalıyor ve çığlık atıyorlardı.

Dorian kralın yorumundan o kadar etkilenmişti ki dikkatini benden başka yöne çevirdi ve ikimiz de Axil'le yüzleştik.

Axil, "Yasalara göre bir kral görevinden ayrılıp tacını devrederse Kraliçe Yargılaması sona ermek zorundadır," dedikten sonra tahttan inerek kardeşine ve kardeşinin karısına doğru yürüdü. Ansel, saldırmak üzere olan bir yılan gibi hareketsizdi. Axil onunla yüzleşti ve derin bir nefes aldı. "Zara ve benim birlikte kaçmamıza izin verersen sana Alfa Kral unvanını geri veririm. Beni bir daha asla görmeyeceksin," dedi ona.

O zaman bunu en başından beri planladığını, kaybedecekmişim gibi görüldüğünde bunu yapmaya her zaman hazır olduğunu anladım. Sesi titremiyordu, çok sakindi, sanki bunu aylardır planlamış gibiydi.

Kalabalığın yuhalamaları daha da arttı ve bunun Ansel'i hiç sevmedikleri ve tekrar kral olmasını istemedikleri için mi yoksa Axil'in istifa etmek gibi zayıf bir hareketinden nefret ettikleri için mi olduğunu bilmiyordum. Kurtlar olarak hakimiyet için savaşırdık, onu ele vermezdik. Ancak kraliyet soyundan gelen bir kral ve varisi olmadığından, Ansel'in çocuğu olana kadar en az ikisinin hayatta kalması gerekiyordu.

"Size söz veriyorum," dedi Ansel, teker teker başlarını sallayan kraliyet wolveren danışmanlarına bakarak ve içimi bir rahatlama kapladı.

İki kardeş bunun üzerine sarsıldılar ve ardından Axil kafasından keskin bıçaklı tacı çıkardı ve onunla kolunu kesti.

Ansel de aynısını yaptı ve bıçağın üzerindeki kanı paylaştılar. O anda diğer tüm kurtadamları kontrol etme gücünün

Ansel. O artık kraldı.

Ansel tacı alıp başına yerleştirirken sırtıttı. Axil başıyla onu selamladı ve sanki az önce bütün bir krallığı ve doğuştan gelen hakkını vermemiş gibi kardeşinin yanından uzaklaştı!

Dorian'a baktım, vahşi gözlerle, bu işten sıyrılmama izin verip vermeyeceğini merak ediyordum. Ne yapmak üzere olduğumu biliyor olmalıydı: bir korkak olarak çekilmek. Axil'le kaçmak demek onun sürüsünden ayrılmak demekti. Bunun için izne ihtiyacım vardı.

Dorian'ın bakışlarında genelde olmayan bir yumuşaklık vardı. Başını sallayarak Axil'in kollarına atıldım ve beni yerden kaldırıp kendi etrafımda döndürdü.

Yuhalamalar daha da arttı ve kalabalık daha da yaklaştı. Dövüşlerini istiyorlardı, mağlubiyet ve en güçlü krallarını kaybetmek değil.

Ansel yeterince iyi bir kraldı ama artık topallayarak yürüyordu, bu da bir zayıflık olarak görülüyordu ve bence biraz acımasızdı.

"Buradan çıkmamız gerek," diye fısıldadı Axil bana. "Thorngate'e gidebiliriz. Lucien bizi saklayacaktır."

Lucien Thorne? Fae kralı mı?

Başımı salladım ve Eliza, Cyrus, Dorian ve diğer grup arkadaşlarımla birlikte kalabalığın içinden çıkmaya çalışırken her şeyi sindirmeye çalıştım.

"Ansel'i kralımız olarak istemiyoruz!" diye bağırdı biri.

"Seni korkak!" diye tükürdü bir başkası.

"Kral korkak!"

"Kraliçe korkak!"

Kraliçe *korkak*, daha kraliçe olmadan önce bir lakap kazanmıştım. Bu bir rekor olabilir.

Ancak kalabalık bölünmüş gibiydi çünkü ne kadar insan bize hücum edip saldırmaya çalıştıysa, bir o kadarı ya da daha fazlası onları yoldan itti.

"Bırakın gitsinler!"

"Onların onuru var!"

"Sürüdeki kardeşine sadıktı!"

"Onlar eş!"

Ormanın sınırına ve ötesindeki belirsizliğe doğru ilerlerken olan biten her şeyi özümsemem. Thorngate'e mi kaçacaktık? Türümüzü ve Fallenmoore topraklarını sonsuza dek terk etmek mi? Çok yanlış geliyordu ama Axil parmaklarını benimkilere geçirdiğinde çok doğru hissettirdi.

Gerçekten kaybetmemiştim. Eliza zarar görmeyecekti. Axil artık kral değildi ama birlikte olacaktık. O zaman neden bir şeyler ters gidiyordu: sanki önemli bir şeyi geride bırakıyormuşum gibi?

Tam onu düşünürken Oslo adımı haykırdı.

Dönerek Axil'den kurtuldum, küçük kardeşim bana çarptı ve kollarımı ona doladım.

"Beni de yanında götür. Lütfen, sana yalvarıyorum," diye yalvardı, gözleri yaşlıydı.

Axil'e baktım, tüm bunlar hakkında ne düşüneceğinden emin değildim. Kardeşimin benim için neredeyse bir oğul gibi olduğunu ve ailem öldükten sonra onu benim büyüttiğümü biliyordu.

Axil sadece bir kez başını salladı ve içime bir rahatlama geldi. Kalabalığı geride tutarak yanımızda duran Cyrus ve Dorian'a baktım ve ikisi de başlarını eğerek onayladılar.

"Tamam, gelebilirsin," dedim Oslo'ya ve o da sırtarak benden uzaklaştı, akan gözlerini sildi.

O çocuğu çok seviyordum. Axil onu benim için sertleştirmek zorunda kalacaktı çünkü konu ona geldiğinde kalbim çok yumuşaktı. Bana tatlı annemizi o kadar çok hatırlatıyordu ki.

Eliza son bir kez sarılmak için beni kendine çekti. "Hoşça kal kardeşim," diye fısıldadı, boğazı duyguyla tıkanmıştı ve sonra onu hissettim, aramızdaki bağ ve bana duyduğu tüm sevgi ve saygı sayesinde.

"Ne yapacaksın?"

Omuz silkti. "Gidip Çamur Düzlükleri'nde yaşamak ve sevimli bekar sürü arkadaşlarından biriyle evlenmek mi?"

Buna güldüm ve her şey biraz daha aydınlık hissettirdi. Ona haber vermenin bir yolunu bulmalıydım. Axil'in krallığı bırakıp benimle kaçacağını hiç düşünmemiştim.

Axil'in aciliyetini hissedebiliyordum; kalabalık huzursuzlanmaya başlamıştı ve bir kavga çıkmadan önce oradan ayrılmamız gerekiyordu.

Axil elimi bir kez daha kavradı, ben de diğer elimle Oslo'nun elini tuttum ve birlikte ormana ve bilinmeyen geleceğimize doğru yürüdük. Sık ormana yaklaşık on adım atmıştık ki kaslarım aniden kasıldı ve sanki bir

duvara çarpmışım gibi hissettim. Aniden durdum, bilinmeyen bir güç uzuvlarımın kontrolünü ele geçirince nefes nefese kaldım. Yanımdaki şok

olmuş nefes alış veriştikten az önce aynı şeyin olduğunu anladım. Axil'in başına geldi.

"Hayır," diye nefes aldı, yavaşça boynunu bükerek bana geniş gözlerle baktı.

Küçük kardeşim şaşkınlıkla bize baktı ve ben de zorlukla yutkundum. "Koş," dedim Oslo'ya ve elini bıraktım.

"Gerçekten gitmene izin vereceğimi mi sandın?" Ansel'in sesi ikimizin de arkasında gürledi ve sonra kendi çabam olmadan ona doğru döndüm.

Baskın bir kurt olarak, başka biri tarafından kontrol edilmek kelimenin tam anlamıyla en kötü kabusumdu. Hırladım, parmak eklemlerimi yumrukladım ve hırladım ama işe yaramadı. Üzerimde tam bir gücü vardı.

Dağılan kalabalık birden Ansel'in arkasında belirdi, kardeşim Cyrus da buna dahildi ve bakışlarım çılgınca Eliza ve Dorian'ı aradı.

Neden orada değillerdi? Kralla savaşmaya çalıştılar mı ve ...

Yeni krallarına endişeli bakışlar atarken Oslo'yu onlara doğru salladıklarını gördüğümde içimi bir rahatlama kapladı. Oslo akıllıca yanımdan kaçtı ve Kral Ansel onu serbest bıraktı. Küçük bir merhamet.

"Sana istediğini verdim," diye hırladı Axil yanımda. "Bırak bizi gidelim."

Ansel'in gözleri keskinleşti. "Tacımı bana vermeni istediğimi mi sanıyorsun?" diye öfkelenildi.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve beni esir tutan görünmez güce karşı boşuna direniyordum.

"Fırsatın varken beni öldürmeliydin kardeşim," diye fısıldadı Ansel ve ben hırladım.

Ansel başını bana doğru çevirdi ve sırtarak tüylerimi diken diken etti. Beni en çok korkutan şey, gözlerinin insanlıktan yoksun olmasıydı.

"Bana söz vermiştin!" Axil kükredi, tüyleri derisinden aşağı dalgalandı ama dik durmaya zorlandı.

Ansel başını geriye eğdi ve içi boş bir sesle güldü. "Bana inanmakla aptallık ettin."

Yeni kurt kral daha sonra bir sıra Kraliyet Muhafızına döndü ve başını onlara doğru eğdi. "Kardeşimi ve *sevgilisini* zindana getirin."

Axil ve ben bakıştık. Axil o anda tüm duygulardan yoksun görünüyordu, muhtemelen hapiste geçirdiği iki yılın zihnindeki karanlık anılarına geri çekiliyordu.

Bu kötüydü, çok kötüydü. Ansel bunu yapabilir miydi? Wolven danışmanlarının önünde söz vermişti. Ama onlar sadece başlarıyla onun arkasında durdular.

Aşağı. Onları da mı kontrol ediyordu? Eğer öyleyse, bu yasaktı. Danışmanlar kralın kötü seçimler yapmasını engellerdi: asla kontrol edilmemeliydiler.

Eliza, Cyrus ve Dorian, Ansel geçerken ona ters ters baktılar ve sonra ayaklarını ileri atıldı. Bir kukla gibiydim, bir ayağımı diğerinin önüne atarak kralı takip ediyordum. Ansel geçerken Eliza boğazından kısık bir sesle hırladı ve durup ona baktı. "Diz çök," diye alay etti ve Eliza başını eğip zorla dizlerinin üzerine çöktü.

Gücünü kötüye kullanıyordu. Kralın büyü bu için kullanılmamalıydı. Kavgaları ayırmak ve savaş zamanında birliklere komuta etmek içindi, böylece tek bir varlıkmışız gibi savaşabilirdik. Bu değil.

Bağırarak istedim, Ansel'e nasıl bir canavar olduğunu söylemek istedim ama Axil'in hayatının da benimki gibi onun ellerinde olduğunu biliyordum, bu yüzden ağzımı kapalı tuttum.

Bugünün böyle bitmesini beklemiyordum.

OceanofPDF.com

ON BİR

Ellerimizden prangalarla asılmış, ayaklarım yere neredeyse değmeyecek şekilde, taze avlar gibi ipe dizilmiştik. Boğazıma bir tasma geçirilmişti ve bu tasma metal bir kayışla bağlanarak şekil değiştirmemizi engellemek için taş tavana cıvatalanmıştı. Kollarım ağrıyor, bileklerim yanıyor ve hayatım boyunca hiç bu kadar öfkelenmemiştim. Şatonun büyük özel yemek salonunda sergileniyorduk. Zindana bile götürülmemiştik.

Axil ve ben açlıktan ölürlen Ansel karısıyla birlikte masanın başında oturmuş, mükellef bir yemek yiyordu.

Psikolojik savaşı en uç noktaya taşıyordu. Karısı Ivanna'nın sürüsünden geliyordu ve Kraliçe Denemeleri'ni diğer kızı çıplak elleriyle boğarak kazanmış acımasız bir dominanttı. Ama dört yıldır evliydim ve hiç çocukları olmamıştı. Bu, kısır olduğu söylentilerinin doğru olabileceği anlamına geliyordu.

Axil kardeşine, "Bırak onu," diye homurdandı. "Bırak Zara'yı, onun bu işle hiçbir ilgisi yok."

Ansel çatalını bırakıp ayağa kalktı ve Axil'in yanımdaki duvarda asılı olduğu yere doğru yürüdü. "Bu işte onun parmağı var kardeşim." Tekrar karısına baktı. "Yeşim'de bir sorun var. Bana çocuk veremiyor. Bu yüzden ondan boşanacağım ve Zara'yı karım olarak alacağım. Varisime hamile kaldığı an seni öldüreceğim."

Onun sözleriyle içim sıkıştı ve korku beni ele geçirdi. Karısı utanç içinde başını eğdi ve işte o zaman Axil tamamen çılgına döndü.

Zincirlerine karşı direndi, çığlık attı ve hırladı. Zincirleri tutan tavandaki cıvata gıcırdadı, gerildi ve kürkü dışarı fırladı.

Axil'in kollarında. Onu bu kadar çaresiz görmek kalbimi kırdı.

Axil kendini kurtarmaya çalışırken çılgına dönen Ansel başını geriye eğdi ve gülerek masaya geri döndü.

"Axil," diye fısıldadım ve nefes nefese kalarak durdu. Sarıya çalan mavi gözleriyle bana baktı. İnsan ve hayvanla konuşuyordum. "Ne olursa olsun, ben iyi olacağım," dedim ona ve duygularımı yüzümden uzak tutmaya çalıştım. Bunun için kendini sorumlu hissedeceğini biliyordum. Ansel'e sürünün kontrolünü ve kral olmanın getirdiği tüm gücü tekrar vermek şimdi aptalca görünebilir ama kardeşinin bunu yapacağını bilemezdik. Danışmanlar da dahil olmak üzere orada bulunan tüm kurtadamların önünde söz verdi. Bir kral sözünün eri değilse hiçbir şeydir. Ansel her yönden bir korkaktı. Axil'i bir meydan savaşında yenecek kadar güçlü değildi, bu yüzden onu kontrol etmek ve istediğini elde etmek için kralın gücünü kullandı.

Axil'in çenesi sıkıştı, boynundaki damarlar şişti. "Onun tarafından dokunulmayacaksın. Ben. Öldüreceğim. Öldüreceğim. Eğer seninle evlenir ya da yatarsa."

Fısıldamadı. Ve Ansel duydu. Ve bir kahkaha daha patlattı. *O bir deli.*

Bu artık benim için çok açıktı. Ve karısı, kraliçemiz, şimdiye kadar tanıdığım en itaatkâr dominant kadın gibi davranıyordu. Öylece oturdu. ve doldurulmuş bir oyuncak gibi hiçbir şey söylemedi.

Onu da kontrol ediyor. Bunun farkına varmanın dehşeti mideme bir yumruk gibi indi.

Hayır.

Bir insanın öz kontrolünü kaybetmesine neden olabilirdi ve şimdi bunu ona yapıyordu. Bu, gücün delice kötüye kullanılmasıydı ama yine de bunu durduramadım.

Yemek uzadıkça uzadı ve ellerimdeki hissi çoktan kaybetmiştim, omuzlarım da uyuşmuştu. Ne zaman bacaklarım tutmasa, tasma beni boğuyor ve tekrar ayağa kalkmaya zorluyordu. Bu şekilde uyumak zorunda bırakılmamak için dua ettim. Ansel'in Axil'e gençken yaptığı şey bu muydu? Hayır. Bir insan iki yıl boyunca bu şekilde yaşayamazdı. Bu gösteriş içindi. Bu Ansel'in tüm gücün kendisinde olduğunu kanıtlaması içindi.

Kral Ansel tam ağzını silerken ve son lokmasını yemişken yemek salonunun kapıları açıldı.

Başımı kaldırdım, gözlerim kamaşmıştı ve acı içindeydim.

Bir muhafız içeri girdi ve boğazını temizledi. "Lordum, dışarıda Thorngate, Archmere ve Embergate kraliçeleri olduklarını iddia eden üç ziyaretçiniz var."

Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu ve Axil'le şok olmuş bir bakış alışverişinde bulundum.

Ansel bal likörünü eline aldı ve uzun bir yudum alarak odadaki sessizliğin uzamasına izin verdi. "Onları içeri gönderin," dedi sonunda.

Diğer diyarların kraliçeleri neden buraya, Fallenmoore'a gelsin ki? Eğer bir mesajları varsa, bunu bir kuryeyle gönderirlerdi. Şahsen gelmeleri bir şeylerin ciddi şekilde yanlış gittiği anlamına geliyordu. Belki Axil'in yaptığı savaş toplantısıyla ilgili bir şeydi. Bunu hiç sormamıştım bile, duruşmaları kazanmaya kendimi o kadar kaptırmıştım ki.

Biraz sonra odaya üç güzel kadın girdi, içlerinden birinin elinde küçük bir teneke kutu vardı. Bakışları üzerimize düşene kadar gözleri parlıyor ve gülümsüyorlardı. Gördükleri manzara karşısında üçünün de gülümsemesi yüzlerinden silindi. O anda kahverengi saçlı insan görünümlü olan teneke kutuyu pelerininin içine soktu ve Ansel'in önünde derin bir şekilde eğildi.

"Kral Axil Moon?" diye sordu Ansel'e. "Sizinle tanıştığımıza çok memnun olduk-" "Ben Kral *Ansel*. Kardeşim Axil artık kral değil."

Sarsıldı

bize doğru geliyor.

Kadınların ağzı sıkı, zoraki gülümsemeleri sadece hafif endişe belirtilerini ele veriyordu.

Kızıl kafalı fae öne çıktı, eğilmedi ve kralın bakışlarını üzerinde tuttu. "Ben Thorngate'in Fae Kraliçesi Madelynn: Buraya vahim haberler getirdik ve yardımınızı istiyoruz, Kral Ansel."

Vahim haber.

Olayları izlerken Axil yanımda kaskatı kesildi. Sarışın olanı fark ettim, ejderha-folk olduğunu tahmin ediyordum, sanki saldırmaya hazırmış gibi orada duruyordu ve bakışlarını Ansel'den ayırmıyordu.

"Hangi *vahim* haber?" Ansel masadan kalkarken sordu. Karısı hâlâ başını öne eğmişti ve ona bunu yaptığını düşünmek beni öldürüyordu. Ne kadar güçlüydü? Ona aynı anda saldırırsak hepimizi kontrol edebilir miydi?

Kızıl saçlı Kraliçe Madelynn boğazını temizledi. "Nightfall kraliçesi kurtlarınızı alıyor ve güçlerini emmek için büyümlü bir cihaz kullanıyor ve iksir olarak içmeleri için halkına veriyor. Daha sonra bu gücü sınırlarımızda bize saldırmak için kullanıyor."

Kutsal Hades! *Ne?*

Ansel şaşırmamış görünüyordu. "Senin için ne talihsizlik."

Sarışın kraliçenin gözleri kısıldı ve esmer kadın yumruklarını sıkı.

Odada tuhaf bulduğum hafif bir esinti başladı ve Kraliçe Madelynn krala bir adım daha yaklaştı. "Eğer Nightfall kraliçesini yenemezsek, kuzeye, Fallenmoore'a at süreceksin ve hepinizi ortadan kaldıracak," dedi. "Bu savaşta bize yardım etmenizi rica ediyoruz."

Kral Ansel sırtıttı ve tüylerim diken diken oldu. "Bırak denesin. Ona diz çöktürecek ve kendi boğazını kesmesini sağlayacağım. Tıpkı sana yapabileceğim gibi."

Tehdidinin yarattığı şoku ancak fark edebilmişim ki uzak duvarda bir pencere kırıldı ve kükreyen bir rüzgâr odaya doğru eserek bir huni oluşturdu. Sarışın ejderha-halk kraliçesi Kral Ansel'e saldırmak için ellerini kaldırdı ama rüzgâr gelip de bu üç kadın saldırıya kalkışır kalkışmaz hepsi birden başlarını tutup dizlerinin üzerine çökerek çığlık atmaya başladılar.

Onları da kontrol ediyor. Bu beni derinden sarstı. Axil'e baktım, bunca zamandır böyle bir güce sahip olduğuna inanamıyordum.

Kimse bu kadar korkunç olmamalıydı. Dehşet vericiydi.

Ansel sırtarak kardeşine baktı. "Onları öldüreyim mi?"

Hayır! Çığlık atmak istedim ama birden boğazım felç oldu. Konuşmamı engelliyordu.

Axil sakince, "Eğer bunu yaparsan Avalier kralları senin için gelir ve birden fazla düşmanla savaşmak zorunda kalırsın," dedi.

Ansel başını salladı. "Belki bu gece kalabilirler ve ben de onları öldürmeli miyim yoksa yarın yollamalı mıyım karar veririm." Düşünüyormuş gibi çenesine vurdu.

Odanın etrafına yerleştirilmiş muhafızlarına baktı. "Zindanı hazırlayın."

Bu üç kelime dehşet vericiydi ama yine de bu işkence aletinden kurtulmak üzereysen nereye gittiğim umurumda değildi.

Üç kraliçe tısladı ve inledi, Ansel onlara yaptığı işkenceye devam ederken diz çöktüler ve kalbim kadınlar için kırıldı. Bunca yolu yardım istemek için gelmişlerdi ve şimdi de bu. Bu korkunçtu ve Ansel onlara saldırarak ateşle oynuyordu, gerçi o rüzgârla ilk saldırının fae kraliçesi olduğundan emindim. Fae'lerin bazı elementleri kontrol edebildiğini duymuştum ve bunu ilk elden görmüştüm. O pencereyi bir şekilde kırmış ve rüzgarı içeri çekmişti. Bu beni diğer kadınların neler yapabileceğini merak ettirdi. Fallenmoore'dan hiç ayrılmadığım için korunaklıydım ama diğer ırkların güçleri hakkında pek çok hikaye duymuştum.

"Hadi biraz yürüyelim ve tüm misafirlerimizi bu gece için ağırlayalım, olur mu hayatım?" Ansel ayakta duran karısına seslendi, başı öne eğik, sert bir şekilde dönüyordu.

Gardiyanlardan ikisi gitti ama diğer ikisi Axil ve bana doğru yürüdü. İçlerinden biri zinciri tavandaki cıvatanın çıkarmak için uzandığında, ani hareketle acı içinde haykırdım ve ardından rahatlama tüm uzuvlarıma yayıldı. Sonra boyun tasmamın zinciri de çözüldü ve asılı pozisyonundan kurtulduğum için inledim. Kollarım gevşekçe yanlarıma düştü ve sonra tüm ağırlığım aniden ayaklarımın üzerindeydi. Saatler süren yorgunluktan sonra bacaklarım artık beni tutamıyordu ve düştüğümü hissettim. Ama asla düşmedim. Sanki görünmeyen bir güç tarafından yönlendiriliyormuşum gibi, kendimi dengelemek için bacağımı altımdan çektim ve sonra yürüyordum. Kral Ansel, karısı ve üç kraliçeyi takip ederken boynumdaki tasmanın zinciri arkamda sürükleniyordu. Hepimiz mükemmel bir sıra halinde, kusursuz adımlarla yürüyorduk. Hepsi isteğimiz dışında oldu.

Arkama bakıp Axil'in beni takip edip etmediğini görmek istedim ama başımı hareket ettiremiyordum. Ansel vücudumdaki her kası kontrol ediyordu ve bu beni dehşete düşürüyordu. *Bunu* yapabileceğini bilseydim, Axil'in geri çekilmesine ve Ansel'e böyle bir güç vermesine asla izin vermezdim. Axil'in de bunu yapacağını sanmıyordum. Görünüşe göre kardeşi kendini kaybetmişti ve daha önce insanlar üzerindeki gücünü hiç bu derece kullanmamıştı.

Koridordan aşağıya doğru yürüdük ve gri taş duvarlı, ışısız, nemli bir zindana açılan geniş bir taş merdivene ulaştık. Arada bir rüzgâr hafifçe yanımdan geçiyor, sonra kesiliyor ve Ansel gülüyordu. Fae kraliçesinin gücünü kullanmaya çalıştığını düşündüm. Sesimi almıştı: Tamamen çaresizdim ve bu beni hasta hissettiriyordu.

Köşeyi döndüğümüzde ferforje bir kapının açık durduğunu gördüm. Dışarıda kalmak için gösterdiğimiz tüm çabalara rağmen teker teker hücreye girerken kalbim hızlandı. Ansel beni döndürmek için gücünü kullandığında, Axil'in peşimden içeri girmesini rahatlatarak izledim.

Ansel'in karısı başını eğmiş, saçları yüzünü kaplamış bir halde onun yanında duruyordu. Kendimi, Ansel'in bu güçten yoksun olduğu ve Axil'in kral olduğu son iki yıl boyunca neden onu öldürmediğini merak ederken buldum. Belki de bunu ona daha önce hiç yapmamıştı ve bu yeni bir davranıştı. Böyle bir muameleden sonra bir adamın yaşamasına kesinlikle izin veremezdim.

Ansel yavaşça içeri girip Kraliçe Madelynn'e doğru yürürken hepimiz büyük bir hücrede sıra halinde dizilmiştik. Ona bakarken sırtı ve

ve yine hafif bir rüzgâr yanıımızdan geçti ve sonra kesildi.

"İsyanınızı *son derece* çekici buluyorum," dedi ona ve ben onun gücünü aşarak boğazıma bir hırıltı tıkadım. Evli bir kraliçeyle flört etmeye nasıl cüret eder! Bu düzeyde bir saygısızlık tüm kurtadamlara yakışmıyordu. Bu hükümdarlara bu şekilde davranarak tüm kültürümüzü utandırıyordu.

Ansel'in kafası bana doğru döndü ve midem bulandı. Sakince bana doğru yürüdü ve sonra eğilerek burnunu boynuma dayadı. Derin bir nefes çekerek içine çekti. "Kardeşimin fahişesi," diye fısıldadı ve Axil yanımda hırladı ama yere düşüp başını tutarak acı içinde çığlık atarken sesi bir iniltiyle kesildi.

Hepimizin hasta bir adamın kuklaları olduğumuzu fark ettiğimde gözlerimden yaşlar süzüldü.

Ansel bana, "Hadi, gidip bir varis yapalım," dedi ve korku beni pençesine aldı.

Rüzgâr bu kez daha da şiddetlendi ve Axil çığlıklarıyla çılgına döndü. Yanımdaki sarışın kraliçe burun deliklerinden dumanlar çıkarmaya başladı ve Ansel hücreden çıkıp beni peşinden sürüklerken tek yaptığı gülmek oldu.

ON İKİ

Axıl

Biri kafatasıma balta indirmiş gibi hissettiren kafamdaki acı, kalbimdeki ıstırabın yanında hiçbir şeydi. Ansel az önce hayatımın aşkıyla birlikte zindan hücresinden çıkmıştı.

Onunla yatmak için.

Ayak sesleri uzaklaştıkça, kardeşimin benim ve diğerleri üzerindeki etkisi de azalıyordu.

Diğerleri.

Çocukluk arkadaşlarımın eşleriyle birlikte bir hücreye kapatılmıştım. Gerçeküstüydü. Sonunda başımdaki ağrının azaldığını, bacaklarımın ve kaslarımın tekrar çalışmaya başladığını hissettiğimde, kollarını ve parmaklarını önlerinde hareket ettiren üç kadına döndüm.

"Bu da neydi böyle?" Kızıl saçlı Madelynn söyledi. En iyi arkadaşım Lucien'in yeni karısını değerlendirdim. Bir tür rüzgâr büyüsüne sahipti ve Ansel'in komutası altında bile bunu minimal düzeyde kullanabilecek kadar güçlüydü. Etkileyiciydi.

"Bu korkunçtu!" dedi insan-elf karışımı gibi kokan esmer kadın. "Onun derisini canlı canlı yüzmek istiyorum."

Sarışın ürkütücü bir şekilde hareketsizdi, sadece başını eğdi ve bana baktı. "O senin eşin miydi?" Burun deliklerinden dumanlar çıkıyordu ve eş kelimesini duyunca kalbim sıkışmaya başladı.

Boğazımdan alçak bir hırıltı çıktı ve ellerimi yumruk yaparak kurdumu aşığıda kalmaya zorladım ki bu kadınlarla konuşabileyim. "Evet. Ve o adamdan önce ona ulaşmalıyım..." Sözlerim boğazımda düğümlendi ve dönerek ellerimi kapının parmaklıklarına doladım ve onları salladım. Faydası yoktu, bunu biliyordum. İki yıldır bu hücrede yaşıyordum. Burası Ansel'in insanları kırıp geçirdiği yerdi ama hiçbir zaman başkalarının özgür iradesini bu geceki gibi açıkça hiçe saymamıştı. Sonunda patlamış olmalı.

"Evet, böyle bir şey olmayacak. Buradan gidiyoruz," dedi Madelynn açıkça ve rüzgâr hızlanarak etrafımda dönmeye başladı. Ona döndüm ve onun da en az benim kadar kızgın olduğunu görünce şaşırdım.

Tüten burun deliklerinden ejderha kraliçesi olduğunu tahmin ettiğim sarışın bana doğru yürüdü. "Ben Arwen, ejderha halkının kraliçesiyim ve eşini geri alman için sana yardım edeceğiz, tamam mı?"

Olanların şokuyla sadece başımı sallayabildim.

"Ben de Kailani," dedi kahverengi saçlı kadın. "Elf kraliçesi."

Arwen daha sonra fae kraliçesi Madelynn'e doğru yürüdü ve onun gözlerinin içine baktı. "Muhafızla ilgilenebilir misin?"

Madelynn başını salladı ve sonra bana doğru bir adım attı. "Çekilin lütfen. Fazla zamanımız yok."

Parmaklıkların önünde elini kaldırdığında şaşkınlıkla kapıdan uzaklaştım.

"Yaralandın mı?" Elf kraliçesi yanımdaydı ve kanayan bileklerimi inceliyordu.

"İyileşeceğim. Sorun yok," dedim ona, Raife'nin onunla ne zaman evlendiğini merak ederek. Son konuştuğumuzda pek evlenecek birine benzemiyordu, ki bu yıllar önceydi. Bu evliliklerin hiçbirinde düğün davetiyesi olmaması beni biraz incitmişti ama onları gerçekten suçlayamazdım. Raife'nin ailesi Nightfall kraliçesi tarafından öldürüldüğünde hepimiz birbirimizden kopmuştuk.

Fae kraliçesini büyük bir ilgiyle izliyordum. Hiçbir şey yapıyor gibi görünmüyordu ama yine de hücrenin hemen dışında boğuşma sesleri duydum. Birisi nefes almak için-

"Onun ciğerlerindeki havayı mı çalılıyorsun?" Farkına vardığımda şok içinde sordum.

Kaşlarını kaldırarak bana baktı ve başını salladı. "Artık neler yapabileceğini bildiğim için kardeşine de aynı şeyi yapacağım," diye hırladı.

Vay canına, rüzgar büyüüne sahip olduğuna göre bir sonbahar fae'si olmalı. Şimdiye kadar bir rüzgar fae'sinin ne tür bir güce sahip olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunu hiç düşünmemiştim. Lucien insanları dondurarak öldürebiliyordu ve o da ciğerlerindeki havayı çalabiliyordu: oldukça iyi bir çifttiler. Bu kadınlar Zara'yı zarar görmeden geri almama yardım ettikleri sürece, başkalarına ne yaptıkları umurumda değildi.

Zara'nın ağabeyimin altında yattığını düşünmek beni hasta ediyordu.

"Lütfen acele et," diye homurdandım, tüylerim tenimde dalgalanırken.

Birlikte olmak için beş yıl Hades'te yürüdükten sonra Zara'yı daha yeni geri almıştım. Onu tekrar kaybedemezdim.

Madelynn kapıdan uzaklaşırken gardiyanın bedeni bir gümbürtüyle hücrenin önündeki zemine çarptı. Yüzü morarmıştı ve... ölmüştü.

"Tamamdır. Şimdi buradan nasıl çıkacağız?"

Vay canına. Onun hayatını bu kadar kolay almıştı! Ona dokunmadan bile. "Kardeşimi buradan öldürebilir misin?" Ona sordum.

Başını iki yana salladı. "Tüm binayı çökertebilirim ama bu bizi de öldürür. Gücümü tam olarak hedefleyebilmek için ona daha yakın olmam gerekiyor."

Başımı salladım ve sonra rüzgâr gücüyle kapıyı hücreden nasıl çekebileceğini düşünmeye çalıştım. O kadar çok şey denemiştim ki, artık anlamsızdı. Demir ve taş bir adamı tutabilir-

Ejderha kraliçesinin avuçlarından mavi alevler fışkırdı ve geri kalanımıza baktı. "Geri çekilin."

Uzak duvara yaslanana kadar hepimiz birkaç adım geri çekildik. İşte o zaman ejderha kraliçe mavi alevleri dövme demir kilide uyguladı.

O zaman göğsümde umut canlandı. Eğer kilidi bir şekilde eritebilirse ve gardiyan yardım çağırmak için hayatta değilse... buradan gerçekten çıkabilirdik.

Kadınlara, "Kardeşim odaya girdiğimizi duyar duymaz gücünü kullanacak," dedim.

Madelynn bana baktı. "Nefesini almak için onunla birlikte odada olmama gerek yok, odanın hemen dışında, kapının altında küçük bir çatlak yeterli olacaktır. Bu sayede nefes alışlarını hissedebileceğim."

Sözleri karşısında gözlerim büyüdü. Bu inanılmaz ve korkunç bir güçtü.

"Kimin nefesinin kimin nefesi olduğunu nasıl anlayacaksın?" Ben sordum. Ya yanlışlıkla Zara'yı öldürdüyse?

"Bileceğim. O anda, ben rüzgârım. Bunu açıklamak zor. Sadece bana güvenmen gerekecek."

Güven ona. Onu tanıımıyordum bile. Kaşlarımı çattım ve hepsine endişeyle baktım. Buraya nasıl gelmişlerdi? Neden Raife, Drae ve Lucien değil de onlar buradaydı?

Elf kraliçesi endişemi okumuş gibiydi ve pelerininden o teneke kutuyu çıkararak yanıma geldi. Onu yemek odasına ilk girdiğinde görmüştüm ve şimdi ona bakmak göğsüme inen bir darbe gibiydi. O paslı kutuyu bir daha görebileceğimi hiç düşünmemiştim. Bana Avalier'in gelecekteki krallarıyla en iyi arkadaş olduğum daha basit bir zamanı hatırlattı.

Annemle babamın, diğerleriyle birlikte bizi yıllık inzivada temsil etmesi için beni prens olarak göndermeyi seçtiklerinde ağabeyimle yaptıkları kavgayı hatırladım. O zaman Ansel'in iyi bir kral olamayacağını biliyor olmalıydılar. O her zaman onurdan yoksundu. Titreyen parmaklarımla uzandım ve kutuyu ondan aldım.

"Kocalarımız, size bunu getirirsek, söylediğimiz kişi olduğumuzu ve yardımınıza *gerçekten* ihtiyacımız olduğunu göstereceğimizi söyledi."

Başımı salladım ve kapıya mavi ateş püskürtmeye devam ederken sırtı ter içinde kalan ejderha kraliçesine baktım. Hepsi bizi kurtarmak, Zara'nın peşinden gitmek için çok çalışıyordu ve gerekmediği halde hayatlarını riske atıyorlardı.

Tırnaklarımın kenarını kullanarak kapağı çıkardım. Sıkışmıştı ve birkaç kez denemem gerekti ama sonunda serbest kaldığında kahkahayı patlattım.

Üstündeki not Raife'nin el yazısıydı.

Sadece Avalier Prensleri. Bunu açan herkes çürümüş ishalden ölecek.

Başımı kaldırdığımda karısının omzumun üzerinden gülümseyerek bana baktığını gördüm. "Raife bunu başkalarını korkutmak için yazmış," dedim ona.

O zaman gülümsemesi daha da genişledi. Zara'ya ulaşmak için sabırsızlanıyordum, özellikle de kardeşim ona zarar vermeden önce, ama ejderha kraliçesinin daha fazla zamana ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Sanki o da aklımı okumuş gibi "Neredeyse geldik!" dedi.

En üstteki notayı çıkarıp cebime attım ve kendimi göreceğim şeye hazırladım. Bu çok uzun zaman önceydi. Küçük çocuklardık, henüz erkek değildik. Hayatta henüz tek bir sınavdan bile geçmemiştik.

Kutunun Lucien'in fikri olduğunu sanıyordum ama doğrusu hatırlayamıyordum. Bizi mutlu eden bir şeyi gömmek istediğini söylemişti, bir gün huysuz yaşlı krallar olduğumuzda hatırlayacağımız ve bizi çocukluğumuza geri götürecek bir şey.

Şimdi olduğu gibi.

İçindekilere baktım ve Drae'nin kartal tüyüne gülümsedim, uçmayı ne kadar çok sevdiğini hatırladım. Bir kurt olarak gökyüzüne çıkmayı hayal bile edemezdim ama Drae'nin çocukken bahsettiği tek şey buydu.

Lucien içine bir kadın saç tokası yerleştirmişti. Altın rengindeydi ve ucunda kırmızı boyalı bir gül vardı. Bu annesine aitti, onu koşulsuz seven tek kişiye. Lucien gücünü kontrol etmekte zorlanırdı ve onu tekrar kontrol altına alabilecek tek kişinin annesi olduğunu söylerdi. O onun mutluluğuydu.

Sonra dikkatim Raife'nin bıraktığı altın ok ucuna gitti. Yıllık inzivalarımızda ağaç gövdelerine çarpan oklarının sesini hâlâ hatırlayabiliyordum. Yayını yanından hiç ayırmazdı ve becerisiyle gurur duyardı.

Görünüşte işe yaramaz balmumu topunu çıkardığımda sertçe yutkundum. Beyazdı ve henüz yumuşakken ona şekil vermişim. Bu balmumu başkasına çöp gibi gelebilirdi ama benim için en iyi arkadaşlarımla ilgili en güzel anılarımdan biriydi. Mum, o yaz her yıl yaptığımız inzivada bütün gece yanmıştı; yatma saatlerimizden çok sonra uyanık kalmış, hikâyeler anlatmış, birbirimizi korkutmuş ve güreşmiştik. O gece, ne zamanın ne de zorlukların koparamayacağı bir bağ kurmuştuk. Öz ağabeyim bana karşı mesafeli ve tacizciydi, ben de bu çocuklarla bir kardeşlik bağı kurdum ve tüm anılarımızı bana onları hatırlatması için bu balmumu topunun içine yuvarladım.

Şu anda herhangi birinin bana ihtiyacı olsa, sırtımdaki tüm giysileri onlara verirdim.

"Anladım!" diye bağırdı ejderha kraliçe, dikkatimi teneke kutudan ve göğsümde yerleşmesine neden oldukları duygulardan uzaklaştırarak.

Kafamı kaldırıp baktığımda onun çizme giymiş ayağının hücre kapısını tekmeleyerek açtığını gördüm.

Balmumu topunu tenekenin içine bıraktım ve kapağını kapattım, üç kadına baktım.

Onlara "Eşimi kurtarmama yardım edin, ben de size ne isterseniz vereyim," dedim.

Elf kraliçesi başını salladı. "Sizden diyarın dört bir yanına bir ordu göndermenizi ve Nightfall kraliçesini yenip halkımızı özgürleştirmek için savaşmanızı istiyoruz. Bunu yapabilir misiniz?"

Savaşa gitmek. Halkımı huzurlu hayatlarından koparıp henüz bizi tehdit etmeyen bir mesele için yürüyüşe mi çıkaracaktım? Ellerimdeki teneke kutunun ağırlığını hissettim ve Raife, Drae ve Lucien eşlerini göndermişlerse, bunun kendilerinin de şu anda savaştıkları anlamına geldiğini ve onları hayal kırıklığına uğratmayacağımı biliyordum.

"Sana söz veriyorum."

Bundan memnun görünüyorlardı ve hepsi bir kez başını salladı. Teker teker hücreden çıktık ve Zara'yı aramaya başladık. O kadın tanıdığım en güçlü kadındı ama ağabeyimin onu zorlaması, onun dayanabileceğini hayal edebileceğim bir şey değildi. Bunun düşüncesi bile kurdumu yüzeye çıkardı ve ben onu durduramadan yer değiştiriyordum. Zara Swiftwater hayatımın aşkıydı. Gülüşü on beş yaşımızdan beri ruhuma kazınmıştı.

Dayan aşkım, geliyorum.

OceanofPDF.com

ON ÜÇ

Zara

ANSEL beni isteğim dışında koridorda yürüttü ve ben çığlık atmaya ve çırpınmaya çalıştım ama faydası olmadı. Nefesim kesik kesik geliyordu ama daha fazlası değildi. Koridorun yarısında karısı başka bir odada kayboldu ve onun üzerindeki hakimiyetinin ne kadar sürdüğünü merak ettim. Mesafeye mi dayanıyordu? Yoksa onu kontrol etmek için sadece düşünmesi mi gerekiyordu? Axil ve Avalier kraliçeleri hâlâ onun kontrolü altında mıydı? Bu gücü kullanmak için içindeki bir enerji kuyusunu tüketmesi gerekiyordu ama tükettiye bile bunu göstermiyordu. Bir bacağım diğerinin önünde hareket etti ve ne kadar karşı koymaya çalışsam da onunla birlikte yatak odasına doğru yürüdüm.

Hayır. Hayır. Hayır.

Kapıyı arkamdan kapattı ve beni döndürerek yüzüne bakmamı sağladı.

"Söyle bana, onu kilitli tuttuğum onca yıl boyunca kardeşimin özlemini çektin mi?"

"diye sordu ve boğazımın gevşediğini hissettim. Konuşmama izin veriyordu, eğer pantolonunun düğmelerini açmadan konuşmasını sağlayabilirsem belki bundan kurtulmanın bir yolunu bulabilirdim.

"Evet. On beş yaşımdan beri."

Ansel hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle başını salladı. "Aşk zayıflatır. Ona bunu öğretmeye çalıştım ama yine de bir şekilde birlikte oldunuz." Tuniğini çıkardı ve nefesimin kesik kesik çıkmasına neden oldu. Olduğum yerde donup kalmıştım, konuşmak dışında tek bir kasımı bile hareket ettiremiyordum.

"O benim *eşim*," dedim Ansel'e. "Aşk bizim için tek yoldu."

Ansel bana sertçe baktı, gözleri kısıldı. "Kraliçe Sınavları aşkla ilgili değil, güçle ilgili. Türümüzün en güçlü kadınıyla evlenmekle ilgilidir."

Onu konuşturmaya devam et, dedim kendime. Sadece konuşmaya devam et.

"İkisi birden olamaz mı?" Ayakkabılarını çıkarırken sordum. "Aşk, ve en güçlü kadın?"

O anda gözleri yarı kapalı hale geldi ve midem düğümlendi. "Sevebileceğimi sanmıyorum ama sen deneyebilirsin."

Tekrar konuşmak için ağzımı açtım ama sözlerimi kestiğini fark ettim ve sonra isteğim dışında yatağa doğru hareket ettim.

Hayır.

Aşağı uzanarak tuniğimin eteklerini kavradım ve yukarı doğru çektim, kürkler kollarımdan aşağı doğru dalgalanırken yarı yolda durdum.

Beni soyuyordu. Hayır. Beni soyunmaya zorluyordu. Boğazımdan alçak bir gümbürtü geldi, beni tutuşunu kırdı ama sonra başımı şiddetli ve keskin bir acı kesti ve çığlık attım, izin verdiği gibi kafatasımı tutmak için uzandım.

Sanki sıcak bir bıçak kulağımın içine saplanmış ve bükülmüş gibiydi. Acı dalgalar halinde gelirken nefes nefese kaldım ve sonra başladığı kadar çabuk geçti.

Nefes almak için mücadele ederken göğsüm kabardı.

Ansel sadece bir peştamalla karşımda durmuş, sırtıyordu. "Alınan kadınları severim," dedi ve ben kıpkırmızı kesildim.

İleri atıldım, sadece birkaç saniyeliğine tutuşunu kırdım ama yanağına bir tokat indirecek kadar uzun sürdü. Sonra havada donup kaldım, bana öfkelenirken onun gücü tarafından yerimde tutuldum.

Yanağının derisi ona vurduğum yerden pembeleşmişti, dudaklarını yüzünü buruşturarak geri çekerken gözleri öfkeyle açılmıştı.

"Karnına bir köpek yavrusu sokmaktan zevk alacağım," diye hırladı ve sonra bir adım öne çıktı. Saldırısı için kendimi hazırladım ama yüzü aniden paniğe kapıldı. Gözleri irileşti, bana şok içinde bakarken boğazını tırmaladı.

Kafam çok karışmıştı. Benim tokadımın böyle bir etkisi olamazdı, değil mi? Morarmaya başlamıştı.

Hades'te ne var?

Havada hafif bir rüzgâr esiyor, saçlarımı bir kartvizit gibi topluyordu.

Madelynn buradaydı. Bu güç sadece Fae kraliçesine özgü bir şeydi.

Ansel'in üzerimdeki gücü azalıp kaybolmaya başladığında, yavaş yavaş kaslarım üzerindeki kontrolümü yeniden kazandım.

Bu piç kurusu bana ve diğerlerine yaptığı muamelenin bedelini ödeyecekti. Hemen form değiştirmeye başladım ve canavara dönüşen ilk kişinin başım olmasına izin verdim.

Yatak odasının kapısı patlayarak açıldı ve ileri atılmadan önce tam olarak yer değiştirmeyi bile beklemedim. Onun işini bitiren kişi olmak istiyordum ve fae kraliçesi nefesini keserken, karşı koyamayacak kadar güçsüzdü. Pençeye dönüşen ellerimle Ansel'i ensesinden kavradım ve ardından boğazını kurdumun ağzına aldım. Tek bir hamleyle boğazını kopardım. Kapıdan kurt formuyla ilk giren Axil olmuştu ve şimdi benim ve kardeşinin önünde gözleri fal taşı gibi açılmış, önündeki manzaraya bakıyordu. Ansel'in etini Axil'in kurdunun önünde yere tükürdüm ve ardından Ansel'in bedeni bir gümbürtüyle yere düştü. Kendimi insan formuna geri dönmeye zorladım, ancak değişimi tam olarak tamamlayamadım. Sonra Axil'in önünde yere düştüm ve kurdunu kucağıma çektim.

Axil kurt burnunu boynuma sokarak sızlandı. "Ben iyiyim," diye fısıldadım ona.

Üç kraliçe kapının girişinde durmuş bize bakıyordu. "Yaralandınız mı?" Madelynn sordu.

Ona baktım ve başımı salladım.

"Onları biraz yalnız bırakalım," dedi ejderha kraliçesi. "Biz salonda olacağız."

Sonra kapı kapandı, sadece ben ve Axil kardeşinin cesediyle baş başa kaldık. Tam bir dakika onu tuttuktan sonra, kalbim onun kurduna karşı çılgınca atarken, onu nazikçe ittim ve ayağa kalktım. Axil insan formuna geri dönmeye başladı ve ben de uzak duvardaki çekmecelere doğru yürüdüm, kıyafetleri Axil'in ayaklarının dibine yere attım. Daha sonra bitişikteki banyoya girip yüzümdeki ve ağzımdaki kanı yıkadım ve dişlerimi fırçayla fırçaladım.

Az önce Wolven Kralı'nı öldürdüğüme inanamıyordum.

Axil'in kardeşi.

Sonunda odadan çıktığımda Axil, kardeşinin çok kısa pantolonunun düşük beli ve çok dar bir tunikle karşımda duruyordu.

"Ben... Ben çok üzgünüm," dedi.

Yavaşça kollarına doğru yürüdüm ve o da beni sardı, az önce olan her şeyin farkına varırken bana sıkıca sarıldı.

"Sana dokundu mu? Bana doğruyu söyle," diye hırladı Axil.

Başımı salladım ve ona bakmak için arkama döndüm. "Hayır, ama olsaydı da fark eder miydi? O öldü."

Axil'in mavi gözleri sarıya boyanmıştı. "Tabii ki fark eder. Cesedinin üzerine işer, sonra da onu bir ayıya yedirirdim."

Biraz kıkırdadım, karanlık bir şekilde de olsa havanın aydınlandığını hissettim. "Yani bunu hala yapabiliriz. O sadist bir manyaktı."

İkimiz de dönüp Kral Ansel'in boğazı parçalanmış ölü mor yüzüne baktık.

"Gücü geri aldın mı? Yeniden kral mı oldun?" Birden Axil'e baktım. Bunun nasıl işlediğini bilmiyordum. Önceden kardeşlerin birbirlerine kan yoluyla aktarması gerekiyordu. Ama şimdi...

Axil başını salladı ama tedirgin görünüyordu.

"Sorun nedir?" diye sordum. "Onu öldürdüğüm için kızgın mısın? Kardeşin olduğunu biliyorum ama ..."

Derin bir nefes aldı ve sonra bana doğru eğildi, boynuma doğru nefes vererek omurgam boyunca ürperti gönderdi.

"Kraliyet soyunun yaşayan iki varisi olmalı, aksi takdirde-"

Kapı patlayarak açıldı ve sözleri kesildi. Axil geri çekildi ve koruyucu bir şekilde önüme geçti.

İki kırmızı cüppeli kraliyet wolven danışmanı açık kapıda duruyordu ve şok içinde Kral Ansel'in cesedine bakıyorlardı.

"Bunu kim yaptı?" diye sordu sakalları ağarmış yaşlı olanı. "Ben yaptım," diye yalan söyledi Axil.

Bakışlarım koridora kaydı ve erkeklerin arkasında hazır bekleyen üç kraliçeyi gördüm.

Danışman iç çekti. "Onu hayatta tutmalı ve hapsetmeliydin. Şimdi bu mücadeleye katlanmak zorundasın."

Zorluk mu?

Axil omuz silkti. "Hayatta tutmak için çok tehlikeliydi."

Danışman da aynı fikirdeymiş gibi başını salladı. "Peki, ben gidip sürüye bir duyuru yapacağım." Sonra danışman bana baktı. "Alfan ve arkadaşların ön muhafızları taciz ediyor ve nerede olduğunu soruyorlar. Onlara senin iyi olduğunu ve Axil'in tekrar başa geçtiğini haber vereceğim."

Vay canına, Ansel'in öldürüldüğü haberini bu kadar rahat karşılamalarına şaşırdım doğrusu. Ama eğer son yirmi dört saat içinde olup bitenlerden herhangi birini görmüşlerse, Ansel'in yaşamasına izin verilemeyecek kadar tehlikeli olduğunu biliyor ve kabul ediyorlardı.

"Meydan okuma nedir?" Danışmanlardan biri sürüye haberleri vermek için ayrılırken diğeri kalırken sordum. Eminim Eliza, Cyrus ve küçük kardeşim endişelenmiştir ama şu anda bu umurumda değildi.

Diğer danışman boğazını temizledi ve başını dik tuttu. "Axil, liderlik etmek için gücüne meydan okuyan her sürü üyesiyle açıkça savaşmak zorunda kalacak. Eğer artık kraliyet kanından iki varis yoksa, o zaman en güçlü olan bize liderlik edecek."

"Axil en güçlüsü," diye homurdandım, kurdumun yüzeye çıktığını hissediyordum. Axil uzandı ve parmaklarını parmaklarımla arasından geçirdi. "Sorun yok, aşk."

Ama öyle değildi. Bütün gün kancada asılı kaldığı için hâlâ zayıf ve yaralıydı. Ansel'in cesedine baktım ve onu öldürerek Axil'i doğuştan gelen hakkını korumak için savaşmak zorunda bıraktığımı fark ederek dehşete kapıldım. İki varis olayını biliyordum ama bunu gerçekten düşünmemiştim ya da birinin ölmesinin sonuçlarını bilmiyordum.

Danışmana, "Dövüşmeden önce iyi bir yemeğe ve iyi bir gece uykusuna ihtiyacı var," dedim ve bu konuda bana meydan okumasını söyledim.

Başıyla onayladı. "Meydan okuma dövüşlerinin yarın sabah başlayacağını duyuracağız."

Kalbim o anda paramparça oldu. Çok yakındık, sonsuza dek mutlu olmamıza çok yakındık. Ben nasıl onunla birlikte olmak için savaşmak zorunda kaldıysam, o da şimdi krallığını korumak için savaşmak zorunda kalacaktı.

Danışman ayrıldı ve üç kraliçe son haberlerden dolayı üzgün görünerek odaya girdi.

Axil kadınlara, "Anlaşmamızda bir gecikme olacağı için üzgünüm," dedi. "Yarın, kral olarak yerimi geri kazandıktan sonra, anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğime ve savaşta sizinle birlikte savaşacağıma söz veriyorum."

Savaş mı? Kraliçelerin Ansel'den yardım istediği savaş mı?

Axil'e şaşkınlıkla baktım ve o da başparmağıyla avucumu okşadı. *'Biz konuşurken Nightfall kraliçesi fae, elf ve ejderha halkına saldırıyor. Eğer onu durdurmaya yardım etmezsek sıradaki biz olacağız. Onlar seni kurtardı. Her şeyimi onlara borçluyum. Zihnimde onun sesini duymak hiç eskimedi ve kral güçlerini geri kazandığını doğruladı.*

Başımı sallayarak onayladım ve sonra üç kadına döndüm. "Teşekkür ederim..." Ansel'in yerdeki cesedine baktım, şimdi kendi kanından oluşan bir su birikintisinin içinde hareketsiz yatıyordu.

Madelynn bir adım öne çıktı. "Elbette. Sana zarar vermesine izin vermeyecektik."

Kalbim kabardı. Bu kadınlar beni tanımıyorlardı bile ve Axil'i o zindandan çıkarmışlar ve benim kirletilmemi engellemek için hüküm süren bir kralın ciğerlerinden nefesini çalmışlardı.

"Gece kalabilir misiniz?" Onlara sordum. "Hepiniz için güzel bir yemek hazırlatacağız. Yolculuktan dolayı çok acıkmış olmalısınız."

Axil ve ben yemek yememiştik, bu kadınlar da yememişti. Bunun yerine, vardıklarında bir hücreye atılmışlardı ve ziyaretçi kraliyet ailesini karşılamamanın yolu bu değildi. Bir mide gurultusu odayı doldurdu ve elf kraliçesi kıkırdadı. "Yemek yiyebilirim."

Sonra hepimiz güldük ve Axil beni yanına çekip takip ederken kadınlar odadan çıktı. Omzumun üzerinden son bir kez Ansel Moon'un cesedine baktım. Eğer beni kurtarmamış olsalardı, durum *gerçekten çok* kötü olurdu.

Artık endişelenmem gereken başka şeyler vardı. Adamımın tacını korumak için savaştığı için yarın öldürülmesi gibi.

ON DÖRT

Ansel'in karısını kontrol etmesi için birini göndermiştik. Travma geçirmişti ama Ansel'in zihinsel kontrolünden kurtulduğu için mutluydu ve hemen kendini en rahat hissettiği Crestline sürü bölgesine dönüyordu.

Yemek salonunun kapıları açıldığında neredeyse yemeğimizi bitirmiştik. Kardeşlerimi, Eliza'yı ve Dorian'ı ziyarete getirmesi için bir haberci göndermiştim.

İçeri girdikleri anda ayağa kalktım ve onlara doğru koştum. Eliza beni sımsıkı kucakladı, Oslo da sırtıma yapışarak beni içine aldı. "Çok endişelendik," dedi.

Geri çekildim ve Oslo'nun saçlarını okşadım. Gözleri yaşarmıştı ve konuşamıyordu.

Cyrus bir elini omzuma koydu. "İyi olmana sevindim."

Başımı salladım.

Dorian sonuncuydu. Bana sadece şaşkınlıkla baktı. "Beni on yıl yaşlandırdın, çocuğum."

Bunun üzerine sırttım ve kollarımı ona doladım. Bir an sertleşti ama sonra sırtıma üç kez sertçe vurdu ve ben de geri çekildim.

"Bunu duydun mu-" Başladım ama Eliza sözümü kesti.

"Ansel öldü ve şimdi Axil sabah alfa statüsünü korumak için mi savaşıyor?"

"Duyduk," dedi Dorian ve sonra odadaki diğer insanlara baktı.

Doğru. Muhtemelen büyük bir haberd.

"Çocuklar, bu elf kraliçesi Kailani, fae kraliçesi Madelynn ve ejderha kraliçesi Arwen." Arkadaşlarımı ve ailemi son bir saati birlikte yemek yiyerek ve tanıyarak geçirme zevkine eriştiğimiz kraliçelerle tanıştırdım.

Herkes uzun masada bize katıldı ve Dorian boğazını temizleyerek Axil'e baktı. "Lordum, yarınki müsabaka hakkında serbestçe konuşabilir miyim?"

Sertleştım. Bu konuda konuşmak istemiyordum, Axil'in de buna katılmasını istemiyordum. Ama başka bir yol göremiyordum.

Axil başını salladı. "Elbette Dorian, tavsiyene saygı duyuyorum."

Dorian uzun zamandır, ben küçük bir kız olduğumdan beri alfa ydı ve Axil'in onun kıdemini ve deneyimini takdir etmesi çok hoştu.

"Kampta duyduklarına göre beş, belki de altı rakibin olacak."

"Altı!" Çığlık attım.

Axil suyundan yavaşça bir yudum aldı ve hiçbir şey söylemedi.

"Ama endişelenmeniz gereken tek kişi Brutus," diye devam etti Dorian üzerinde.

"O Ivanna'nın alfası değil mi?" Ben sordum.

"Evet, o insandan çok canavar ve Kral Ansel'den de daha kötü.

Dorian Axil'e "Adalet yerini buldu" dedi.

Axil başını eğdi. "Sürüsünün kendisinden korkmasını sağlamak için insan formundayken kahvaltıda çiğ ayı kalbi yediğini duydum."

İnsan formunda ham ayı kalbi mi?

İğrenç. Eti bir sonraki wolven kadar severdim ama insan formundayken kalbi çiğ yemek bir güç oyunuydu.

Cyrus, "Onunla önce sen dövüşmelisin, henüz tazeyken," diye ekledi ama Dorian sözünü kesti.

"Sizi uyarmak istediğim şey de buydu. Danışmanların onlara sopa seçtirdi: Brutus günün son dövüşü olacak."

Kalbim bir taş gibi karnıma düştü ve masanın etrafına bakarak eski ve yeni arkadaşlarımın yüzlerini gördüm.

İyi değildi. Hepsinin yüzünde biri ölürken takındığınız o acıma ifadesi vardı.

"Kral gücünü kullanabilir mi?" Daha sormadan cevabı biliyordum. "Hayır," dedi Dorian.

Axil masanın karşısındaki alfama baktı. "Uyarı için teşekkürler. Enerjimi son dövüş için saklayacağım."

Hayır.

Bir günde altı alfa meydan okuma dövüşü mü? Bununla ilgili bir kural olmalıydı. Gözümden bir damla yaş süzülüp masanın üzerine düştü ve onu çabucak uzaklaştırdım ama Kraliçe Kailani fark etti.

Kollarını başının üzerine doğru uzatarak kocaman sahte bir esneme hareketi yaptı. "Çok yorgunum. Hepimiz biraz dinlenmeliyiz."

Madelynn onun düşünce zincirini yakaladı. "Çok yorgunum." O ayağa kalktı ve ejderha kraliçesi de öyle yaptı.

Kraliçe Arwen Axil'e baktı. "Yarınki dövüşler için burada kalacağız ve ardından sonuçları kocalarımıza bildirmek üzere yola çıkacağız."

Evet, kalacaktı çünkü savaşına katılacak bir krala ve ordusuna sahip olup olmayacağından bile emin değildi. Axil ölürse, Brutus'un halkımızı belirsizliğe sürüklemeye meyilli olacağından şüpheliyim.

Sonra oda boşaldı. Kardeşlerim ve Eliza gitmeden önce bana bir kez daha sarıldılar ve ben de Axil'in sırf benimle birlikte olmak için krallığı bırakmasından bu yana ilk kez onunla yalnız kaldım.

Bunu yapmak için beni ne kadar sevmesi gerekiyordu? Kalbim aniden hayranlıkla kabardı ve ayağa kalkarak yemek salonunu geçip onun önüne geldim. Sandalyesini çekti ve bacağımı onun üzerine doğru salladım, böylece ona yaslanarak oturdum. Elleri tuniğimin altından çıkıp sırtımı okşadı ve kulağına fısıldadım: "Seni kaybedemem."

Elleri durdu ve sonra geri çekilip ona baktım. Bakışlarında o kadar büyük bir tutku vardı ki, kendimi onun tarafından tüketilmiş hissettim.

"Zara, sonunda sana sahip olmak için *yıllarca* bekledim. Hiçbir şeyin bizi ayırmasına izin vermeyeceğim. Ölümün bile."

İşler böyle mi yürüyordu? Ölüm bize acıdığı için onu almayacak mıydı? Bir kız hayal kurabilirdi. Axil'in ihtiyacı olan şey onu destekleyen biriydi, onun yanında duran ve ona inanan bir kadın.

"Güzel," dedim ona, öne doğru eğilip dilimi dudaklarında gezdirerek. "Çünkü seni henüz ölmene yetecek kadar öpmedim."

Hırladı, popomu kavradı ve beni kollarının arasına alarak ayağa kalktı. Masanın kenarına doğru yürüdü ve beni masanın üzerine bıraktı. Dudakları benimkilerle kilitlendi ve sonra beni tüketti. Vücudumun her santimi o masanın üzerinde öpüldü. Kirli yemek tabaklarını umursamadan yere fırlattı.

yarattığı karmaşıa hakkında. O anda aşkın ikimizi de, zihnimizi, bedenimizi ve ruhumuzu yutmasına izin verdik.

Ben Axil'inim, o da benim. Yarın ölse bile ondan sonra başka kimsem olmayacaktı. Herhangi bir erkeği şu anda beni tutan bu erkekle kıyaslamanın bir anlamı yoktu. Kıyaslandıklarında sönük kalmadılar, yok oldular.

OceanofPDF.com

ON BEŞ

Bir kurdun sevdiğin adamı parçalamasını izlemek, sen çaresizce öylece dururken, şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en iç burkucu şeydi. Axil'in geçen hafta benim de aynı şeyi yaptığımı izlediğinde neler hissetmiş olabileceğini şimdi anlıyordum. Şu anda beşinci dövüşüne çıkıyordu ve kazanıyor olsa da canı yanıyordu. Neden günde bir dövüş ya da daha idare edilebilir bir şey yapmasına izin verilmediğini anlamıyordum ama en güçlü olanın bize liderlik etmesini istiyorlarsa, bu onun bunu kanıtlama yoluydu.

Bir günde altı alfayla savaş ve hikayeyi anlatmak için yaşa.

Kraliyet Muhafızları, günün sonunda kime bağlılık yemini edeceklerini merak ettiklerinden, dövüşün arka tarafına doğru yarım daire şeklinde durdular.

Şimdi Axil'in Kraliçe Denemeleri'nde beni dövüşürken izlediği yerin neredeyse aynısında, boş tahtının hemen yanında duruyordum. Ben korku içinde Eliza'nın elini tutarken ve Axil rakibinin boynunu parçalarken Avalier kraliçeleri yanımda duruyordu.

Bir dövüş daha, dedim kendi kendime ve sonra Axil'in son rakibi olacak dev gibi adama baktım. Brutus Axil'den daha geniş ve muhtemelen daha uzundu. Kolları bıçak izi gibi görünen küçük yara izleriyle delik deşikti ve kafası tertemiz tıraş edilmişti. Brutus, Axil'in Copper Canyon alfasının hayatına son verme girişimini izlerken dimdik duruyordu.

Axil kurdun boynunu ağzına aldığı anda kendimi çelikleştirdim ve sonra hepimizin üzerinden büyük bir gölge geçti. Kalabalıktaki herkes boynunu büktü ve yüzünü gökyüzüne doğru çevirdi. Bir şeyi işaret ettiler ve sonra bir gölge güneşi kapattı.

Döndüğümde dev bir siyah ejderhanın bulutlardan indiğini gördüm. Kraliyet Muhafızları yaylarına uzanmak için hamle yaptılar ama ejderha kraliçe hızla ileri atıldı.

"O benimle birlikte," diye onları temin etti.

Büyük siyah ejderha, sırtındaki eyerde oturan bir adamla birlikte açık çimenlerin üzerine inerken huşu içinde baktım.

Ejderha kralı buradaydı.

Axil'in inleme sesi dikkatimi tekrar dövüğe çekti ve tam zamanında kafamı çevirdiğimde sıkıştırdığı Cooper Canyon kurdunun pençesini Axil'in gözüne doğru savurduğunu ve neredeyse gözünü yuvasından çıkardığını gördüm.

Hayır! Hayır!

Axil ileri atıldı ve kurdun işini bitirdi, boğazını temiz bir ısırıkla parçaladı ama kapalı bir gözle bana baktığında kalbim kendi boğazıma sıçradı.

Bir gözü görme yetisini kaybetmişti.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Bu bir ölüm cezasıydı. Özellikle de sıradaki Brutus'la karşılaşmak. Ivanna'nın eski alfasına baktım ve o da sıırıyordu.

"Pekâlâ, günün son dövüşü. Hadi yapalım şu işi." Brutus ringe çıktı ve ben de çıktım, boğazımda bir hırıltı yükseldi. Az önce çimlere bir ejderhanın indiği ve Axil'in gözünden yaralandığı gerçeğini tamamen görmezden geliyordu. Bu zayıf bir hareketti ama adamımı korumam gerekiyordu.

"Kralın suya ve eğitim koçlarıyla toplantı yapmaya ihtiyacı var," diye seslendim, zaman kazanmak için.

Antrenör mü? Teknik olarak antrenörü bile yoktu. Ama Dorian ve Cyrus ona taktiksel tavsiyeler veriyormuş gibi yapabilirlerdi, böylece biz de gözünü kontrol edebilir ve nefes alması için ona bir şans verebilirdik. Yeterince oyalanırsak belki gözü kendiliğinden iyileşebilirdi. Belki de o kadar kötü değildi. Belki-

"Burada neler oluyor?" diye buyurgan bir ses gürledi arkamdan. Ejderha kralını unutmuştum. Hoşbeş etmemizi istiyorsa yanlış zamanda gelmişti.

Dorian ve Cyrus Axil'i kontrol etmek için dövüş ringinin ortasına doğru ilerlerken ben de Arwen'in kocasıyla yüzleşmek için döndüm.

Dağ gibi bir adamdı, sıska fae ve elflerden çok biz wolvenlara benziyordu. Dövüş ringinin ortasında Axil'in kanlar içindeki kurduna gözlerini dikmiş bakıyor, eski dostunu, kralı bu halde görünce açıkça şok oluyordu.

Kırmızı cüppeli danışmanlardan biri ejderha kralına yaklaştı ve elini uzattı. "Kral Drae Valdren? Uygunsuz bir zamanda geldiniz."

"Burada neler oluyor?" diye tekrar sordu ejderha kral, bir alfanın yapacağı gibi wolven danışmanın bakışlarını üzerinde tutarak. Olay yaratması hoşuma gitmişti çünkü Cyrus ve Dorian'ın Axil'le ilgilenmesi için zaman kazandırıyor, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Danışman boğazını temizledi. "Kraliyet kanından iki varis olmalı ya da kral kendisine meydan okuyan kişiyle meydan savaşına girmek zorunda," dedi. "Dün gece Ansel Moon öldürüldü ve bu nedenle Kral Axil liderimiz olarak yerini korumak için savaşmak zorunda."

Drae eski dostunun doğuştan gelen haklarını korumak için savaşmak zorunda kaldığını duyunca üzgün görünüyordu ve ben de Ansel'i öldürerek onu bu duruma soktuğum için anında kendimi suçlu hissettim. Belki de onu sadece kilitlemeliydik...

Uzun boylu ve ince yapılı sarışın bir erkek elf ejderha kralın yanına geldi ve çenesini ovuşturarak bana baktı. Ejderha kralının sırtına binmiş olan adamdı bu. Kailani ona doğru yürüdü ve yanağından öptü.

Ahh, elf kralı.

"İki varis var," dedi elf kralı.

Danışman gözlerini devirdi. "Sen ne bilirsin ki elf? Buraya daha yeni geldin. Dediğim gibi, usta Ansel dün gece öldürüldü, bu yüzden Ay kanını sadece bir kurtadam taşıyor."

Elf kralı danışmana yaklaştı ve başını yukarı kaldırdı; gücü havaya yayıldı ve elle tutulur bir şey gibi tenimi okşadı. "Karnında büyüyen de sayarsan iki tane var." Beni işaret etti ve nefesim ciğerlerimden çalındı.

"İmkânsız!" diye emretti danışman. "Kralın, Kraliçe Yargılamaları'ndaki bir adayla herhangi bir ilişki kurması yasaktır."

Oops. Bu gerçeğin ortaya çıkmasına izin vermek zorundaydım.

Bu bir oyun muydu? Bu kadar erken hamile olduğumu biliyor olamazdı. Hamile miydim? Aylık kanamamın gelmesine daha bir hafta vardı ve sadece iki kez yatmıştık. Kalbim göğsümde korkmuş bir geyik gibi çarpıyordu ama

İçimde bir umut da yeşerdi. Bu bir yalan olsa bile, iyi bir yalandı. Axil'in arkadaşı kurnazdı ve bu onu savaşmak zorunda kalmaktan kurtarabilirdi.

"Geçen hafta buraya geldiğimden beri yatıyoruz," diye geveledim etrafımdaki şaşkın bakışlar arasında. Tam olarak kraliçeye yakışır bir davranış değildi ama umurumda da değildi - ne olursa olsun bu oyun devam edecekti.

Axil'i Brutus'la tek gözle dövüşmekten kurtaran her neyse.

"Yalan!" diye seslendi Crestline sürüsünden biri. "Brutus'la savaşmaktan kaçmaya çalışıyor."

Elf kralı bağırarak adama baktı. "Ben Raife Lightstone, elflerin kralı ve gelmiş geçmiş en büyük şifacı. Bir kadının karnındaki yaşamı, o daha farkına varmadan fark edebilirim." Sesi güçlüydü ama içinde bir tehdit barındırıyordu.

O anda tüylerim diken diken oldu. Doğruyu *mu* söylüyordu? Gerçekten çocuğum olabilir miydi? Gözlerim yaşlarla doldu çünkü bunun doğru olmasını o kadar çok istiyordum ki.

Etraftaki kurtların nefesi kesildi ve bazıları heyecanla alkışladı. Axil halkı arasında çok seviliyordu ve mümkünse onun hükümdarlığını devam ettirmesini istediklerini biliyordum.

"Elf kralı olduğunu kanıtla! Seni daha önce hiç görmedik. Aksi takdirde bu bir hile olabilir!" diye bağırdı biri.

Tam da Yaratıcı adına bunu nasıl yapacağını merak ederken Raife başını salladı ve Axil'in kurduna doğru yürüdü.

Axil bir kan gölü içinde yatıyordu ve Cyrus ile Dorian başında durmuş onu incelemeye çalışıyorlardı. Sevgilimin her yerinde yaralar vardı ve göz küresinin ve kapağının delinip parçalandığı açıkça görülüyordu.

Elf kralı Axil'in önünde diz çöktü ve Cyrus ile Dorian onlara yer açmak için ayrıldılar.

Raife sırtarak Axil'e baktı. "Merhaba, eski dostum."

Elf kralı avucunu Axil'in gözünün üzerine koydu ve elinden mor bir ışık yayıldı, ben de dahil olmak üzere tüm kalabalığın nefesinin kesilmesine neden oldu. Kral Raife yüzünü buruşturdu, kendi gözünü kısarak baktı ve bu işlemin ona bir şekilde zarar verip vermediğini merak ettim.

Bir iki dakika sonra elf kralının elini çekmesini ve Axil'in gözünün iyileşmesini hayretle izledik. Yüzünde kurt gibi bir sırıtsıyla Raife'ye göz kırptı. Raife dövüş alanını terk etti ve Dorian kalabalığın dikkatini çekmek için ıslık çalarken karısının yanına geldi.

"Elimizde kanıtımız var. İki varis var! Bu da Axil'in hâlâ gerçek kral olduğu anlamına geliyor!" Dorian bağırdı.

"Hayır!" Brutus böğürdü ve Axil'in kurduna doğru hamle yaparak havada yer değiştirdi. Bu şimdiye kadar gördüğüm en hızlı yer değiştirmeydi.

Ringin kenarlarında duran ve Axil'e en yakın olan Kraliyet Muhafızlarına baktım. "Kralınızı koruyun!" Dostuma doğru koşarak cıglık attım ama onu durduramayacak kadar uzaktaydım.

Axil dişlerini gösterip Brutus'un kurdunun darbesini kafasına indirirken kalbim gırtlığıma dayanmıştı. Hırlayarak birbirlerine çarptılar ve ardından Kraliyet Muhafızları saldırdı. Ölüm Dağı'nın acımasız Kraliyet Muhafızı kurtlarını görene kadar dövüş görmemişsinizdir. Sürü halinde Brütüs'e doğru ilerlerken tek bir düşünceyi paylaşıyorlardı. Toprak havalanarak görüşümü engelledi ve et yırtılma sesleri duyulmaya başladı. Kürk ve et parçaları sürü halindeki savaşın dışına savruluyordu ve ben buna daha fazla dayanamadım. Biri beni arkamdan yakaladığında toprak bulutunun derinliklerine doğru koşmaya başladım.

"Ben hallederim." Madelynn'in sesi kulağıma ulaştı ve ardından büyük bir rüzgâr hızla geçerek toprak bulutunu yolumdan uzaklaştırdı.

Axil'in bir dakika önce durduğu yerden kıpırdamadığını görünce rahat bir nefes aldım. Kraliyet Muhafızları Brütüs'ü gözlerinin önünde parçalara ayırmıştı.

Her şey bitmişti ve Axil'in hayatını ve Wolven Kralı unvanını koruduğu gerçeği içimi rahatlatmıştı.

Axil daha sonra insan formuna geçmeye başladı. Cyrus öne çıkıp ona bir pantolon verdi ve ardından Axil bana doğru yürüdü. Gözlerimiz buluştuğunda kalbim yerinden fırladı çünkü Axil karnıma baktı ve sırıttı.

Bir çocuk.

Elf kralına baktım ve başını salladı, sanki bana bunun gerçek olduğunu, arkadaşını meydan savaşından kurtarmak için bir saçmalık olmadığını söylüyordu.

Axil'e koştum, katliamın üzerinden geçtim ve bu anın bizim için sönümlenmesine izin vermedim. Birlikte bir hayat kurmuştuk, aşkimizden doğacak, birbirimizi bulma ve sonunda birlikte olma mücadelemizi de beraberinde taşıyacak bir hayat.

Ona çarptım ve kolları beni s a r d ı , beni havaya kaldırdı ve bana gülümsedi.

"Beklediğime değdin aşkım," diye fısıldadı dudaklarıma.

Etrafımızdaki kalabalık tezahürat yapıyordu ve ben de halkımızın bizimle birlikte olmasından hoşnut bir şekilde onun ağzına bakarak sırıtıyordum.

Arkamda biri boğazını temizledi ve ikimiz de ejderha kralıyla yüzleşmek için dönerken Axil beni yere bıraktı.

"Bunu bölmekten nefret ediyorum Axil ama sevgili dostumuz Lucien koca bir orduyu tek başına durduruyor ve senin yardımın gerçekten işimize yarayabilir." Ejderha kralı Axil'in insanları kontrol edebilme yeteneğini göstermek için şakağına dokundu. Bunun savaş zamanlarında paha biçilmez bir değer olduğunu biliyordum ama daha önce bunun acısını çekmiş biri olarak Axil'in bu gücü yakın zamanda başkaları üzerinde kullanmasını görmek istemiyordum.

Axil beni atlattı ve ejderha kralını kucaklayarak sırtına iki kez sertçe vurdu. "Seni görmek güzel kardeşim."

Sonra Raife geldi, ona da sarıldı ve tüm gözler dostumun üzerindeydi. Anlaşmaya sadık kalacak mıydı, arkadaşlarına yardım etmek için halkımızı savaşa çağırarak mıydı?

Umarım öyledir. Onlara her şeyi borçluyduk ve Axil sözünün eri bir adamdı. Axil başındaki Kraliyet Muhafızına baktı. "Askerleri savaşa hazırlayın."

On altı yaşından büyük her hanenin yarısı gönüllü olmalıdır, kadın ya da erkek, fark etmez."

Tüylerim diken diken oldu. Bu gerçek oluyordu. Hayatım boyunca hiç savaş görmemiştim ama Nightfall kraliçesinin kötü yöntemlerini duymuştum. Ve Kailani, Madelynn ve Arwen'e değer vermeye başlamıştım. Onlara hayatımızı borçluyduk ve bugün yapılmayan bir savaş yarın eninde sonunda kapımıza dayanacaktı.

"Nightfall kraliçesi büyümlü tüm yaratıklara savaş ilan etti!" Axil toplanan kalabalığa bağırdı. "Ona bir kurdun evcilleştirilemeyeceğini gösterelim!"

Kükremeler ve ulumalar anlaşılarak yükseldi ve ardından kalabalık kamplarını toplamak üzere dağıldı.

Alfa bir emir verdiğinde tartışmazdınız. Wolven tarzı buydu.

O sırada bir kadın öne çıktı, diğerleriyle birlikte çadırını toplamaya gitmiyordu ve onu bir yerden tanıdığımı biliyordum.

Oh, evet. Brutus'un karısı.

"Zara hükmen yenik sayılacaktı. O kraliçe olamaz," dedi kadın.

Herkes yaptığı şeyi dondurdu ve kadınla yüzleşmek için döndü. Bir hırıltıyı ısırmak zorunda kaldım ve sonra ona yaklaştım.

"Bunu bir sürü kardeşimi kurtarmak için yaptım," diye mırıldandım ona dişlerimin arasından ve sonra kollarımı kaldırarak kalabalığa baktım. "Herhangi bir kadın

benden daha güçlüler, şimdi ve burada sana meydan okuyorum!" Kükredim, ellerim yumruk oldu. Axil'i elimde tutmak için gereken her dişiyi parçalayabilirdim.

İnsanların üzerine ağır bir sessizlik çöktü ve bu kadına duyduğum öfkenin içime akmasına izin verdim ama kurdumu uzak durmaya zorladım. Kontrol bendeymiş gibi görünmem gerekiyordu.

Eliza'nın dövüş çemberine girmesi beni şaşırttı ve kalbim karnıma saplandı. İzleyen kadınlardan birkaçının nefesi kesildi.

Bana meydan okuduğu için kızmaktan çok incindim. Neden? "Liza-" diye başladım ama sonra önümde diz çöktü ve başını eğdi.

Şimdi anlıyordum. Kraliçe Denemeleri'nin yaşayan son şampiyonu olarak diğer kadınlara bir mesaj gönderiyordu ve bu boğazımda bir yumru oluşmasına neden oldu. Daha sonra benim sürümden Amara çembere girdi ve o da diz çöktü. Sonra bir başkası ve bir başkası, iki düzine kadın önümde diz çökene kadar. Duygular boğazımı tıkadı ama zorlukla yutkundum ve başımı yukarı kaldırdım.

Axil yanıma geldi ve sonra kraliyet kurt danışmanlarına baktı. Beş tanesi orada durmuş, itaatkârlıktan başka her şeye sahip olan dişi kurtların itaatkârlık gösterisini izliyordu.

"Danışmanlarım ne diyor?" Axil onlara sordu ve kendimi çelikleştirdim. Birbirlerine baktılar ve sonra teker teker başlarını salladılar.

Danışmanlardan biri, "Axil Moon kral olarak kalacak ve Zara Swiftwater da halkın seçtiği kraliçe olacak," dedi.

O sırada kadınlar ayağa kalktı ve Eliza koşarak bana sarıldı. Kollarımı ona doladım ve kutlama yapabilmeyi diledim. Rahatlama ve heyecan aynı ölçüde içimi doldurdu ama aynı zamanda bir önsezi hissi de vardı.

Savaş.

Eliza beni bıraktı ve ejderha kral ve kraliçesinin ejderha formlarına bürünmüş, sırtlarında sepet eyerleriyle beklediklerini görmek için döndüm.

Zaman çok önemliydi ve kutlamalar beklemek zorundaydı.

İşte bu kadar.

Kraliçe olarak yeteneğimin sınanması yaklaşıyordu.

ON ALTI

Düğün için zaman yoktu. Zaten ihtiyacım da yoktu. Axil benimdi ve ben de onun. Konsey tarafından kraliçe ilan edilmişim, süslü kıyafetlere ve dansa gerek yoktu. Bunların hiçbirini istememiştim, sadece onu istemiştim. Halkımız tarafından eş ve hükümdar olarak kabul edilmiştik ve benim için önemli olan tek şey buydu.

Axil'in önde gelen Kraliyet Muhafızlarını savaş çabalarından sorumlu bırakmıştık. Wolven birlikleri hemen yardımımıza koşacaktı ama onlarla birlikte yaya olarak seyahat etmek için bekleyemezdik. Fae kralının bize şimdi ihtiyacı vardı. Axil, biz on beş yaşındayken o yaz kampta Lucien'den ve onun Avalier krallarıyla olan yakın dostluğundan ve sarsılmaz ittifakından bahsetmişti. Yılda bir kez onlarla vakit geçirmek ve aralarındaki bağı güçlendirmek için inzivaya çekildiğinden. Bir süredir birbirlerinden uzak kalmış gibi görünseler de, artık aralarında zaman kaybı yok gibiydi.

Raife ve Axil'in, biz ejderha kralın tepesinde at sürerken kaçırdıkları her şeyi birbirlerine anlatmalarını mutlulukla izledim. Yanımızda, Kailani ve Madelynn Arwen'in sırtında uçuyorlardı.

"Evlendim. O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi Axil, kükreyen rüzgârın üzerinden Raife'ye.

Raife gülümsedi. "Kailani gibi bir kadının kaçmasına izin vermezsin." Bulutların üzerinden karısına baktı ve ben de onun gülümsemesine eşlik etmekten kendimi alamadım. Raife'yi hemen sevmiştim: Karısı hakkında bu kadar nazik konuşan her erkek benim kitabımda iyiydi.

"Peki, ne-" Axil, buz gibi bir soğuk üzerimize çarptığında başladı. Birdenbire nereden geldiği belli olmayan bir kar fırtınasının ortasında kalmıştık.

Kış Kralı'nın tam olarak kontrol edemediği müthiş bir güce sahip olduğunu biliyordum ve şimdi bunu ilk elden görüyordum.

Hesaplarıma göre hâlâ Archmere'de, yılın bu zamanlarında kar yağmayan elf topraklarındaydık. Raife endişeli görünüyordu, kaşları alnının ortasında birbirine düğümlenmişti. "Sadece birkaç saat önce ayrıldığımızdan beri savaş daha da kötüleşmiş olmalı," dedi.

Ejderha kral alçaldı, kalın karlı bulutların altına indi ve dehşet verici bir manzara ortaya çıktı. Göz alabildiğine uzanan binlerce asker Archmere'e sızmaya çalışıyordu.

Baktığımda sınır boyunca büyüyen ve adamların ilerlemesini engelleyen bir buz duvarı vardı.

Elf savaşçıları onları karşılamak için koştu, okları buz duvarının üzerinden süzülüp Nightfall askerlerine saplandı.

"İndirin beni!" Madelynn yanımda çığlık attı ve Arwen Nightfall tarafındaki adam ordusuna doğru çullandı.

Drae karısını takip etti ve birdenbire savaşın tam ortasına düştük.

"Çok fazla var," diye nefes aldım. Axil uzandı ve katliama ilk elden bakarken parmaklarını benimkilere geçirdi. Ölü bedenler sınırın her iki tarafına saçılmıştı, Nightfall savaşçıları bileklerine metal parıltılı mekanizmalar takmışlardı ve bazıları bir fae gibi rüzgâr ve ateş savuruyordu.

Madelynn bize Nightfall kraliçesinin sihirli güçleri çaldığını söylemişti ama şimdiye kadar bunu kendi gözlerimle görmemiştim.

Axil "Hayır," diye homurdandı ve tüylerim diken diken oldu. Onun görüş açısını takip ettim ve kalbim boğazıma fırladı.

Bir kurt.

Gerçek bir wolven'dan daha küçük ve daha az kaslıydı ve Nightfall tarafında koşuyordu.

Raife bize "Bizim sihrimizi alıyorlar ama onlar için o kadar iyi ya da etkili değil" dedi.

Öfke içimde parıl parıl yandı ve işte o zaman Madelynn'in müthiş gücünün tüm boyutlarına tanık oldum.

Önce savaş çığlığı geldi ve ardından bir rüzgâr duvarı Nightfall saldırısına çarptı, cesetler yapraklar gibi havaya savruldu, yüzlerce metre geriye atıldı. Ağaçlar ortadan ikiye ayrıldı ve çimler topraktan söküldü. Buzdan duvara ya da tek bir elf savaşçısına bile zarar vermeden yüz metre boyunca tüm sınırı temizlemişti.

"Al bakalım, Zaphira!" diye bağırdı Arwen'in tepesinden ve ben de hayranlıkla ona baktım.

Bu kadınlar, artık eşit statüde olduğum bu kraliçeler hayranlık uyandırıcıydı.

"İnanılmaz biri," diye nefes aldım.

Raife gülümsedi. "Muhtemelen Lucien'den daha güçlüdür ama bunu söylediğimi ona söylemeyin."

Madelynn savaşı yukarıdan eşitlemeye yardım ederken, daha fazla çatışma ve katliamın üzerinden uçarak Thorngate'e doğru yol aldık. Ama Nightfall Şehri kalesinin sınırına yaklaştıkça bizim taraftaki durum daha da kötüleşiyordu. Ölen elf ve fae cesetlerine bakarken Raife yanımda soldu. Düşman bir şekilde yirmi metrelik kaygan buz duvarını aşmış gibi görünüyordu.

"Bunu nasıl yapmışlar?" Ejderhanın yanından aşağıya bakarak her şeyi daha yakından görmek için sordum.

"Bazıları uçabiliyor ve-" Hepimiz Nightfall tarafındaki bir yaratığın bariyerin üzerinden kolaylıkla atlayıp Archmere'e inişini izlerken kelimeler Raife'nin boğazında düğümlendi.

Tüylerim diken diken oldu.

Hayır. Olamaz. Neredeyse hepsi yok edildi.

Yaratık zar zor takip edebildiğim bir hızla en yakındaki elf savaşçısına doğru koştu ve sonra onu başından kavrayarak boynunu ağzına götürdü. Ondan su içerken yumruklarım iki yanımda sıkılaştı.

Necros.

"Yaradan, bize yardım et," diye nefes aldı Raife. "Nekromeryanlar Nightfall'ın tarafını tuttular." Sesi boş ve şok doluydu.

"Hayır," dedi Axil ve sesindeki şaşkınlığı duyabiliyordum. "Onlar tarafsız. Çağlar boyunca hiçbir savaşa katılmadılar."

Tüm Avalierialılar arasında münzevi dışlanmışlar oldukları doğrudu, ancak daha fazlası bariyerin üzerinden yükseldikçe, artık tarafsız olmadıklarını fark ettik.

Nekrolar kan emen yaratıklardı, insanlar gibi dik yürürlerdi ama yine de yüz metre havaya sıçrayabilir ve bir çırpıda sırtınızı ikiye bölebilirlerdi. O an içimi korkunun kapladığını itiraf etmekten nefret ediyordum.

O ana kadar ne bir nekroyla dövüşmüş ne de bir nekro görmüştüm. Sadece türleriyle ilgili hikâyeler duymuştum: Güneş ışığında dışarı çıkamadıklarını sanıyordum ama belli ki bu bir söylentiydi. Uzun siyah saçlı bir kadın nekro bana baktı.

Drae'ye baktı ve sonra çömeldi. Saniyeler içinde sanki uçuyormuş gibi gökyüzüne yükseldi! Drae ateş püskürdüğünde bize doğru fırladı ve sonra bir gümbürtüyle yere düştü.

Tüm bu manzarayı izlerken kalbim hızla çarpıyordu. Kocaman gözlerle Axil'e dönerek elini uzattım. "Onlara yardım etmeliyiz."

Masum elf halkı katlediliyordu.

Axil sepet selesinin kenarına yaslanarak başını salladı. Ne yapmak üzere olduğunu biliyordum. Kralın gücünü kullandığını hiç görmemiştim ve Ansel'in yanlış kullandığına şahit olduktan sonra bu beni tedirgin etmişti. Ama o kan emicilerin elfleri öldürmesini engelleyebilecekse, ben de buna varım.

Drae yere doğru alçaldı ve Axil'in ellerini havaya kaldırıp kaldırmayacağından ya da bir emir verip vermeyeceğinden emin olamadığım için kendimi çelikleştirdim ama hayır. Sadece ilerleyen düzinelerce nekromeriye baktı ve teker teker ayakları üzerinde tökezlediler, sonra katı askerler gibi oldular ve onları kontrol ettiğini biliyordum. Canlanmadan en yakın silaha ya da keskin nesneye doğru yürüdüler ve kendilerini ona sapladılar. Bu manzara karşısında irkildim ama aynı zamanda onayladım.

Bu bir savaştı ve savaştayken her şey mübahtı.

Raife minnettarlıkla Axil'in sırtını sıvazladı ve Axil başını salladı. Bu şimdiye kadar gördüğüm en karanlık şeylerden biriydi. Birinin kendi hayatına son vermesine neden olmak... ama onlar taraflarını seçmişlerdi ve şimdi bunu görmek zorundaydık. Sonuna kadar. Nekromerleri hallettikten sonra, Drae bizi daha yükseğe uçurdu ve Thorngate'te sıcaklık düştü. Kürklerimi etrafıma daha sıkı sararken gökyüzünden kalın kar parçaları düşüyordu.

Kısa bir süre içinde karla örtülmüş dev beyaz bir kalenin önüne indik.

Burası ünlü Kışlık Saray'dı.

Madelynn Arwen'in üzerinden atladı ve görünüşe göre kocasını aramak için içeri girdi. Axil ve beni askerlerle dolu ön merdivenlerden geçirip içeri sokan Raife'yi takip ettim.

Eşiği geçtiğimiz anda ateşin sıcaklığıyla kavruldum ve bunun için minnettar oldum. Madelynn orada mürekkep siyahı saçlı, yakışıklı görünümlü, çok uzun boylu bir fae'ye sarılıyordu. Bizi görünce geri çekildiler ve Lucien Thorne Axil ile bana bir bakış atıp sırtıttı. "Geldiniz."

Hayal mi görüyordum emin değildim ama Lucien'in göz bebekleri kar gibi bulutlanmıştı. Dışarıda her ne fırtına oluyorsa

Bir şekilde burayı kontrol ediyor.

Axil bir adım öne çıktı ve arkadaşını kucakladı. "Elbette geldim: kutuyu sen gönderdin. Başka seçeneğim yoktu."

Lucien kıkırdadı ve artık Arwen, Drae ve Kailani de bize katılmıştı.

"Nekromeryanlar savaşa mı katıldı?" Raife yanımızda söyledi.

Lucien gergin görünüyordu, uzanıp şakaklarını ovuşturdu. "Sen uçup gittikten hemen sonra ilk dalgalarını gördük. Bir an için ne gördüğümü anlayamadım."

Ejderha kralı alçak bir ıslık çaldı. "Zaphira'nın nekroları bize karşı savaşmaya nasıl ikna ettiğini merak ediyorum."

"Kimin umurunda: onları nasıl yeneceğiz?" Arwen sordu ve kocasının yanına gitti.

Ben dahil herkes Axil'e bakmak için döndü.

"Hepsini kontrol edebilir misin?" Lucien sordu.

Axil başını salladı. "Bütün bir ordu mu? Zihnimin bunu tek başına yapabileceğinden emin değilim."

"Anlıyorum," dedi Lucien ama perişan görünüyordu.

"Yalnız mı?" Axil'in özel bir ifade kullandığını fark ederek sordum.

Sanki bunu anlamamı istemiyormuş gibi temkinli bir şekilde bana baktı. "Kısa bir süreliğine kralın gücünü başka bir baskın kurtla paylaşabilirim."

Başka bir baskın kurt. Ben.

"Hadi yapalım," dedim hemen.

Başını iki yana salladı. "Ya yaralanırsan ya da..." Karnıma baktı. Raife'yi kenara çekip bunun gerçekten doğru olup olmadığını, gerçekten hamile olup olmadığını sormak istemiştım ama hiç şansım yoktu. Belki de hepsi bir oyundu.

"Ben güçlüyüm, bunu kendin söyledin ve yapacağımız her çocuk da aynı olacak," dedim ona.

İçini çekti ve sonra başını eğdi. "Bununla başa çıkabileceğinden emin misin?"

"Tamamen eminim."

Raife heyecanla ellerini birbirine vurdu. "Eğer nekroları durdurma yükünü paylaşabilirseniz, bu binlerce hayatı kurtarabilir. Sadece bizim geçip kraliçeyi öldürmemize yetecek kadar bir süre." Axil'e umutla baktı.

Axil sanki bunu gerçekten yapmak istediğime dair daha fazla onaya ihtiyacı varmış gibi bana tekrar baktı. Uzandım ve elini sıktım, içimde bir fikir oluşuyordu

aklıma geldi. "Eminim wolven sırtlarımıza uyacak şekilde modifiye edilmiş at eyerleri bulabiliriz." Atlardan daha küçüktük ama o kadar da değil.

Lucien'in gözleri parladı. "Ne öneriyorsun?"

Küçük toplantımızdaki herkese sinsî bir sırıtış attım. "Axil ve ben bir takım olarak at sürüyoruz, biriniz de kurtadamımızın sırtında. Gücümüzü herhangi bir saldırıyı engellemek için kullanacağız ve sizi doğrudan kraliçenin iç kampına götüreceğiz."

Drae hafifçe soludu. "Bu harika. Evet! Arwen ve ben de yukarıda dönerek herhangi bir hava saldırısını sizden uzak tutmaya çalışabiliriz."

Raife aniden, "Ben yapmak istiyorum," deyince herkes dönüp ona baktı.

"Ne yapmak?" Lucien arkadaşına sordu.

Normalde huzurlu olan şifacı ellerini yumruk yaptı. "Hades'te yanmadan önce onun boğazını kesen ve kulağına ailemin isimlerini fısıldayan kişi olmak istiyorum."

Vay be. Nightfall kraliçesinin onun tüm ailesini ortadan kaldırdığı bilinen bir söylenti idi, ancak şu ana kadar buna inanmamıştım.

Axil bir elini Raife'nin omzuna koydu ve sıktı. "Benimle gelebilirsin."

"Madelynn'le birlikte ön cephedeki birlikleri ben yöneteceğim. İçeri giren herkesi dondurun," dedi Lucien.

Madelynn başını sallayarak kocasının yanına gitti.

"Ben de Zara'ya bineceğim," dedi Kailani ve bana baktı. "Eğer sorun olmazsa? Nightfall diyarını en iyi ben bilirim. Orada büyüdüm," diye ekledi, biraz da utanarak.

Ona rahat bir gülümseme verdim. "Bu mükemmel." Oslo ve arkadaşlarını her zaman kurt sırtında gezdirirdim, bazen aynı anda üçünü birden. Kurdum benden on kat daha güçlüydü. Normalden daha yavaş olacaktım ama bu sorun değildi: İnsanları iradeleri dışında kontrol edeceksem zihinsel keskinliğimin bu göreve uygun olması gerekirdi.

Bir bakıcı aniden her iki kolunda birer tane olmak üzere iki bebekle yanıma geldi ve nefesim kesildi.

Çok mükemmel ve miniciktiler.

Drae ve Arwen parlak sırıtışlarla birer bebeğe uzanıp onları göğüslerine çektiler ve yüzlerini öpücüklere boğdular.

"Çok sevimliler," dedim Arwen'e ve o da bana gülümseyerek baktı.

Wolven doğumlarında da ikizlere sık rastlanırdı. Bazen üçüz.

İçimde büyüyen hayatı ve bunun yüzde yüz doğru olup olmadığını düşünmemi sağladı.

"Raife, seninle bir dakika konuşabilir miyim?" Başımı eğip birkaç adım ötede, gürül gürül yanan ateşin yanındaki bir noktaya baktım.

Başını salladı ve beni takip etti.

Önümde durduğunda düz karnımı kavradım. "*Gerçekten* hamile miyim? Axil'in hayatını kurtardığı için bu bir numaraysa kızmayacağım."

Bana gülümsedi. "Doğuracaksın. Henüz çok erken ama onu rahminde küçük bir altın ışık titreşimi olarak görüyorum." Karnıma baktı ve bir anneden bile önce yaşamı tespit edebilen şifa yeteneğinin ne kadar inanılmaz olduğuna inanamadım. "Ve bu aşamada herhangi bir zihinsel yetenek kullanmanın hamileliği engelleyeceğini sanmıyorum."

Gözlerim yaşardı ama onları geri kırdım. "Teşekkür ederim," dedim ve diğerlerine katılmak üzere geri yürüdük. Axil'in hassas işitme duyusu ve çok uzağa gitmediğimiz için muhtemelen duyduğunu biliyordum. Tekrar yanına geldiğimde elini karnımda gezdirdi ve bana sırtıttı. "Tamam, Zara'yı eğitmek için biraz zamana ihtiyacım olacak," dedi.

Lucien zihinsel olarak yarı burada yarı dışarıdaki fırtınanın içindeymiş gibi görünüyordu. "Kurtlarınız ne zaman burada olacak?" diye sordu hülyalı hülyalı.

Axil ejderha kral ve kraliçesine bakarak, "Bu kadar büyük bir birlikle iki gün ya da daha fazla sürebilir ama Arwen ve Drae onları uçurmaya istekliyse birkaç saat içinde daha küçük bir seçkin kuvveti buraya getirebilirim," dedi.

Karı koca bakıştılar ve sonra başlarını salladılar. "Yeterli sayıya ulaşana kadar her biri iki ila dört kişi tutarak bütün gece uçabiliriz."

Bu rahatlatıcıydı. Kraliyet Muhafızları'nı buraya getirebilirlerse nekromerlerin hiç şansı kalmazdı.

Raife boğazını temizledi. "Tüm ordunu bizim için çağırmanı takdir ediyorum Axil, ama gücün yeterince büyükse onlara ihtiyacımız olmayabilir. Bu işi yarın sabah bitirebiliriz."

"Baskı yok." Axil gergin bir şekilde güldü.

Raife sevgili arkadaşının sırtını sıvazladı. "Orada nekrolarla neler yaptığını gördüm. İnanılmazdı. Sadece daha büyük bir ölçekte buna ihtiyacımız var."

Axil yüzünü bana döndü. "O halde bize izin verirseniz, Zara'nın antrenman yapması gerekiyor."

Oturma odasından çıkıp küçük bir kütüphaneye girdik. Axil'in nereye gittiğini biliyor gibi görünmesi çok hoştu, bu da daha önce buraya geldiği anlamına geliyordu. Muhtemelen çocukken.

Axil anılarına dalmış gibi etrafına bakındı ve sonra bana baktı. "Baskın gücünü kullanmanın ve başka bir dominantın bakışlarını üzerinde tutmanın nasıl bir his olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım. Güçlü erkeklerden oluşan bir sürünün içindeki bir dişi olarak bunu sık sık yapmak zorunda kalmıştım.

"Başka bir insanı iradesi dışında kontrol etmek buna çok benziyor. Ama göz teması kurmak yerine..." Dudakları inceldi, gözlerini uzaktaki kitap sıralarına dikti, söyleyecek söz bulamıyor gibiydi. "Yapmalarını istediğin şeyin görüntüsünü zihninde tutarsın ve... bunu onların üzerine *itersin*. Yapmaya zorlanana kadar onları bu imgeyle sararsınız," diye bitirdi ve sonra başını salladı. "Bunu daha önce başka birine açıklamak zorunda kalmadığım için üzgünüm. Ansel ve bana küçükken babam öğretmişti."

Başımı salladım. "Sorun değil. Sanırım ne demek istediğini anlıyorum. Kafanda diz çökmüş bir insan düşüncesi var ve diz çöküyorlar gibi mi?"

"Sayılır, evet. Önce benim üzerimde denemek ister misin?"

Gözlerim açıldı. Axil'i kontrol etmek mi? Onun iradesine karşı mı? Bu düşünce bana çok yanlış geliyordu ama yine de onunla çalışmak için en iyi kişinin o olduğunu biliyordum.

"Tabii," dedim tereddütle.

"Bana zarar vermeyeceksin," dedi ve sonra kolunu benimkinin üzerine koydu. "Bakışlarımı tut."

İtaatkâr olan arkadaşlarım vardı ve bir dominantın bakışlarını tutmanın rahatsız edici olduğunu, alfalarıyla çok uzun süre göz göze geldiklerinde içlerinin çalkalandığını söylediler.

Ben değil. Bana heyecan verirdi. Kalbim onu ne kadar tutabileceğimi düşünerek çarpardı.

"Seni Ölüm Dağı sürüsüne götürmem gerekecek," dedi.

Bunun kaçınılmaz olduğunu bilsem de Dorian'dan, Amara'dan, kardeşlerimden... Eliza'dan ayrılma düşüncesi kalbimi biraz sıkıştırdı. Artık ailem olmayacaklardı. Ama Axil artık benim ailemdi, karnımdaki bu çocuk da öyle ve gerçekten wolven kraliçesi olmak için Ölüm Dağı sürüsüne katılmam gerekecekti.

"Tamam." Bileğimi ters çevirerek ona uzattım.

Axil'le göz göze geldim, pençeli parmağını kolumda gezdirip kan alırken çenemi sıktım. Alfa kralın hâkimiyeti, dışarıdan birine tarif edebileceğim hiçbir şeye benzemiyordu. Şimdi Axil'e baktığımda, beni bir dövüşte yenebileceğini, irademi ele geçirebileceğini ama aynı zamanda beni ne pahasına olursa olsun koruyacağını, ona güvenebileceğimi biliyordum.

her şey için. Bir kurt sürüsünde gerçek hakimiyet budur. Liderim, koruyucum, eşim.

Kanlı bileğini bileğime bastırduğında nefesim kesildi.

"Zara Moon..." Bana soyadını söyledi ve ben de bir şaşkınlık iniltisini bastırmak zorunda kaldım. Çok doğru hissettirdi. "Ölüm Dağı sürüsü için seni sahipleniyorum ve bu yükü seninle paylaşıyorum. Atalarımın büyüü."

Kardeşimden, Dorian'dan, Eliza'dan, Mud Flats'teki herkesten gerçek anlamda koptuğumu hissettiğimde nefesim kesildi. Aklınızın bir köşesinde sürekli birilerinin orada olduğunu ve şimdi aniden yok olduklarını bilmek gibiydi. Yerini yeni insanlar, Axil ve tüm Ölüm Dağı kurtları almıştı. Sonra onun büyüünü hissettim ve damarlarımdan göğsüme doğru ilerleyen sıcak vızıltı hissine hazırlıklı değildim. Büyü tamamen içime girip derimin hemen altına yerleşirken ürperdim.

"Hissediyor musun?"

Sertçe yutkundum ve başımı salladım. Bu sinir bozucu bir şeydi, sanki bedeninizi başka biriyle paylaşıyormuşsunuz gibi. Benim kurdum oradaydı, bir tane daha vardı. Bu büyü.

O zaman fark ettim ki bakışlarını tüm bu süre boyunca sorunsuzca tutmuştum. "Güç sendeyken daha baskın olacaksın," dedi bana ve sonra benden beş adım uzaklaşarak ellerini iki yanına koydu. "Şimdi bana diz çöktür."

Konsantre olmaya çalışarak sertçe yutkundum.

"Diz çök!" Zorla bağırdım ama hiçbir şey olmadı.

Axil başını salladı. "Bunu söylemek zorunda değilsin. Ansel bunu tiyatro için yaptı. Diz çöküşümün görüntüsüne odaklan ve sonra onu büyüyle sar ve... bana *fırlat*."

Doğru.

Gözlerimi kapattığımda wolven kralının başını eğdiğini ve önümde diz çöktüğünü hayal ettim. İçimdeki büyüün canlandığını hissettim ve gözlerimi açıp sanki bir balık ağı atıp onu ağın içinde yakalıyormuşum gibi bu hayali onun üzerine ittim.

Bir an için yüzünü buruşturdu ve sonra başını eğerek tek dizinin üzerine çöktü.

Nefes nefese kaldım, onun üzerindeki hakimiyetimi bıraktım ve o da bana sırtarak baktı.

"Sen doğuştan yeteneklisin."

Güç içime akarken kalbim güm güm atıyordu. "Bunca zamandır bu sende miydi?" Ellerime sanki silahmışlar gibi bakarak sordum.

Başını salladı. "Bir wolven kralının yükü. Ne zaman kullanacağını ve ne zaman kaçınacağını bilmek. Kardeşimin asla öğrenemediği bir şey." Son kısmı homurdanarak söyledi.

"Bunu birden fazla kişi üzerinde nasıl kullanıyorsun?" Saldırmak üzere olduğumuz kan içici nekromeryan ordusunu düşünerek sordum.

Bana yaklaşarak iç geçirdi. "Çok ustaca." Elini uzattı ve yanağımın kenarını okşadı. "Çoğu erkek kadını saklamak ve zarar görmesini engellemek ister ama ben senin ne kadar güçlü olduğunu biliyorum," dedi gözleri sarı sarı parlayarak. "Bu savaş birlikte kazanabileceğimizi biliyorum."

Yeteneklerime olan güveni beni gülümsetti.

"Bununla birlikte ..."

Kırılğan ya da hamile olduğum için ya da her ikisi için de evde kalmamı söylemesi için kendimi hazırladım.

"Ben kitleleri bastırmakla ilgilensem, sen de Raife'yi kraliçeye ulaştırmak için bir yol açsan nasıl olur?"

Çok fazla stres altına girmemi istemiyordu ve ben de bunu anlıyordum.

Çenemi eğerek anladığımı ve kabul ettiğimi belirttim. "Elf kralı alınmasın ama o bir savaşçı değil de şifacı değil mi?"

Sevgili arkadaşını sorgulamaktan nefret ediyordum ama bu adam ünlü Nightfall kraliçesi Zaphira'yı öldürebilecek miydi?

Axil bana kurt gibi sıırttı. "Raife bir oku bir mil öteden ayırabilir."

Tamam, belli ki büyük şifacıyı yanlış değerlendirmişim ve ünlü elf Yay Adamları'nı tamamen unutmuşum.

"Ama yayı olmadan?" Sordum; elflerin ejderha halkına ya da fae'lere kıyasla zayıf savaşçılar olduğunu düşünerek biraz önyargılı olduğumu itiraf etmekten nefret ediyordum.

Axil iki elini de omuzlarıma koydu. "Nightfall kraliçesi onun tüm ailesini öldürdü. Gözleri önünde onları zehirledi. Hiçbir şey bu kadına duyduğu nefretten daha parlak olamaz. Gerekirse çıplak parmaklarıyla kalbini göğsünden söküp çıkaracak."

Onaylayarak başımı salladım. İşte bu benim tarzım bir savaşçıya benziyordu. "O zaman ben hazırım. Hadi yapalım şu işi." Dik ve gururlu durdum. Axil'in

Ne olursa olsun onun eşi, kraliçesi olarak onunla birlikte olduğumu biliyordu.

Kıkırdadı. "Sakin ol. Önce biraz daha pratik yapalım."

Dört saat sonra, büyük bir akşam yemeğinden sonra ve gece ikiye yaklaşırken, Avalier'in tüm kral ve kraliçeleri salonda önümde eğiliyordu. İki saatten fazla bir süredir alıştırma yapıyordum ve Arwen ile Drae ikinci koşularından yeni dönmüşlerdi. Artık bir düzine seçkin kurt muhafızımız Lucien'in komutanıyla birlikte savaşa hazırlanıyordu.

"Bu çok eğlenceli," dedim.

"Tamam, sanırım bu beceride ustalaştı Axil, dizlerim ağrıyor," dedi Arwen şakayla karışık ve ben de hepsinin üzerindeki hakimiyetimi bıraktım.

Teker teker ayağa kalkıp beni değerlendirdiler.

"Bu işe yarayacak," dedi Raife heyecanla. "Beni kraliçenin yay menziline sokabilirse, bu işi bitiririz."

Lucien ve Madelynn zihinsel olarak yoklardı ama güçlerini kullanarak dışarıdaki havayı kontrol etmek için fiziksel olarak oradaydılar.

"Onlardan daha fazlası var," dedi Madelynn ürkütücü bir sesle. "Nekrolar. Yakında, gün ışıırken saldırmalıyız, çünkü korkarım toplanmalarına izin verirsek ..." Sesi kesildi.

Lucien başıyla onayladı, gözleri uzaklara, odanın içine bakıyordu. "Ya şimdi ya hiç. Birkaç saat uyuyalım ve sonra yola çıkmaya hazırlanalım." Bana ve Axil'e işaret etti.

Fae'lerin sahip olduğu güç beni her zaman büyülemiştir. Doğanın kendisini kontrol edebilmek inanılmazdı.

"Adamlarım durum hakkında bilgilendiriliyor: Günün ilk ışıklarıyla yola çıkacağımızı haber vereceğim," dedi Axil onlara.

Raife'ye baktım ve onun sırtıttığını görünce telaşlandım.

Kailani boğazını temizledi. "Sevgilim... Bu kadar komik olan ne?"

Kendini silkeledi ve yüzündeki gülümsemeyi sildi. "Yok bir şey, sadece kraliçenin öldüğünü ve nefes nefese kaldığını düşündüm ve heyecanlandım. Uyuyabileceğimi sanmıyorum."

Kailani hepimize kocaman gözlerle baktı ve omzunu sıvazlamak için uzandı. "Ürkütücü düşüncelerimizi kendimize saklayalım, sevgilim."

Bunun üzerine hepimiz kahkahalara boğulduk. Muhtemelen odada sabah için heyecanlanan tek kişi Raife'ydı.

YEDİ

Çok az uyumuştum, sadece iki saat kadar, ama yeterliydi. Gökyüzü hâlâ karanlıkken kahvaltımızı bitirdikten sonra ahıra doğru yola çıktık.

Ejderha kral ve kraliçesinde kullanılan eyerlerin yapımcısı Axil ve benim için birkaç at eyerini yenilemeyi başardı. Plana son şeklini vermiştik ve Axil'in Raife'yi sırtında taşımasına, benim de Kailani'yi taşımama karar verilmişti. Bu arada Arwen ve Drae gökyüzüne çıkıp bizi yukarıdan izleyecek, Madelynn ise yerde kalıp rüzgârını kullanarak küçük kız kardeşi ile Arwen ve Drae'nin ikizlerinin güvende tutulduğu Kış Kalesi'ne yapılacak saldırıları geri püskürtecekti.

Etrafımızda Avalier'in ejderha halkıyla, elflerle ve fae'lerle karışık orduları olacak. Ve seçkin kraliyet wolven ordumuz. Savaş günlerce sürerse, wolvenler gelir ve daha da güçlü bir güç gösterisi yaparlardı. Diğerleriyle birlikte on bin kişi. Nekromerler bir sürprizdi ama birlikte üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değildi. Kendimi iyi hissediyordum.

Harika bir plandı, her şey yolunda giderse neredeyse mükemmel bir plandı. Axil'e bakıp bir şey sormak için döndüğümde yüzündeki rengin solduğunu gördüm. Gözlerini uzaklara, boşluğa dikmiş, kaybolmuş gibi görünürken kaşlarımı çattım.

düşüncelerinde

. "Axil?"

Bakışları benimkilere kaydı ve sertçe yutkundu. Bir ahırın ahırındaydık, yer değiştirmek ve eyerlerimizi takmak üzereydik. Ahır geçti ve titreyen elleriyle yüzüme uzandı. "Aşkım, danışmanlarımdan biri bana vahim bir haber verdi." Sesi çatallaştı ve içimde bir şeyler kırıldı.

Kötüydü. Her ne ise, çok kötüydü. Axil'in danışmanlarıyla sürekli bir zihinsel bağlantısı vardı, bu onun alfa büyüünün bir parçasıydı. Bu, mesafe ya da şekil ne olursa olsun iletişim kurabilecekleri anlamına geliyordu.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, danışmanı Axil'e az önce gerçekten korkunç bir şey söylemişti.

"Hayır," diye sızlandım, Axil'in ölümü görmüş gibi görünmesine neden olan şey her neyse bilmek istemiyordum.

Gözleri yaşlarla doldu ve alt dudağı titredi. "Dün gece Kraliçe Zaphira, Fallenmoore'a bir nekromer akıncı ordusu gönderdi. İzliyor olmalıydı."

"Axil, söyle bana!" Çığlık attım, boğazımda bir hıçkırık oluşmaya başlamıştı bile.

Titrek bir nefes verdi ve gözlerimin içine baktı, kendi gözleri de hâlâ yaşlarla doluydu. "Cyrus öldürüldü ve Oslo alındı."

Bu dünyada hiçbir şey beni onun ağzından çıkacak o sözlerle hazırlayamazdı. Bacaklarım altıma çöktü ve her şey karanlığa gömüldü.

Birkaç dakika sonra Axil'in kollarında kendime geldim. Raife oradaydı, ben hızla göz kırparken avucundan yüzüme doğru mor bir ışık parlıyordu.

Neden ahırın zemininde yatıyordum? Axil'in bana söylediklerini hatırlayınca içimden saf bir keder aktı.

Hıçkırığa hıçkırığa ağladım ve kurdum beni ele geçirirken yan tarafıma yuvarlandım. İnsan halimle güçlü olamazdım, buna katlanmak çok zordu.

Cyrus. Benim tatlı ağabeyim. Koçum. Bir koca. Babam.

Hayır. Bu gerçekleşiyor olamaz.

Ama oluyordu.

Kemiklerin kırılması ve kasların yırtılmasının getirdiği acıyı memnuniyetle karşıladım. Şu anda iyi hissettiriyordu. Acı hissetmek istiyordum, boşlukta hissetmekten daha iyiydi. Sanki göğsümde kocaman bir delik açılmıştı.

Başımı yukarı kaldırarak içimi burkan bir ulumayla kendimi bıraktım. Axil dün gece beni sahiplenmemiş olsaydı, sürü bağlantısı aracılığıyla Cyrus'un ölümünü hissedip hissetmeyeceğimi merak etmekten kendimi alamıyordum. Böyle güçlü bir şey, bir ölüm, tüm sürü üyeleri tarafından hissedilebilirdi. Belki de hissetmemem küçük bir merhametti.

Axil'in beni kollarına almasını, sözlerle yatıştırmaya çalışmasını bekledim ama onun yerine Raife önümde diz çöktü, yanlarımı kavradı

kurdun yüzünü hafifçe okşadı ve beni onun bakışlarına bakmaya zorladı.

"Biliyorum," dedi sakince, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Nasıl hissettiğini tam olarak bilmemden *nefret* ediyorum ama biliyorum. Zaphira annemi, babamı ve tüm kardeşlerimi bir çırpıda benden aldı ve ben bu intikam için *yıllarca* bekledim."

Bakışlarını tutarken kurdum inledi ve o anda dünyada beni ve neler yaşadığımı anlayan tek kişinin o olduğunu hissettim.

"Ama intikamını almak için yıllarca beklemene gerek yok, Zara," dedi. "Şimdi alabilirsin ve o küçük kardeşini de almadan önce onu kurtarabilirsin."

Oslo. Adını duyunca ayağa fırladım ve Raife'yi yüzümü bırakmaya zorladım. Kederimin kara bulutlarını dağıtan tek şey küçük kardeşimi düşünmek oldu.

"Hazır mısın?" Raife sordu.

Heyecanla başımı salladım. Eğer Nightfall kraliçesi Oslo'ya sahipse, yanlış kadına bulaştığını öğrenmek üzereydi.

Tam o sırada ahırın kapıları açıldı ve Kailani nefes nefese içeri koştu. "Küçük kardeşinin kaçırıldığını duydum. Kraliçenin onu nereye saklayacağını ve kaleye nasıl girileceğini biliyorum."

Bu artık bir kurtarma görevine dönüşmüştü.

Axil'e baktım ve bir an için kafası karışmış gibi göründü. Bu her şeyi değiştirdi, Oslo kaçırılmıştı - önce onu kurtarmamız gerekiyordu.

"Hadi yapalım," diye kabul etti Axil.

Kailani ileri atıldı ve eyerleri sırtımıza bağlamak için hızlıca işe koyuldu. Eğer Nightfall Şehri'nde büyüdüyse ve bölgeyi avucunun içi gibi biliyorsa, Oslo'yu geri getirmesi için ona ihtiyacım vardı. Eğer kaleye sızacaksak, en iyi şansımız oydu.

"Vardiyadan sonra giyeceğin kıyafetler nerede?" Kailani sordu ve ben de köşedeki giysi yığınının işaret ettim. Topladı, çantasına koydu ve sonra korkusuzca sırtıma atladı.

Axil'e baktım ve o da yeni oluşturduğumuz sürü bağlantısını kullanarak zihnime konuştu. *'Kurt formunda iletişim kurabileceğiz. Tehlikeli işleri bana ve Raife'ye bırak, sen sadece Oslo'yu kurtarmakla ilgilen.*

Başımı eğdim. *"Yapacağım.*

Bununla birlikte, ahırdan çıkıp karlı zemine adım attık. Kraliyet Wolven Muhafızları'ndan oluşan küçük birliğimiz bizi bir V paketinin içinde bekliyordu.

oluşumu. Axil geçerken onlara başıyla selam verdi ve onlar da arkamızda sıraya girdiler. Zihnimin Cyrus'u kurtarmak için neyi farklı yapabileceğimi düşünmesine izin vermemeye çalıştım. Arwen ve Drae dün gece Kraliyet Muhafızları'nı buraya getirmek için o kadar çok koşturmuşlardı ki, sanki nekromerler saldırmadan önce işlerinin bitmesini beklemiş gibiydiler. Bunun hesaplanmış acımasızlığı içimde bir öfke alevinin yanmasına neden oldu.

Saatlerdir kar yağıyordu ve havada sürekli bir soğukluk vardı ki bu da fae diyarının Kış bölümünde beklenen bir şeydi. Kalın kurt kürküm vardı ve Çamur Düzlükleri sık sık kar alırdı, bu yüzden beni rahatsız etmiyordu. Aklımdaki tek şey küçük kardeşimdi. Ailemi kaybetmiştim, şimdi de Cyrus'u. Onu da kaybedemezdim.

Sınıra yaklaşık bir saatlik bir koşu mesafesi vardı. Fae, elf ve ejderha halkları bir araya gelerek Nightfall ordusuna karşı birleşik bir cephe oluşturmak için harika bir iş çıkarmıştı. Fae'lerin elf halkının yanında durduğunu ve herkesin birlikte çalıştığını gördüm. Koşullar göz önüne alındığında bu güzel bir şeydi ve halkımızın yardım etmek için yola çıkmasından gurur duydum.

Kailani eyeri sıkıca tutuyordu, ben de Axil ve Raife yanımdayken hızlı ve sert sürdüm. Sınırdaki buz duvarına ulaştığımızda kendimi çelikleştirdim.

Nekromerler duvarın üzerinden yelken açarken elf Yay Adamları tarafından şişlendiler.

"*Bunu nasıl yapacağız?*" diye sordum Axil'e, aniden bunalmış hissederek.

Sağda solda insanlar ölüyordu ve kan emici nekromerler yolumuza çıkıyordu. Hava yoluyla uçmanın en iyi seçenek olduğunu söyleyebilirdim ama yukarı baktığımda metal kanatların parıltısını gördüm. Gökyüzleri onlarla doluydu. Nightfall kraliçesi ve makinelerinin yapabileceklerinin sonu yok gibi görünüyordu.

Axil, "*Kraliyet Muhafızları ve ben senin için bir yol açacağız,*" dedi ve ben de sözüne inanacak kadar ona güvendim. Artık kardeşimi düşünmek zorundaydım, diğer her şey ikinci plandaydı.

Dur bakalım Oslo, diye düşündüm. Eğer o deli kadın onun saçının teline zarar verirse, onun ve tüm çocuklarının derisini canlı canlı yüzerdim. Ailem söz konusu olduğunda makul kalacağıma güvenilemezdi. Eğer sevdiklerime zarar verirsen tüm onurlar ölürdü ve ben kurallara göre oynamayacaktım. Bu artık benim oyunumdu ve kazanmaya niyetliydim. Bu günün sonunda

Ya yerde ölü yatacak ya da kraliçenin kafası Nightfall Şehri'nin ortasındaki bir çiviye saplanacaktı.

Arada bir şey yok.

Hırlayarak koşmaya başladım ve Axil de beni takip etti. Hızlandık ve sonra sanki tek bir zihni paylaşıyormuşuz gibi dev buz duvarının üzerinden birlikte sıçradık ve aşağıdaki kaosu ortasına indik. Kraliyet Muhafızları da duvarın üzerinden atlayıp yanımıza yerleştiler ve bizi kuşatmak için yayıldılar.

Nightfall savaşçıları ve büyücüler dikkatlerini hemen bize çevirdiler ve ben de kendimi çelikleştirdim.

Ama hiçbir şey olmadı.

Mermer heykeller gibi donup kalmışlardı ve o anda Axil'in onları kontrol ettiğini anladım.

"Şimdi!" Raife bağırdı ve ağaçlardan yağan ok yağmuru donmuş savaşçıları göğsünden delip geçti. Kraliyet Muhafızlarımız yerlerinden sıçradı ve nekroların boğazlarını parçaladı.

Her şey o kadar hızlı oluyordu ki, anlayamıyordum.

"Yürü!" Kailani topuklarıyla bir ata vurur gibi hafifçe vurdu ve bu beni harekete geçirdi. Kalabalık alandan çıkıp ormanın içinden geçerek topraklarının merkezine ve ötesinde Nightfall City kalesinin bulunduğu yere doğru fırladım. Büyük bir rüzgâr yanımdan hızla geçti ve bir an için Madelynn olduğunu düşündüm, ta ki kısa kesilmiş kulakları olan bir insan erkeğinin kollarını açmış bize doğru koştuğunu görene kadar.

Rüzgar gücü vardı!

Sakinliğimi koruyarak Axil'in benimle paylaştığı Wolven King'in gücünü çektim ve adamın olduğu yerde donup kaldığını, dizlerinin kaskatı kesildiğini hayal ettim. Sonra gücü onun üzerine fırlattım. Birden ayağı takıldı ve yere düşmüş bir kütük gibi kaskatı kesildi.

Yeterince iyi.

Kailani'nin beni nazikçe ikna ettiği yöne doğru ağaçların arasından dalarak gözden uzak kalmaya çalışarak ilerledim. Ormanda hızla ilerleyip önümüze çıkan bir iki savaşçıyı dondururken, aniden bir grup büyücüyle karşılaştık. Bir haritanın etrafında durmuş savaş stratejilerini konuşuyorlardı ki ben bir çalılıktan fırlayıp tam ortalarına daldım.

Bir düzineden fazla vardı ve ürkerek geriye doğru sıçradılar, birkaçı tısladı. Önlerinde kayarak durdum ve Kailani bir küfür savurdu

uçmak kelimesi. Kralın gücünün damarlarımda dolaştığını hissettim ama onu kullanmak için konsantre bile olamadan nekrolar saldırdı.

Çok hızlıydılar. Gözümü kırptım ve peşimize düştüler.

İlk korkum Kailani'ydi. Onun yetenekleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bu yüzden kan emicilerden ikisinden kaçınmak için yana doğru daldım ama üçüncüsüyle kafa kafaya çarpıştım. Sırtıma, tam Kailani'nin bindiği yere sıçradı ve kendimi çelikleştirdim. Dördüncüsü bana doğru geldi ve çenemle bacağına parçaladım. Sırtımdan bir ceset uçarak önüme düştü ve bunun elf kraliçesi olmadığını görünce rahatladım. Necro'nun göğsüne saplanmış bir hançer yatıyordu.

Kıpırdama, diye düşündüm ve onu bir ağ gibi ittim. Nekrolar yavaşladı ama durmadılar.

Axil'in tavsiyesini hatırladım. Sözcükten çok, onu nasıl gördüğüm önemliydi. Panik halindeyken bunu yapmak imkânsızdı! Tüm nekroların aniden korkunç bir acıyla başlarını tuttuklarını ve teker teker çığlık atarak dizlerinin üzerine çöktüklerini hayal ettim.

Karanlık bir şey yapmışım gibi hissederek nefes nefese kaldım ama Kailani yine topuklarını tıkırdattı.

"Git!" diye ısrar etti.

Kaçtım ama Ansel'den daha iyi olmadığım hissi içimde kaldı. Beni öldürmeye çalışan birine acı çektiğim için neden kendimi kötü hissediyordum? Bu içimdeki baskın duyguydu. Bir başkasını bu şekilde kontrol etmek yanlış geliyordu ama o anda buna ihtiyacım vardı. Axil haklıydı, bu bir lütuftan çok bir yükü.

Bu sefer daha yavaş ilerledim, ormanda sürünerek ilerledim ve Nightfall savaşçılarının kümelerini izledim. Ufukta beliren kaleyi görebiliyordum ve yenilenmiş bir güçle daha hızlı koştum.

Kailani bana "Batı duvarının yanında bir yağmur suyu gideri var, eğer yapabilirsek şehre oradan geçeceğiz" dedi.

Sabahın erken saatleriydi. Bir ok tarafından görülüp öldürüleceğimizden korkuyordum ama bunu kendime sakladım. En iyisi oraya vardığımızda durumu değerlendirmektir. Yavaşça o yöne doğru ilerledim, ancak arkamda bir dalın kırıldığını duyduğumda durdum.

"Benim. Axil'in sesi ben onu görmeden aklıma geldi. Raife hala sırtında olduğu halde koşarak yanıma geldi. İkisi de kir ve kan içindeydi ve savaş izleri taşıyorlardı ama bunun dışında iyi görünüyorlardı.

"*Kraliyet Muhafızları mı?* Ona sordum, yaralanmadığı için rahatlamıştım.

'Ön saflarda yardım ediyorlar. Raife'yi içeri sokacağım ve umarım ona suikast düzenleyip daha fazla insan ölmeden bu işi bitirebilir.

Raife karısına baktı. "Fırtına gideri mi?" "Eğer yapabilirsek," diye cevap verdi.

Böylece ormanda yolumuza devam ettik ve ön saflara doğru ilerleyen daha fazla savaşçıyı gözetlemeye başladık. Tüm savaş Thorngate ve Archmere sınırı boyunca toplanıyor gibi görünüyordu.

Arada birkaç nekro ya da Nightfall askeri vardı ama baş edemeyeceğimiz bir şey değildi. Sonunda Nightfall Şehri'ni çevreleyen duvarın batı tarafına vardığımızda, kalbim mideme indi.

Tepede elliden fazla adam volta atıyor, ellerinde yaylarla evlerini savunmaya hazırlanıyorlardı. Hepsini geçmemizin imkânı yoktu. Axil iradesini bu kadar çok kişiye kabul ettirebilir miydi? Muhtemelen... ama ne kadar süre için? Ve eğer bir kişi bile alarm verse, içeride daha fazlası vardır, değil mi? Bir çalı kümesinin arkasına saklandık, hepimiz sessiz ve kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk.

Kailani üzerimden indi ve eyerimi çözmeye başladı.

Şaşkınlıkla ona baktım ama o dönüp kocasına hitap etti. "Bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacımız var. Adamları duvarın kuzey tarafına çek ki Zara ve ben içeri sızabilelim."

Tamam, bu zekiceydi. Fikirleri iyiydi.

Bunu yapabilirim. Kraliçeyi görme ihtimaline karşı Raife'yi de al. Buna bir son verin,' dedi Axil sadece benim kulaklarım için, ama benim için, Oslo için bu riski alması fikri beni endişelendirdi. Ya onu öldürürlerse?

"Rögara sığınman için sana ihtiyacım var." Kailani bana baktı ve giysi yığınının patilerimin önüne koydu.

"Axil, ya yaralanırsan?" Korkunun aramızdaki bağa sızmasına izin vermemeye çalışarak ona baktım.

Alev alev yanan mavi gözleriyle bana baktı. *"Ya şu anda Oslo'ya zarar veriyorlarsa?"*

Bu ifade boğazımda bir inilti oluşmasına neden oldu.

"Bununla yaşayamam, Zara," dedi Axil. *'O senden ve dolayısıyla benden. Git onu getir, ben buradaki işlerle ilgileneceğim.*

Eyerin ağırlığından sıyrılıp öne doğru atıldım ve burnumla boynuna sokuldum. *'Seni seviyorum,'* diye mırıldandım. *'Şimdi. Sonsuza kadar. Her zaman.*

Bir süre öyle kaldık, Raife ve Kailani vedalaşmamız için bize zaman tanıdılar. O anda söylediklerinin önemi kafama dank etti; Oslo şu anda yaralanıyor olabilirdi. Düzgün bir veda ettiğimi hissettiğimde vardiyama başladım. Hızlıca üzerimi değiştirdikten sonra insan formumda çömelip Axil'in kurt başının tepesini öptüm.

Sonra çalıların arkasında kalmaya dikkat ederek ayağa kalktım ve Raife'ye doğru yürüdüm. Bakışlarımı tuttu, Axil'le birbirimize ne söylediğimiz hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Axil tek başına dikkat dağıtacak. Sen bizimle gel ve kraliçeyi bulursak işini bitiririz. Bu savaşı bitiririz."

Raife onaylarcasına sırtıttı ama sonra eski dostuna bakınca yüzündeki gülümseme kayboldu. Bir adamın elli savaşçıya karşı koyması adil bir dövüş değildi.

Çıtırdayan yaprakların sesi dikkatimi sağ tarafa çekti ve bıçağıma uzandım ama kızıl saçların şokunu görünce durdum.

Madelynn küçük gizli çalı kovuğumuza atladı ve Axil'e orantısız bir sırtış verdi. "Yardıma ihtiyacın var mı? Hep bir kurda binmek istemişimdir."

İçimi bir rahatlama duygusu kapladı ve onu kollarımın arasına alarak sıkıca sarıldım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Bu kadını çok az tanıyordum ama çok güçlü bir fae'ydi ve Axil'in yanında, o kadar adamla savaşmasına ve onu hayatta tutmasına yardım edebilecek tek kişi olabilirdi.

O da beni sıktı ve başıyla onayladı.

Daha fazla tantana yapmadan Axil'in sırtındaki eyere atladı ve sonra Kailani'ye, Raife'ye ve bana baktı. "Bugün havanın rüzgârlı olacağını duydum." Göz kırptı ve sonra Axil havalandı, kapının kuzey ucunun üzerindeki tarlada dev bir rüzgâr tüneli belirirken açıklığa doğru fırladı.

"Onu seviyorum," dedi

Kailani. "Ben de" diye ekledim.

Raife kıpırdamadan durdu, derin bir nefes aldı ve sadağından bir ok çıkardı. Okunu yerleştirdi ve bize baktı. "Nightfall kraliçesi bu duvarların içinde. Onu hissedebiliyorum. Ve bu okun ucunu onun kalbine saplamadan buradan ayrılmayacağım."

İntikam alma vakti gelmişti. Zaphira küçük kardeşimi aldığı anda, kiminle uğraştığına dair hiçbir fikri yoktu.

OceanofPDF.com

SEKİZ

Madelynn ve Axil'in duvarın kuzey ucunda çıkardığı kargaşa, yağmur suyu kanalına girmemizi ve fark edilmeden şehrin içine girmemizi sağladı. Benim saklayacak sivri kulaklarım yoktu, Kailani'nin de yoktu, bu yüzden biz insan şehrinin içindeyken uzun beyaz saçlarını ve sivri uçlu kulaklarını bir şapkanın altında saklamak zorunda olan sadece Raife'ydi.

Üst kale duvarı boyunca alarm sesleri yükseliyordu ve halk hızla koşuşturuyor, savaşçılar savaş için atlara binerken dükkânları kapatıyordu. Biz de onların çılgınca hareketlerini taklit ederek kasabanın içinden sanayi bölgesine doğru koştuk.

"Şimdi güçlerinin kapsamı nedir?" Kailani fısıldadı. "Birine bir kapının kilidini açtırabilir ya da bize anahtar verebilir misin?"

Kardeşimi geri almanın, toplamda bir gün boyunca sahip olduğum bir gücü kullanmama bağlı olabileceği düşüncesi beni paniğe sürükledi. "Şüpheliyim ama sen anahtarı çalana kadar onları dondurabilirim," dedim dürüstçe.

Başını salladı. "Bu işe yarar."

"Kraliçenin onun üzerinde deney yaptığını mı düşünüyorsun?" Dev binalara doğru koşarken Raife karısına sordu. Ama sözleri beni tökezletti ve Kailani'nin cevabının ne olacağından endişelenerek onları takip ederken kendimi sabitlemek zorunda kaldım.

"Ben istiyorum. Sanırım onun kurt büyüsünü istiyor," dedi ve bu benim paniğimin artmasına neden oldu. "Ya da onun yeni kurt kraliçesinin kardeşi olduğunu biliyor ve onu rehine olarak istiyor. Bu durumda da zindanda olacaktır."

Tamam, bu daha da korkutucuydu.

Başımızı eğdik ve devasa cam pencereleri olan büyük bir tuğla binanın önünde durana kadar sokakların içinde ve dışında dolandık. Ön tarafta devriye gezen iki muhafız vardı ve her birinin elinde ışıpta parlayan zıpkın mızrak türü bir silah vardı.

Kailani bana baktı. "Gösteri zamanı."

Kapılardan geçip adamlara doğru yürürken kendimi çelikleştirdim. Silahlarını kavradılar, o yaklaşırken hafifçe kaldırdılar ve daha fazla hareket etmemeleri için onları dondurmaya odaklandım. Onları heykel gibi donmuş olarak hayal ettim ve sonra kralın büyüsunü üzerlerine fırlatmak için kullandım. Uzuvarları hareket etmiyordu ama konuşamıyorlardı da.

Kailani bir sağa bir sola baktı ve muhafızlardan birinin bel kemerine uzanarak bir dizi anahtar çıkardı.

Onları cebine koyduktan sonra bana baktı. "Bizimle birlikte binanın yan tarafına yürümelerini sağla."

Yürüt onları! Bunu yapabileceğimden emin değildim. Şimdiden bana karşı koyduklarını hissedebiliyordum. Sanki biri beni fiziksel olarak geri itiyor gibiydi. Güce tutunarak, onların ileriye doğru yürüdüğünü ve her iki muhafızın da ileriye doğru hamle yaparak Kailani'ye çarptığını ve onun inlemesine neden olduğunu hayal ettim.

Birkaç kişi bize doğru baktı ve biz de endişeyle gülümsedik. Gardiyanlar kışkılarında sopa varmış gibi görünüyor, sarsıntılı ve anormal bir şekilde yürüyorlardı.

Raife bir muhafızın yanına koştu ve onu sabitlemek için kollarını birleştirdi, Kailani de diğerine aynısını yaptı. Bu hiç doğal görünmüyordu ve yoldan geçen herhangi biri sarhoş olduklarını düşünebilirdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım hepimiz binanın önünden kimsenin bizi izlemediği tarafa doğru ilerlerken. Artık yapının gölgesindeydik ve çit tarafından tamamen gizlenmiştik.

Gardiyanların gözleri irileşmişti ve onları bu şekilde kontrol ettiğim için biraz kötü hissettim, ama kardeşimin bulunduğu bir binayı koruyor olabileceklerini bildiğim için bu suçluluk duygusunu çabucak üzerimden attım.

Kailani bana baktı ve arkasına sakladığı küçük bir taşla muhafızlardan birinin kafasına vurdu. Adam yere yığıldı ve Kailani bir sonrakine de aynı hareketi tekrarlardı. Raife karısını gururla süzdü ve sonra ikisi de hızlıca muhafızların ellerini arkadan bağladılar.

"Tamam, fazla zamanımız yok. İçeriye kontrol edelim ve Oslo orada değilse... onu zindana atarlar," dedi Kailani.

Kaşlarımı çattım. "Baskın daha dün gece oldu: Ya hala yaya olarak geri dönüyorlarsa?"

Axil haberi olaydan hemen sonra aldı ve Fallenmoore yürüyerek en az bir günlük mesafedeydi-

"Uçanlar var. Metal kanatlı insanlar. Yüksek değerli bir hedef olduğu için onu buraya uçurduklarına eminim," dedi ve ben küçük kardeşimin zaten ellerinde olduğuna ve onun üzerinde deney yapıyor olabileceklerine inanmak istemediğim için sertçe yutkundum.

Anahtarları eline alan Kailani yan kapıya koştu ve kilidi açtı. Bu binanın her yerini biliyor gibiydi ve buna minnettardım. Raife ve ben de peşinden içeri girdik ve kapalı kapılarla sıralanmış açık bir koridorda olduğumuzu fark ettim. Elf kraliçesi sağ taraftaki bir odaya girdi ve beyaz bir paltoyla çıktı.

"Başını eğ, hasta," dedi ve Raife'ye diğer ceketi ve bir pano uzattı.

Oh. Doğru. Bu her neyse, orada bir hasta gibi davranırdım. Sihrimizi çaldıkları bir yer mi? Bu düşünce tüylerimi ürpertti ama yakalanırsak diye düşünmek iyi bir fikirdi.

İleriden birkaç ses duydum ve ben kollarımı arkamda sahte bir kelepçeyle tutarken Kailani elini dirseğimin altından geçirdi. Sonra kendinden emin bir şekilde bizi ileriye doğru yürüttü. Bu kadın onunla ilk tanıştığımda sandığımdan çok daha cesurdu. Nezaketini itaatkâr bir zayıflık olarak algılamıştım. Yanılmışım. Ve şu anda burada benimle olduğu için çok minnettardım çünkü kendime güvenmekten başka bir şey hissetmiyordum.

Laboratuvar önlüklü iki kişinin sıcak çay hazırladığı ve rahatça sohbet ettiği ana odaya girdik. Kailani yanlarından geçerken bize doğru bakmadılar bile. Ancak başka bir koridora girdiğimizde içlerinden biri arkamızdan seslendi.

"Hey, o hastayı nereye götürüyorsun?" diye sordu kadın. Kailani dondu kaldı, arkasına bakmadı. "Oslo'nun hangi odada olduğunu biliyor musun?"

Swiftwater içeride mi? Fallenmoore'lu küçük kurt çocuk?" diye omzunun üzerinden sordu.

Cesur sorusu karşısında kalbim göğsüme çarptı.

"Kim?" diye seslendi laboratuvar önlüklü kadın. "Şu anda elimizde hiç kurt yok."

Bu bir rahatlama ve aynı zamanda bir endişeydi. O neredeydi?

"Hey, sen kimsin?" diye sordu kadın ve ben döndüm, büyümü onun ve erkek meslektaşının üzerine fırlattım ve her ikisini de adımlarımın ortasında dondurdum.

Raife ve Kailani iki doktoru etkisiz hale getirip bağlarken, "Burada değil," diye sızlandım.

Kailani endişeli görünüyordu. "O zaman olabileceği tek bir yer var. Seni kaleye götürmeliyim."

Geldiğimiz yoldan geri dönmemizi işaret etti ve kalbim sıkıştı. Onun burada olmasını istiyordum. Bunun kolay olmasını istedim.

Dışarı çıkıp baygın iki gardiyanın bulunduğu yere gittik. Kailani iç çamaşırlarına kadar soyundu ve muhafız üniformasını giydi. Raife de öyle yaptı, saçlarını topuz yapıp şapkasının içine soktu.

"Planın nedir, aşkım?" diye sordu ona, yayını sırtına bağlarken.

Ona doğru baktı. "Onu tutuklayacağız, içeri getireceğiz ve kurt kraliçeyi yakaladığımızı söyleyeceğiz."

Raife'nin yüzü düştü. "Onu öldürebilirler. Ya da sihrini elinden alabilirler."

Kailani yutkundu. "Biliyorum ama onu içeri sokmak için bildiğim tek yol bu. Saray çok sıkı korunuyor, onu teslim ederken fark edilmez ve yakalanmazsak şanslı sayılırız."

"Yap," diye emrettim. Bana ne olduğu umurumda değildi, sadece kardeşimle birlikte olmak istiyordum.

Raife yüzünü bana döndü. "Şu anda kralın gücüne sahipsin. Eğer Zaphira seni makinelerinden birine koyarsa, o zaman o da sahip olacak. Herkesi kontrol edebilir. Bunun olmasına izin veremeyiz."

Başımı salladım. "Eğer beni herhangi bir makineye yaklaştırırsa, ona sihrimi vermeden önce parmaklarımı pençelere dönüştürür ve kendi boğazımı keserim. Yemin ederim." Kailani önerim karşısında dehşete kapılmış görünüyordu ama Raife bu cevaptan memnun olmuş gibi başını salladı. Taşıdığım şeyin bedelini ve asla düşmanın eline geçemeyeceğini biliyordum. İşin o noktaya gelmemesi için dua ettim.

Raife bana, "Kaleye girmenin yolunu bulup seni koruyacağım," dedi ama bunun boş bir söz olduğunu biliyordum. Kimse bana böyle bir güvence veremezdi ama yine de takdir ettim. Aklım Axil ve Madelynn'in şu anda ne yaptıklarına gitti. Geri mi çekilmişlerdi? Yaralanmışlar mıydı? Bizi aramak için surların içine mi gelmişlerdi? Bu çılgınlık olurdu. Sadece hayatta olmalarını umuyordum.

Kailani başını salladı. "Savaşta krallığı bir araya getirmek için yaptığımız onca işe rağmen, bunu yapmanın sadece üçümüze kaldığına inanamıyorum."

Raife başını salladı. "Onu öldüren her zaman ben olacaktım." Cebine uzanıp küçük, şeffaf bir şişe çıkardı ve kaşlarını çatıttı.

"Renksiz, kokusuz zehir. On dört yaşından beri rüyamda Zaphira'nın bu zehirle boğulduğunu görüyorum."

Vay canına, bu karanlıktı ve yine de tamamen onayladım. "Eğer içerideyse, devam et. Benim için endişelenme," dedim ona. "Ben kardeşimi çıkaracağım."

Kailani beni kucaklamak için çaktı ve sonra kocasını iffetli bir şekilde öptü. Hepimiz bundan sağ çıkma olasılığımızın çok yüksek olmadığını biliyorduk.

"Tamam, Zara Oslo'yu dışarı çıkaracak, Raife kraliçeyi öldürmeye çalışacak ve eğer ikinizden biri başarısız olursa ben işi bitirmek için hazır olacağım," diye duyurdu.

Bunun üzerine sııttım; beni tamamen etkilemişti.

Bununla birlikte Kailani, gardiyan üniformasındaki kelepçeleri kullanarak bileklerimi önümde kelepçeledi. Başımı öne eğdim ve o ve Raife beni çitlerle çevrili alandan çıkarıp ana yola doğru götürdüler. Sokaklar artık seyrek nüfusluydu; görünüşe göre ön kapılardaki kargaşadan dolayı herkes evlerine kaçmıştı.

Birkaç yol daha yürüdükten sonra sağa saptık. Bakışlarımı kaldırdığımda önünde büyük sütunlar olan dev bir saray gördüm. İleride belirdi ve midem düğümlendi. Her sütunun yanında tam teçhizatlı iki düzineden fazla muhafız duruyordu. Rüzgâr yanımdan hızla geçiyordu ve bunun Madelynn ile Axil'in ön taraftaki kavgasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ettim.

Sarayın merdivenlerindeki ilk nöbetçiye ulaştığımızda sinir küpü olmuşum. İşler kötü giderse kontrol etmeye çalışacağım çok fazla insan vardı. Yaklaştığımızı gördü ve biz daha fazla yaklaşmadan bizi karşılamak için düzenini bozdu.

"Sen yeni misin? Bizzat kraliçe tarafından söylenmedikçe mahkûmlar burada tutulmaz," dedi adam Raife'ye. "Bahar Sokağı'ndaki nezarethaneye gitmeniz gerekiyor."

Raife uzanıp çenemin iki yanını kavradı ve beni başımı kaldırıp gardiyana bakmaya zorladı. "Aptal mısın sen? Bu Fallenmoore'un kraliçesi. Onu az önce batı duvarına sızmaya çalışırken yakaladık."

İddiasına kanıt eklemek için boğazımda derin bir kurt hırıltısı oluşturdum ve asker kelepçeli ellerime bakarken soldu. Arkasına uzanarak

ayrı bir çift kelepçe çıkardı ve beni Kailani'nin elinden çekip aldı. İkinci kelepçe seti tenimin etrafında kapandı ve biliyordum ki

Bana dokundukları anda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Kurdum aniden çok uzakta hissetti.

"Bir büyü kullanıcısına insan kelepçesi takamazsın," diye tısladı hem Kailani'ye hem de Raife'ye. Bir anahtarla eski kelepçe setinin kilidini açtı, böylece sadece yenileri kaldı.

İnsan kelepçeleri. Yani... bu yeni olanlar büyü kullanıcıları için mi yapılmıştı?

Onu yüzeye çıkarıp çıkaramayacağımı görmek için kurdumu birazcık çektim.

Hiçbir şey.

İçimde tam anlamıyla panik oluştu ve kralın gücünü kullanmaya çalışarak önümdeki adamı onları çıkarmaya zorladım.

Hiçbir şey.

"Hayır!" İnledim ve bileklerimi çekiştirerek Kailani'ye endişeyle baktım.

Korkusunu yüzeyin hemen altında görebiliyordum ama o bunu saklıyor, rolünü oynuyordu.

"Benim hatam. Onu zindandaki baş muhafızın yanına bırakalım mı?" Kailani sordu.

Karşımdaki adamın kısa kesilmiş sarı saçları vardı ve Kailani'yi baştan aşağı süzdü. "Bunu halledebilir misin?" diye sordu, çünkü kelepçelerimi karıştırdığı açıktı.

Kailani hızlı bir hareketle dizime bir tekme attı ve bir çığlık atarak yere düştüm. Raife sol tarafımdan, Kailani de sağ tarafımdan koltuk altlarıma asılarak beni sürüklemeye başladılar. "Ben hallederim." Muhafıza bir öpücük kondurdu ve muhafız sırtı.

Raife ve Kailani beni kalenin ön merdivenlerine doğru çekerken bacaklarımın gevşemesine, arkamda sürüklenmesine izin verdim.

İki düzineden fazla muhafızın yanından geçtik ve kimsenin elf kralının sırtına bağladığı muhteşem altın yayı fark etmemesi için dua ettim. Diğer muhafızların da yayları vardı ama onlar siyah ve kalın çeliktendi.

Kalenin ön kapısına ulaşp içeri girmemiz sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi. Açık girişe adım attığımızda dışarıdakinden bile daha kalabalıktı. Savaşçılar ön duvarda bağırarak yol tarifi ve yardım istemek için koşuşturuyordu.

Madelynn ve Axil onlara Hades'i veriyorlardı. Bu beni sırttırdı.

Kailani bizi bir koridordan geçirdi ve sonra aniden taş bir merdivenden inerken yalnız kaldık.

"Çok özür dilerim Zara, dizini mi incittim? Panikledim," diye fısıldadı Kailani, yürüyebilmem için düzgün durmama yardım ederken.

Başımı salladım. "Harikaydın. Yaralanmadım ve yaralansaydım bile çabuk iyileşirdim, o yüzden endişelenme." Doğruydu, hepimizi içeri sokmuştu ki bu bir mucizeydi.

"Flört etmek gerekli miydi?" Raife sordu ve kıskançlığını sezdim, bu da hafifçe gülümsememe neden oldu.

"Evet, sanırım öyleydi. Bizi içeri soktum, değil mi?" diye karşılık verdi.

En alt basamaklara ulaştık ve küflü bir zindanın nemli kokusu burun deliklerime ulaştı. Ayrıca bir şey daha vardı.

Oslo.

Kokusu belli belirsizdi ama buradaydı.

"Kardeşim," diye inledim.

Kailani üst kolumu sıkıca kavradı ve sonra kocasına baktı. "İntikamını al aşkım. Zara'ya yardım edeceğim ve seninle duvarın dışında buluşacağım."

Raife o anda şok olmuş gibiydi, sanki bugünün geleceğine gerçekten inanmamıştı. Burada, bizzat Nightfall kraliçesinin özel kalesindeydi.

Başını salladı ve eğilip onu öptü. "Seni seviyorum," diye fısıldadı ve sonra merdivenlerden yukarı doğru gözden kayboldu.

Kailani kıpırdamadan durdu, kelepçelerimi çekiştiriyor ve çaresizlik içinde homurdanıyordu. "Bunların ne olduğunu ya da nasıl çalıştığını gerçekten bilmiyorum. Onları çıkaramıyorum," dedi.

"Umurumda değil. Beni kardeşime götür. Korkuyor, kokusunu alabiliyorum" diye ısrar ettim.

Bununla birlikte açık koridora ve ardından dairesel bir şekilde hücrelerle çevrili daha büyük bir odaya girdik.

İlk bakışta hepsi dolu görünüyordu. Bakışlarım dizlerine sarılmış, başı öne eğik duran kardeşime takıldığında çılgılık attım.

"Oslo!" Ona doğru koştum ama Kailani beni sertçe geriye doğru çekti. O sırada dairesel odanın ortasında duran iki muhafız başlarını kaldırıp baktı.

"Bu kim?" diye sordu içlerinden biri, kemerinden bıçağını çıkararak. "Zara Swiftwater, wolven kraliçesi." Kailani onlara gururla anlattı.

Bana doğru yaklaştı ve bileklerime baktı, görünüşe göre kelepçelerimi kontrol ediyordu. Sonra Oslo'nun hücresine baktı. "Bu adam az önce

oğluna mı geldi?"

Kailani omuz silkti. "Nereden bilebilirim ki? Az önce onu duvarı ihlal ederken buldum. Kraliçe onun burada kilitli kalmasını istiyor sanırım."

Oğlum. O kadar yaşlı mı görünüyorum?

"Doğru tahmin ettiniz." Odaya güçlü bir kadın sesi girdi ve Kailani hayalet görmüş gibi bembeyaz kesildi.

Nightfall kraliçesi odaya girdiğinde içimdeki korkunun bir kademe daha arttığını hissettim. Kim olduğunu anlamak için neye benzediğini bilmeme gerek yoktu. Güç saçıyordu. Tepeden tırnağa kırmızı deriyle kaplıydı, bir alfa gibi yürüyordu, bakışlarımızı üzerinde tutarken çenesi yukarı kalkıktı.

"Kelepçeleyin onu. O bir muhafız değil ve *çok* güçlü." Kraliçe Kailani'yi izlerken muhafıza emir verdi.

Muhafız kelepçeleri kemerinden çıkarmak için çabaladı ve işte o zaman Kailani çılgına döndü. Kraliçeye doğru koştu, dudaklarını büzdü ve odadaki havayı emdi. Ne olduğunu anlamamıştım, belki de bu onun gücüydü? Ama her halükarda onunla birlikte kraliçeye saldıracaktım. İkimiz de onu kesinlikle yere serebilirdik. Elleri arkadan bağlı bir insan olarak bile hâlâ güçlü bir savaşçıydım.

Bir saniye önce Zaphira'ya doğru dönüyordum ve bir saniye sonra bir rüzgâr hunisi beni alıp uzaktaki duvara fırlattı. Kafamı taşa çarptığımda Oslo çığlık attı ve şaşkınlık içinde yere yığıldım.

Kraliçe ellerini uzattı, çılgınca gülerken odayı bir rüzgâr hunisi doldurdu. Fae gücü mü vardı? Kailani yanımda yerde yatıyordu ve muhafız ellerine kelepçeleri takıyordu. Her şey o kadar hızlı gelişti ki Zaphira'nın az önce ne yaptığını zar zor anlayabildim. Bize bir rüzgâr bombası fırlatmıştı.

Nightfall kraliçesi gülümsedi. "Biliyorsun, bunun tüm büyü kullanıcılarının dünyasını yok etmek istediğimden olmadığını fark ettim," dedi ve sonra odanın içinde kar yağmaya başladı. Çeşitli güçlerini sergiliyordu ve bunu iyi insanlardan çaldığını bilmek beni hasta ediyordu. "Ben sadece onlardan biri olmak istedim," diye ekledi ve sonra odada kör edici bir ışık parlaması oldu ve gözlerimi kısarak kapatmama neden oldu.

Ayak sesleri yaklaştı ve hemen yanımda kokusunu aldım ama görüşüm kararmıştı. Beni kör etmişti, umarım geçici olarak. "Ama elde etmeyi beklediğim bir hediye var," diye fısıldadı kulağıma, sonra yanağını okşadı, sıcak parmaklarını yüzümün yan tarafına bastırdı. "Güçlü bir alfa kurt."

Başımı sağa çevirdim ve ağzıma alabildiğim kadar parmak aldım, sonra da ısırdım.

Sert.

Köpek dişlerim parmaklarından birini kopardığında dilimin üzerinden sıcak bakır rengi kan fışkırdı ve ardından kraliçenin kan donduran çığlığı odanın içinde çınladı.

Parmağımı yere tükürdüm ve akli dengemin yerinde olmadığından korkacağını umarak çılgınca güldüm. Cyrus bunu onayladı.

"Parmağım!" diye bağırdı gırtlaktan gelen bir çığlıkla. "Bana bir şifacı bulun."

Görüşüm yavaşça geri dönerken şekiller gözlerimin önünde dans etmeye başladı ve kendimi onun misillemesine hazırladım. Karanlık bir şekil bana doğru süzüldü ve ne olduğunu çözemediğim başımın yan tarafına bir darbe geldi ve bir kez daha karanlık beni ele geçirdi.

OceanofPDF.com

NINETEEN

"Zara." Oslo'nun tatlı sesi beni bilinçsiz halimden çekip çıkardı ve hızla gözlerimi kırpıştırarak gözlerimi açtım. Görüşüm geri gelmişti ama kafatasımın dibinde derin bir baş ağrısı zonkluyordu.

Küçük kardeşim korkuyla bana baktı. "Kafandan kan geliyor."

O sırada Kailani yüzerek görüntüye girdi, çok kötü görünüyordu. Saçları dağılmıştı, sanki biri koparmaya çalışmış gibiydi ve dudakları yarılmıştı.

Parmaklarıyla kafatasımın arkasını yokladı ve ben tısladım. Oslo'ya "Kanaması durdu," dedi. "İyileşecek. Sizin türünüz doğal olarak iyileşir. Çoğu zaman şifacılar gerek kalmaz."

Başını salladı, kendinden daha emin görünüyordu.

Sonra aptal gibi sırtarak bana baktı.

Etrafımızı incelemek için etrafımıza bakındım. Belki de neşesinin bir nedeni vardı. Yoktu. Bir hücreye kapatılmıştık. Diğer komşu hücrelerden insanlar merakla bize bakıyordu.

"Ne için mutlu olabilirsin ki?" Ona sordum.

Gülümsemesini kontrol etmeye çalıştı ama geri çektiğinde gülümsemesi tekrar ortaya çıktı. "Parmağını ısırp kopardın!" diye ağzından kaçırdı ve ardından kahkahalara boğuldu. "Delirdin mi sen? Yani inanılmazdı. Onu görmeliydin. 'Parmağım! Parmağım! Bul onu!' Kailani taklit etti ve şimdi ben de sırtıyordum.

Oslo'ya baktım, onun da dudakları hafifçe kalkmıştı. "Onu iyi yakalamışsın," dedi.

Yavaşça doğruldum ve hasarı değerlendirdim. Başındaki yaralanma dışında her şey çalışır durumda görünüyordu.

"Ama Zara, onu çıldırttın. Seni öldürebilirdi," diye ekledi Oslo.

Başımı salladım. "Elini gösterdi. Benim gücümü istiyor. Bunu elde edene kadar beni öldürmeyecek."

Kailani başını salladı. "Kız kardeşin haklı. İkimizin de gücünü istiyor: bizi öldürmeyecek."

"Zara," Oslo'nun sesi çatallaştı. "Sana bir şey söylemek zorundayım."

Şu anda bunu yapamazdım. Onunlayken olmaz. "Biliyorum," dedim ve saçlarını düzeltmek için uzandım. "Ve şu anda bunu düşünemeyiz çünkü güçlü kalmalıyız, tamam mı? Cyrus da bunu isterdi."

Ağabeyimizin adını duyunca Oslo'nun gözleri doldu ama başını salladı. Oslo da ben de daha sonra parçalara ayrılacaktık ve Axil bizi bir araya getirmeye yardım edecekti ama şu anda kardeşimi güvenli bir yere götürmekten başka bir şey düşünemiyordum.

"Şşt," bizimkinin yanındaki hücreden biri dikkatimizi çekti.

Kafamı kaldırdığımda uzun sarı saçlı, sivri kulaklı ve kirden kabuk bağlamış tırnakları olan kıvrak görünümlü bir dişi fae gördüm. Bir süredir buradaymış gibi görünüyordu.

Yaklaşmamı işaret etti ve ben de durdum, baş dönmesinin geçmesi için bir saniye bekledikten sonra ona yaklaştım.

Kailani de ona doğru bir adım attı ve yüzüne sadece birkaç santim yaklaştığımızda aramızdaki metal parmaklıkları işaret etti. "Beni ve küçük kız kardeşimi buraya ilk getirdiklerinde, sizin taktığınız gibi sihirli bastırma kelepçelerinden daha fazla yoktu." Önümüzde bağlı olan ellerimizi gösterdi.

Başımı salladım ama bununla nereye varmaya çalıştığını merak ediyordum. Odanın ortasına baktı, iki muhafız mutlu bir şekilde sohbet ediyordu ve bizimle ilgilenmiyorlardı.

"Ejderha-folk ateş büyümünü ve kış fae buz büyümünü kullanarak buradaki parmaklıklardan birini koparabildim." Aramızı işaret etti ve ben aşağıya bakarken o parmaklığı çekerek büyükçe bir boşluğu ortaya çıkardı. Sonra bir muhafızın bakma ihtimaline karşı hemen yerine taktı. Şimdi daha yakından baktığımda alt ve üst desteklerin arasına sıkışmıştı ama takılı değildi.

"Pencerede bir tane daha yaptım." Başını hücresinin üst ucundaki açıklığa doğru eğdi, kelepçeli elleri önünde sallanıyordu. "Küçük kız kardeşim kardeşinle aynı boyda. Serbest kaldı ama fark etmediler."

Ne dediğini anladığımda nefesim kesildi. Boşluk yetişkin bir erkek ya da kadın için yeterince büyük değildi, ama küçük bir çocuk biraz yardımla sığabilirdi.

"Yarı ejderha, yarı fae misin?" Kailani ona sordu.

Kadın başını salladı ve bu her şeyi açıklıyordu. Ateş ve buz. Gece boyunca yeterince ateş ve buz, demircilerin yaptığı gibi metali kırardı.

"Teşekkür ederim." Duygularıma yenik düştüğüm için boğazımda bir yumru oluştu.

"Kız kardeşin bu hücrede miydi?" Kailani sordu.

Kadın başını salladı. "Gece muhafızlar uyurken yaptık ama korkarım ki Nightfall kraliçesi sihrini istiyorsa o kadar vaktin yok. Kabul etmen için ona işkence edeceklerdir."

O haklıydı. Ve çok zekiydi.

"Ne öneriyorsun?" Ona sordum. Belli ki benden daha uzun süredir buradaydı ve hızlı düşünüyordu.

Arkasındaki hücreye baktı. "Odanın karşısında kilitli olanlardan on dakika içinde bir şaşırtmaca yaratmalarını isteyeceğim. Gardiyanlar o tarafa koşacak ve sonra kardeşin harekete geçecek."

Başımı salladım, parmaklıkların arasından parmaklarına uzandım ve onları kavradım. Bunun nasıl bir hediye olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kraliçenin isteklerini yerine getirmesem Oslo'nun işkence görmesinden endişe etmeme gerek kalmayacaktı.

"Teşekkür ederim," dedim tekrar.

Bana zayıf bir gülümseme verdi. "Birbirimize destek olmalıyız."

Bunu söyledikten sonra benden uzaklaştı ve hücresinin karşısına geçerek yanındaki fae adamla konuşmaya başladı. Ona bir şeyler fısıldadı ve o da başını sallayarak hücresinin boydan boya geçti ve bir sonraki kişiye bir mesaj iletti. Şimdi görebiliyordum ki bu mesaj odanın diğer tarafına kadar ulaşacak ve on dakika içinde dikkatimiz dağılacaktı.

Şimdi yufka yürekli küçük kardeşimi buradan kaçması ve güvenli bir yol bulması için hazırlamam gerekiyordu. *Tek başına.*

Oslo'ya doğru yürürken, korku dolu gözlerle bana bakarken onu izledim. Ona karşı her zaman çok yumuşak davranmış, üzerine titremiş ve onu kucaklamıştım. Artık bunu yapamazdım, bunun için güçlü olmasına ihtiyacım vardı.

Kelepçeli ellerimi omzunun bir yanına koyarak gözleriyle buluştum ve onlarda güzel annemizden çok şey gördüm.

Sesimi alçak tuttum. "On dakika içinde odanın öbür ucunda gardiyanların dikkatini dağıtacak bir şey olacak. Sonra parmaklıkların arasında küçük bir boşluk açacağız ve sen bizim hücremizden çıkıp bir sonraki hücreye gireceksin-" İtiraz etmeye başladı ama bir bakışla susturdum. "Sonra yeni arkadaşımız seni penceresine doğru kaldıracak, orada bir parmaklık daha kaldırılacak ve pencereden dışarıya doğru kayacaksın. Oradan doğu duvarındaki yağmur giderine koşacaksın. Topluluk bahçesinin yakınında yerde metal bir kapak var. İçeri girin, duvarın altından geçip şehirden çıkacak."

"Geliyorsun değil mi?" diye o kadar masum bir şekilde sordu ki kalbim parçalandı.

Başımı salladım. "Ben çok büyüğüm. Ama artık on iki yaşındasın. Sertleşmeye başlamalısın."

Alt dudağı titredi ve onu göğsüme çekip sarılmak istedim ama aramızda bir kol boyu mesafe bıraktım. "Kapıların diğer tarafındaki fırtına kanalından çıktığında kurt formuna geçmeni istiyorum. Büyük savaş alanlarından uzak dur. Güneybatıya, Thorngate'e doğru ilerle ama savaştan kaçınmak için gerekirse daha uzağa git, her zaman geri dönebilirsin. Fae kralına kardeşim olduğunu ve seni koruyacağını söyle."

Bakışlarımı tutarken göğsü kabardı ve ilk kez bu kadar uzun süre bana baktı. Bu, onun buna dayanabilecek kadar güçlü olabileceğine dair sahip olduğum tek umut ışığıydı.

"Sen küçük bir kurtsun, çalıların arasına saklanabilirsin ve-" hıçkırıklarımı yutarken sesim kesildi. Cyrus'un öldüğünü ve Axil ile doğmamış çocuğumuz dışında kalan tek ailemin bu olduğunu yeni hatırlamıştım.

Onu biraz salladım. "Seni çok seviyorum Oz! Benim için güçlü olmalısın ve bunu yapmalısın, tamam mı?"

Sonra hırladı. Alçak ve sert bir baskınlık hırıltısı. "Bunu yapabilirim," diye bana güvence verdi ve sonra onu göğsüme çektim. Çocuğu kendime doğru bastırdım ve sanki onu son kez görüyormuşum gibi içime çektim. Çünkü öyle olabilirdi.

"Sen de dışarı çıkacaksın, değil mi? Eninde sonunda?" diye mırıldandı kulağıma karşı.

Geri çekildim ve ona bilmiş bir bakış attım. "Bahsettiğimiz kişi benim," dedim kendimden emin bir şekilde, ama hiç de öyle hissetmiyordum. Kelepçe takmadığını fark ettim. Muhtemelen cılız bir çocuğun kaymasından endişe etmemişlerdi.

bir kurda dönüşüp kimseye zarar veremezdim. Ama kelepçeliydim ve bu da bir insan kadar işe yaramaz olduğum anlamına geliyordu. Ama bunu ona söyleyemezdim.

Odanın uzak ucunda bir kargaşa, bağırış çağırış ve kavga başladı ve muhafızlar hemen o tarafa doğru hareket etti.

İşte buydu.

"Seni seviyorum, Oslo. Sen çok iyi bir çocuksun. Annem ve babam seninle gurur duyardı." Güçlü kalmaya çalıştım ama gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

"Ben de seni seviyorum Zar," dedi ve kendi yanaklarını sildi.

Lanet olsun. O zaman Yaratıcı'ya dua ettim, ki bunu pek yapmazdım, ve küçük kardeşimin korunmasını istedim.

"Şşşt," diye seslendi kadın bize ve zamanımızın kısıtlı olduğunu anladım. Kailani vücudunu odanın uzak ucundaki çatışmaya bakacak şekilde ama parmaklıklara karşı konumlandırdı, böylece yapmak üzere olduğumuz şeyi engelleyebilecekti. Fae-dragon melezi kadın parmaklığı kolayca kaldırdı ve Oslo son bir kez bana baktı. Ona cesaret verici bir gülümseme verdim ve vücudunu yana doğru çevirerek parmaklıkların arasından kaydı. Kulağı sıkıştığında yolu yarılarmıştı ve tısladı. Onu sertçe ittim ve diğer hücreye fırladı. Parmaklık hızla yerine takıldı ve kadın onu odanın diğer tarafına doğru itti ve ben de dönüp gardiyanların kavgayı ayırmasını izledim, her ikisinin de dikkati tamamen meşguldü.

Arkama dönüp baktığımda kadının kardeşimi çoktan pencereye çıkardığını ve ortadaki demiri çekerek kollarını diğer tarafa geçirdiğini görünce kalbim göğsüme çarptı. Tek yapabildiğim duvarın diğer tarafında devriye gezen kimse olmaması için dua etmektir. Yarı yarıya yerin altındaydık, bu yüzden dışarı çıktığında, eğer alçakta kalabilirse, görünmeden kaçabilirdi. Nightfall Şehri'nden geçen herhangi birine insan gibi görünebilirdi, bu yüzden en iyisini ummak zorundaydım yoksa endişe beni delirtecekti.

Gardiyanlardan biri kavganın ayrıldığı hücreden çıkıp odanın ortasına doğru ilerlerken kendimi çelikleştirdim.

Omzumun üzerinden baktığımda, kadının hâlâ kardeşimi pencereden dışarı itmekte olduğunu fark ettim. Pencere son derece dardı ve kardeşimin dirseklerinin üzerinde sürünerek kendini dışarı atması gerekiyordu.

Muhafızın başka tarafa bakmasını nasıl sağlayacağıma dair fikirler aradım ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Yapacağım her şey dikkatini bu yöne çekecekti.

"Hey!" diye bağırdı odanın sol tarafındaki hücrelerden birinde kalan bir erkek. Gardiyan ona doğru döndü ve sonra adam pantolonunu indirdi ve arka tarafını göstererek parmaklıklara bastırdı. "Kıçımı öpün, sizi kan emici satılmışlar!" diye bağırdı.

Gardiyan bir cop çıkardı ve ileri doğru koşarak parmaklıklara sertçe vurdu ve adam gülerek öne düştü.

"Bu kadar yeter!" diye bağırdı muhafız. "Yoksa hepiniz yere serileceksiniz!"

Kadının kelepçeli elleri titreyerek barı yerine koyduğunu ve sonra hiçbir şey olmamış gibi öne doğru baktığını görmek için tam zamanında pencereye döndüm. Oslo'nun ayaklarının uzakta küçüldüğünü ve koşarak uzaklaştığını görebiliyordum.

Gözlerimde yaşlar birikti ama onları zorla indirdim. O güvendeydi. Şimdi savaşma zamanıydı.

Parmaklıklara yaklaştım ve yüzümü parmaklıklara dayayarak gardiyanın dikkatini dağıtmasına yardım eden adama baktım.

Ona minnettarlığımı ifade ettiğini umduğum bir baş selamı verdim. O da beni desteklemek için başını salladı.

Kailani o sırada yanımda durdu ve başını omzuma koydu. Bu sarılmaya eşdeğer bir şeydi. Ya da ikiniz de kelepçeliyken sarılmak için yapabileceğinizin en iyisiydi.

"Ailen var mı?" Ona sordum.

"Sadece teyzem. Kardeşim yok. Annem ve babam öldü," diye cevap verdi.

"Benimki de öyle. O... sahip olduğum tek şeydi," dedim ona.

Beni dürttü ve yüzümü ona dönmeye zorladı. Bakışlarında bana huzur veren bir sakinlik vardı.

"Bu işten kurtulacağız ve sonra sen, Madelynn, Arwen ve ben yıllık kadın inzivasına gideceğiz. Tıpkı erkeklerin gençken yaptıkları gibi," diye açıkladı.

Sırıttım. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Bildiğim kadarıyla harika masajlar yapan bir elf kaplıcası var, çamur banyoları ve yemeyi umabileceğiniz tüm şekerlemeler var."

"Erkekler biz olmadan ne yapacak?" Kafamı dağıtmak için onun fantezisine oynayarak sordum.

"Çocuklara göz kulak ol ve mutfakla ilgilen tabii ki" diye cevap verince kahkahayı bastım.

Yine de yüzüm çok çabuk düştü. "Buraya nasıl geldik? Savaştan. Bu çok... yanlış görünüyor."

Muhafızlara baktı. "Nefret. Bölünme. Eğer insanlar farklı oldukları noktalar yerine ortak noktalarına ya da birbirlerine nasıl yardım edebileceklerine odaklansalardı, bu pek çok sorunu çözerdi."

İyi dedin.

"Kailani?"

Bana ciddi bir şekilde baktı.

"Zaphira ağabeyimi öldürdü. Küçük kardeşimi kaçırdı. Onun yaşamasına izin veremem. Onu öldürmek için hayatımı kaybetmem gerekebilir, bu yüzden lütfen Axil'e üzgün olduğumu söyleyin."

Bunun üzerine yüzü düştü ve içimde bir çocuğun büyüdüğü karnıma baktı. Şu anda bunu düşünmek istemiyordum. Sadece intikam almak istiyordum. Zaphira'nın kafası vücudundan ayrılana kadar giderilemeyecek bir susuzluk, göğsümde durmaksızın vuran bir savaş tamtamıydı.

Kailani başını salladı. "Seni sihrini çalan makineye koyarlarsa küçük bir zaman aralığın olacak. Kelepçelerini çıkarırlar. Ancak o zaman onları alt etmek için gücünü kullanabilirsin."

Anlayışla çenemi eğdim. "Teşekkür ederim."

Sonra sessizleştik, parmaklıklara yaslandık ve bir sonraki hamleyi bekledik. Eninde sonunda biri gelip birimizi ya da ikimizi birden alacaktı. Ve birkaç saat sonra, aldılar. Gardiyan Kailani ve benim için geldiğinde başım tamamen iyileşmişti.

"Bizi nereye götürüyorsunuz?" Hücreden çıkarıldığımızda Kailani sordu.

Gardiyan ona "Kapa çeneni," dedi ve ardından hızla gözlerini kırpıştırarak hücreye baktı. "Çocuk nerede?"

"Cevap vermemi mi istiyorsun yoksa çenemi kapatayım mı?" Kailani söyledi.

Adam uzanıp kızın yüzüne sert bir tokat attı ve kızın dudağı yarıldı.

"Onu çoktan aldılar!" Ona bağırdım. Bana

ters ters baktı. "Nereye? Kimi?"

Kailani onun yanağını tutuyordu. "Nereden bilelim? Biz burada çalışmıyoruz. Bir gardiyan onu laboratuvara götürdü."

Hırladı ve bıçağın keskin ucunu boğazıma doğrulttu. "Yürü ve sakın aklına bir şey gelmesin yoksa bıçaklamaya başlarım."

İstedigini yaptım, kardeşimin ayrıldığından beri zindana geri getirilmemesinin iyi bir işaret olduğunu hissettim.

Özgür müydü? Çoktan kapıların dışında mıydı? Axil iyi miydi? Kardeşim için duyduğum endişenin arasında gizlenmiş olan bağımızı hissettim ve onun hâlâ hayatta olduğunu sezdim. Eşim ölseydi bilirdim, değil mi?

Merdivenlerden çıktık ve koridordan geçerek büyük bir yemek odasına girdik. Odanın dışında iki muhafız daha duruyordu. İçlerinden biri ayrıldı ve Kailani'nin yanına geldi. "Hazırlar," dedi bizi tutan muhafıza.

Onlar mı?

Kapılar açıldı ve önümüzde uzanan alana bakarken kendimi çelikleştirdim. Nightfall kraliçesi büyük bir masanın başında oturuyordu ve yanında muhteşem görünümlü bir kan emici vardı. Nekromer kraliyeti hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama bu adam güç ve nüfuz kokuyordu. Siyah yüksek yakalı ceketini solgun yüzünü çerçeveliyordu ve bana hoşlanmadığım bir bakışla bakıyordu. Yarı aç bir hayvan gibi aç bir bakış.

İçeri girdiğimizde ikisi de bizi izledi ve kraliçe bana hırladı. Sargılı eline baktım ve sııttım.

"Onun kurt gücünü alabilirsin Regis, ama ben elf kraliçesini istiyorum," dedi ona.

Regis bana baktı ve gözlerini kıstı. "Axil Moon'un karısı mı?" diye sordu ve karnım sıkıştı. Onun adını biliyorlardı.

"Sanırım onlara eş diyorlar, ama evet," diye yanıtladı Zaphira.

Kraliçe ve refakatçisinin karşısında iki yer ayarlanmış olan masaya yönlendirildik. Kailani ve ben bakıştık.

Buradaki oyun planı neydi? Bize yemek yedirip sonra da sihrimizi çalmak mı? Neden? Bizimle oynamak için mi?

Tam oturmamız gerekip gerekmediğini merak etmeye başlamıştım ki, muhafız beni sandalyelerden birine itti. Zaphira'nın Regis dediği ve nekrozların kralı olduğunu tahmin ettiğim adamın karşısında oturuyordum.

"Akşam yemeğinde ne yiyeceksin? Kan ve yanında kan mı?" Alaycı bir şekilde sordum.

Kraliçe ile bakıştılar ve o da başını salladı. "Gördün mü? Öfkeli biri: en iyi sihirli iksirleri bunlar yapar."

Bunun üzerine sertçe yutkundum. Eğer Kailani haklıysa, kelepçelerimi çıkarmalarından beni makineye yerleştirmelerine kadar sadece saniyelerim olacaktı.

Eğer karşı koyamazsam Raife'ye verdiğim sözü hatırlayacak ve geri adım atmayacaktım. Ona bu gücü vermemin imkânı yoktu. Bu olmadan önce kendi kalbimi oyardım.

Bir garson üç tabak yemek getirerek kraliçenin, Kailani'nin ve benim önüme koydu. Sonra kralın önüne bir bardak koyu kırmızı sıvı koydu.

Regis tiksintiyle garsona baktı. "Doğrudan kaynağından almayı tercih ederim." Sonra kraliçeye döndü. "Alabilir miyim?" diye sordu, gözleri benim üzerimdeydi.

Zaphira başını salladı ve ben kaskatı kesildim. "Oh, lütfen yap."

Kailani yanımdaki koltuğunda kıpırdandı. "Bu güç aktarımını etkilemeyecek mi?" diye sordu endişeyle ve zaman kazanmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

"Hayır," dedi kraliçe ve ben daha onun hareketlerini takip edemedim kral yanımdaydı, yüzüm ellerinin arasındaydı. Karşı koymak için hamle yaptım ve sonra ağzı boynumdaydı. Küçük bir çimdik derimi ısırdı ve sonra emerken üzerime bir mide bulantısı dalgası yayıldı.

"Kesin şunu!" Kailani yanımda sarsılarak bağırdı ama muhafız onu sıkıca yerinde tuttu. Boynumdan gelen höpürdetme sesleri kusma isteği uyandırıyor ama derimin hemen altında uğuldayan hafif zevk vızıltısı kadar değil. Üzerimde hoşuma gittiğini düşünmemi sağlayan bir çeşit büyü vardı. Başımı bir kez salladığımda kafatasım onunkine çarptı ve gülerek benden uzaklaştı.

Ağzı boynumdan ayrıldığı an, zevk azaldı ve yerini donuk bir zonklamaya bıraktı.

Zaphira sırtarak etinden bir ısırık aldı. "Tadı güzel mi?"

Regis ayağa kalktı. "Oh, hiçbir fikrin yok. Sadece bu da değil, eşine bağlı. Onu hissedebiliyorum, çok uzakta ama orada."

Donakaldım, zor yutkundum. Sürü bağlarını mı *hissetti*? Kendimi sakinleştirdim ve Axil'i aradım. Onu canlı ve endişeli hissedebiliyordum ama oradaydı. Nekro kral da bunu hissetmiş miydi? Bu doğru değildi ama o zaman nekroların ne tür bir güce sahip olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Regis kraliçenin yemek tabağına doğru yürüdü ve et bıçağını kavradı. "Merak ediyorum... Sence ona zarar veririm eşini bunu hissedebilir mi?"

Bunun üzerine Kailani ve ben koltuklarımızda kıpırdandık ama korumalar bizi sıkıca yerimizde tuttu. Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu ama onu durdurmak için çaresizdim.

Kraliçe b a ş ı y l a onayladıktan sonra sargılı elini uzattı ve artık beyaz gazlı bezin altında kanlı bir kütük haline gelmiş olan kayıp parmağını gösterdi. "İntikam istiyorum, aşkım."

Aşkım mı?

Bir an onun yanında durdu ve hemen ardından elim yemek masasına çekildi, parmaklarım açıldı.

"Hayır!" Kailani çığlık atarak sırtını sandalyesine yasladı.

Nekromer kralı bıçağı serçe parmağıma dayadı ve ben ürkütücü bir şekilde hareketsiz kalarak kaderime boyun eğdim. Cyrus bana yaraların, onlara direndiğinizde daha çok acı verdiğini öğretmişti.

Nerene zarar verdiklerini kontrol et.

Diğer parmaklarımı bir top haline getirdim ve serçe parmağımı isteyerek ona verdim, Kailani'ye bakarak sorun olmadığını söyledim. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu ve sonra... yemekhanenin kapıları patlayarak açıldı ve genç bir adam boğazını tutarak tökezleyerek içeri girdi. Yüzü mosmordu ve dudaklarından beyaz köpükler fışkırıyordu. Regis ve Zaphira donup kaldı.

"Kim o?" Regis şaşkınlıkla sordu.

Zaphira'nın çatalı tabağa çarptı ve eli titredi. "Yemek tadımcım."

Dudaklarını birbirine vurdu ve ardından beklentiyle boğazını tutmak için uzandı. Kailani'ye bakarak ayakta durma pozisyonuna sıçradı. "Beni kurtarabilirsin! Regis, o beni kurtarabilir!"

Kraliçe şimdi öksürüyor, kontrolsüzce boğazını temizliyordu. Öne doğru tökezledi, soluk soluğa masanın üzerine düştü ve sırt üstü yuvarlanarak tavana baktı.

Nekromer kralı parmağımı kesmek üzereyken Kailani'ye doğru yaklaştı ve bıçağı boğazına dayadı. O kadar hızlıydı ki sinir bozucuydu. Adil bir dövüş olsaydı, değerli bir rakip olurdu.

"Kurtarın onu," diye emretti ve sonra muhafızlara baktı. "Kelepçelerini çözün!"

Kraliçenin dudakları şimdi morarmıştı, nefes almak için hırıldarken dudaklarında beyaz tükürükler oluşuyordu.

Kailani ayağa kalktı, Zaphira'ya baktı ve gülümsedi. "Onu kurtarmaktansa ölmeyi tercih ederim. O yüzden beni şimdi öldür ve bu işi bitir."

Bunun üzerine içimden saf bir gurur aktı. Kailani bir alfaydı: ölümden korkmazdı.

Regis hırladı, tam bunu yapmak üzereyken oturduğum yerden fırladım ve arkamdaki muhafızı kafasından vurdum. Bunu yaptığımda okların ıslığı odayı yırttı ve ardından uçları ete saplanan okların mide bulandırıcı gümbürtüleri duyuldu.

Gözlerimi kırıştırdım ve nekromer kralı göğsüne üç, kafasının yan tarafına da bir ok saplanmış halde geriye doğru düşerken geri çekildim.

İki gümbürtü daha ve sonra her muhafız yere düştü, her birinin kalbine bir ok saplanmıştı.

Perdeler uzak duvarda hareket etti ve sonra Raife yayını çekmiş bir şekilde önümüzde durdu.

"İyi misiniz hanımlar?" diye sordu bize ama gözlerini nefes nefese kalan kraliçeden ayırmadı. Zar zor nefes alıyordu, vücudu seğiriyor ve mor yüzünü tırmalarken önümüzde kasılıyordu.

İkimiz de başımızı salladık ve ben uzanıp muhafızın bel kemerinden sarkan küçük, süslü bir anahtar aldım. Onu Kailani'yi serbest bırakmak için kullandım ve o da benimkinin kilidini açabildi.

Öne doğru eğilen Raife, okunun ucunu kraliçenin boğazına dayadı. Tüm bu güçleri edinmişti ama yine de ona karşı bir tanesini bile kullanamayacak kadar zayıftı.

"Bu ailem için," dedi ve kadının seğirmesini ve nefes nefese kalmasını, büyük acı çekmesini izledi.

Gözleri daha da büyüdü.

"Ve kardeşim," diye ekledim.

Kailani ona yaklaştı ve kulağına eğildi. "Ve senin varlığından zarar gören diğer herkes."

Son bir seğirme ve sonra hareketsiz kaldı, dudakları bembeyaz, yüzü morarmış ve gözleri şişmişti. Korkunç bir manzaraydı ama yine de tatmin olmuş hissetmiyordum. Biftek bıçağını kavrayarak göğsüne, tam kalbinin olduğu yere sapladım. "Ne olur ne olmaz," dedim odadakilere.

Raife elindeki okun ucunu yere bıraktı ve duvara yaslandı. İç çekti, rahatlamış görünüyordu. Yıllarca bu intikamın peşinde koşmuştu. Ona ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama beni canlı canlı yerdı. Eve döndüğümde Cyrus'un cesediyle karşılaşacağımı bilmek beni öldürüyordu ama bu beni en azından bir nebze rahatlatmıştı.

"Anı mahvetmek istemem ama savaş zamanlarında, başını baş generaline götürürsek, ateşkes ilan etmek zorunda kalır. İnsanlar muhtemelen ön saflarda ölüyor, bu yüzden ..." Kailani kocasına baktı.

Raife başını salladı, kılıcını belinden çıkardı ve kraliçenin kafasını koparıırken Kailani başka tarafa baktı. Parmaklarını saçlarına geçirerek, ben ve karısıyla birlikte yemek salonundan çıktı. Artık kelepçeli olmadığım için Axil'den ödünç aldığım gücü yüzeye çıkardım.

Biri bir şey yapmaya kalkarsa, ona diz çöktürürdüm.

Başını havaya kaldıran Raife bir savaş çılgılığı attı ve Nightfall kalesinin ön kapılarından dışarı çıktı.

Ön basamaklara tünemiş savaşçılar irkilerek ona baktılar ve liderlerinin başını gördüklerinde şok içinde soluk soluğa kaldılar.

Silahlarını çektiler ama ben gücümü kullanarak onları dondurma emriyle örtbas ettim.

"Savaş sona erdi!" Kailani böğürdü. "Kraliçeniz öldü ve bu nedenle teslim olup kapıları açmalısınız!"

İki düzine adam üzerindeki gücümü gevşettim ve içlerinden biri öne çıkıp diğerine döndü ve başını salladı. "General Ibsen'i getirin."

Güvenlik görevlisi gitti ve sonra başka bir güvenlik görevlisi ön kapılara koşarken bekledik. Herkes ne yapması gerektiği konusunda kafası karışmış görünüyordu. Liderleri ölmüştü, onları kontrol edebilecek güce sahiptim ve halklarımız arasındaki savaş sona ermişti.

Bir an sonra Nightfall Şehri'nin ön kapıları açıldı ve düzinelerce kurt içeri koştu. Başlarında Lucien'in bulunduğu Kraliyet Kurt Muhafızları'nı fark edince sııttım. Ön saflarda galip gelmeyi başarmışlar ve kaleye kadar yaklaşmışlar gibi görünüyordu. İnsanlar korku içinde geri çekildi ve muhafızlar silahlarını bıraktı. Şehre akın eden insanları taradım. Aralarında Madelynn de vardı ve-

Axil'i insan formunda, küçük kardeşimin elini tutmuş ve yanında yürürken gördüğüm an koşmaya başladım.

"Axil! Oslo!" Aramızdaki mesafeyi kapatırken ayaklarım yere vurarak onlara seslendim. Küçük kardeşim önce Axil'den ayrıldı ve beni selamlamak için koştu, bana kocaman bir sarılmayla çarptı. Üstü başı toprak ve dallarla kaplıydı ama onun dışında zarar görmemiş gibiydi. Sırada Axil vardı. Oslo'yu aramıza sıkıştırarak beni kollarının arasına aldı, ağzıma bir öpücük kondurdu ve sonra elini karnıma koydu. "İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım.

Artık öyleydim. Kraliçe ölmüştü ve hayatta kalan küçük ailem güvendeydi.

YİRMİ

Sonraki bir saat boyunca ortalık biraz karıştı. Oslo'yu, bu iş bitene kadar Arwen'in ikizlerinin yanında kalması için bazı güvenilir muhafızlarla birlikte Lucien'in kalesine geri göndermiştim. Avalier kral ve kraliçeleri kale merdivenlerinin önünde toplanırken askerler yorgun bir şekilde onları izledi. Kurtlarımız tarafından silahsızlandırıldılar ve bir kenarda beklemeleri istendi. Kraliçelerinin kellesi herkesin görebilmesi için şehrin ortasındaki bir çivide sergileniyordu. Savaş sona ermişti ve herhangi bir ayaklanmaya müsamaha göstermeyecektik. Arwen ve Drae daha yeni gelmişti ve şimdi hepimiz toplanmıştık.

General Ibsen teslim olmuş ve Kraliçe Zaphira'nın en büyük varisini almaya gitmişti. Görünüşe göre, onları kendi krallığı içinde ayrı ayrı tutuyormuş.

Teslim borusunu çalmıştık ve sınırdaki çatışmalar da sona ermişti.

Zindandaki mahkûmları serbest bıraktık ve tüm Nightfall vatandaşlarına evlerinde beklemeleri söylendi. Sokağa çıkma yasağı yürürlükteydi ve yeni Nightfall kralıyla bir çatışma olması ihtimaline karşı sokaklarda mümkün olduğunca az insan olmasını istiyorduk.

Zaphira'nın oğluna annesini öldürdüğümüzü ve halkımızla olan savaşın bittiğini söylemek üzereydik. Eğer bizimle ittifak kurmazsa, onu da öldürecektik. Eğer Drae'yi doğru duyduysam, yaşayan altı oğlu daha vardı. Yani içlerinden biri bizim türümüzle barış anlaşması imzalayıp savaşı durdurana kadar her birini öldürecektik.

Dakikalar ilerledi ve sonunda her biri bir atın üzerinde iki adam açık kapılardan içeri girdi.

Biri General Ibsen, diğeri ise Nightfall'un yeni kralı olduğunu tahmin ettiğim bir adamdı. Yaklaştığında onu tanıdım. Uzun boyluydu ve

Kaslı. Elflerden daha fazla, wolvenlerden daha az. Koyu dalgalı saçları şık bir bukleye sivri çenesine düşüyordu ve gözleri koyu elaydı. Annesinin gözlerinde eksik olan nezaketin onlarda olduğunu görmek beni memnun etmişti. Ne kadar yakışıklı olduğunu inkâr etmek zordu.

Atından indi ve sekizimizin önünde durdu. Üzerinde Nightfall arması olan metalik bir savaş zırhı giymişti; temizdi ve kullanılmamış görünüyordu. Son zamanlarda savaş alanında bulunmadığı belliydi ve muhtemelen sadece formalite icabı giyiyordu. Annesinin başak üzerindeki kafasına bir kez baktı ama orada hiçbir duygu göremedim. Ya bunu saklamakta iyiydi ya da annesinin ölümü umurunda değildi.

Başını derin bir saygıyla eğerek bakışlarımızla buluştu. "Ben Prens Callen. Bana annemin öldürüldüğü ve savaşta teslim olduğumuz söylendi."

Tamamen işle ilgili ve sert bir dış görünüşü vardı, duygularını göstermiyordu, buna saygı duyuyordum.

Drae öne çıktı: bizim adımıza konuşacağı konusunda anlaşmıştık. "Artık *Kral* Callen sensin. Eğer istiyorsan. Tek şartımız, krallıklarımızla bir daha asla savaşa girmemen için yüz yıllık bir barış anlaşması imzalaman."

Callen, Drae'nin sözlerini düşünüyor gibiydi ve konuşmamızın dışında duran annesinin sadık savaşçılarına bakıyordu. "Peki ya imzalamazsam?" diye sordu.

Tamam, bu iyiye işaret değildi.

"O zaman seni öldürürüz ve biri kabul edene kadar veraset sırandaki bir sonraki varise geçeriz."

Callen bunu bekliyormuş gibi görünüyordu. "Pekâlâ o zaman, bu müzakereyi içeri taşıyalım mı?" diye sordu kaşlarını oynatarak.

Yüzünde bir şey vardı. Söyleyecek daha çok şeyi olduğunu ama annesinin savaşçıların önünde konuşmak istemediğini söyleyen bir şey.

Drae başını eğdi. "Bu bir pazarlık değil ama elbette."

Böylece Axil ve ben, onun halkından temizlenmiş ve şimdi bizimkilerle kaynayan kaleye doğru yol aldık. Her salonun ve kapının girişinde bir wolven savaşçısı duruyordu.

Callen şatoya girdiğinde yemek odasına gitmek için hamle yaptı ama onu durdurmak için elimi uzattım.

"Orada ne olduğunu görmek istemeyeceksin."

Annenin başsız bedeni, demek istedim.

Yüzünde bir aydınlanma ifadesi belirdi ve o kapıdan uzaklaşıp başka bir kapıya yöneldi. İçeri girdik ve kendimizi seyrek bir masa ve arkasında bir sandalye bulunan geniş bir çalışma odasında bulduk.

Hepimiz masanın etrafına yayılırken Callen masanın arkasına geçti ve sandalyeye oturdu. Kailani kapıyı kapattı.

Özel alana girdiğimizde Callen uzun bir iç geçirdi. "Bu anlaşmayı imzalama konusundaki isteksizliğim için özür dilerim. Annemin sadık dostları için naz yapmak zorundaydım."

Drae başını salladı. "Yani anlaşmayı imzalayacak mısınız?"

Callen parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Elbette. Ama bunu yaparsam geceyi çıkaramayabilirim. Annem aşırılık yanlısıydı, onunla hiçbir konuda anlaşamazdık. Adamları onun ideallerine sadık." Elleri biraz titredi ve kalbim yumuşadı. Hayatı için gerçekten korkuyordu, bu çok açıktı.

"Kendi ordunuz var mı?" Drae ona sordu.

Şakaklarını ovmağ için uzandı. "Onlara ordu demeye dilim varmıyor. Buradan yaklaşık bir saat doğudaki bir kalede yirmi sadık adamım var."

Drae başını eğerek onaylayan Lucien'le baktı. Lucien, Axil ve Raife'ye baktı ve sonra sanki hepsi dile getirilmemiş bir anlayışı paylaştı.

Drae boğazını temizledi. "Anlaşmayı şimdi imzalayın, biz de siz yeni liderliğe geçene kadar üç yüz adamımızı burada tutalım. Annenizin ideallerine sadık olanları ve size en iyi hizmet edecek olanları ayıklamanız gerekecek."

Callen durdu, ağzı şokla açıldı. "Bunu yapar mıydın?"

Raife, "Bunun kalıcı bir barış olmasını istiyoruz ve bunun için ne gerekiyorsa yapacağız," diye ekledi.

Bu harika bir fikirdi ve annesinin sadık adamlarından kurtulabilirse daha kalıcı olacaktı.

Callen elf kralına baktı ve zorlukla yutkundu. "Annemin ailelerinize ve halkınıza yaptıkları için... özür dilerim."

Özür mü? Bunu beklemiyordum. Bu tür devralmalar genellikle gerginlikle doludur.

"Onunla yakın mıydınız?" Bu normal ve nazik görünen insanın ondan nasıl geldiğini anlamaya çalışarak sordum.

Bir kahkaha attı. "Yakınlık kurabilecek biri değildi. Ya da aşka. Hayır, ben ve kardeşlerim yedi yaşımıza kadar onunla kaldık. Sonra

başka bir yere gönderildi ve bir dadı tarafından büyütüldü. Hiçbirimizin babası yok. O sadece soyunu devam ettirecek varisler istiyordu. Yakın olduğu tek kişi benim en büyük ağabeyimdi ve o da öldü."

O zaman kalbim sıkıştı. Yedi yaşına kadar sadece annesiyle, sonra da tek başına mı? Bu korkunçtu ve o anda Oslo'yu ve yedi yaşında ne kadar genç ve tatlı olduğunu düşündüm. O zamanlar çok fazla sevgiye ve güvenceye ihtiyacı vardı.

"Diğer kardeşlerin yönetimi ele geçirmeye çalışacak mı?" Raife sordu. Sesindeki endişeyi şimdi ben de hissedebiliyordum.

Callen titrek bir nefes verdi. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Biz yakın değiliz. O bizi ayrı tuttu. Kimsenin sorumluluk almak isteyeceğini sanmıyorum. Hepimizin yönetmesi gereken kendi toprakları var ve hepimiz bağımsız olarak zenginiz. Bir krallığı yönetmek gibi bir arzumuz yok."

Birinin soyunun yükü Axil'in anlayabileceğini bildiğim bir şeydi ve o anda elini benimkinin içine kaydırды.

"Evli misin? Çocuğun var mı?" Drae ona sordu.

Başını iki yana salladı. "Kârlı bir maden işletiyorum, bir eş ayıracak vaktim yok."

Arwen buna kıkırdadı. "Eh, artık kralsın, bu da bir eş almak ve çocuk sahibi olmak demek."

Birdenbire hepimiz bu genç adama nasıl yönetmesi gerektiği konusunda öğütler vermeye başladık.

O zaman afallamış görünüyordu. "Sanırım öyle."

Çok bunalmış görünüyordu ve onun için üzüldüm ama bunun yumuşak bir geçiş olduğundan emin olmalıydık ki Nightfall bir daha asla güçlenmesin.

"Bir fikrim var," diye önerdim ve herkes bana baktı. "Kral Callen, bu sizin bir şeyleri değiştirme, eskisinden daha iyi hale getirme şansınız," dedim ve o da başını sallayarak onayladı. "Barış anlaşmasını imzalamanın yanı sıra, krallıklarımızdan birinden bir eş almayı kabul etmeniz nasıl olur?"

Tüm oda şaşkın bir sessizliğe büründü. Annesi saf biriydi, insanlar büyüye sahip olanlara karşıydı. Ve sonra bizim sahip olduğumuz şeye doğal olarak sahip olamayınca, onu çaldı.

"Bu, halkınıza yeni Nightfall krallığının kapsayıcı bir krallık olduğu mesajını verecektir. Bizim türümüzle sadece boş bir barış anlaşması değil, nesiller boyu varisleri olan bir evlilik." Drae fikrime sevinmiş gibi görünerek ekledi.

Callen sertçe yutkundu, sanki bir hayvana dönüşen bir kadınla evlenme fikri onu dehşete düşürmüştü. "Bir dağda yaşadığım ve sık seyahat etmediğim için lütfen cehaletimi bağışlayın. Benim türümden olmayan biriyle... sağlıklı çocuk sahibi olabilir miyim?"

Kailani bunun üzerine kıkırdadı. "Elbette! Çocuklarınız yarı insan, yarı da karınız her neyse ondan olacak. Her ne olursa olsun onun bazı yeteneklerine sahip olacaklar. Ben yarı elfim."

Bunu duyduktan sonra rahatladı ve kendime bu adamın dağlarda korunaklı bir yerde yaşadığını ve muhtemelen hayatı boyunca halkımız hakkında yalanlarla beslendiğini hatırlatmak zorunda kaldım.

"Bu sadece bir öneriydi," dedi Drae. "Ama bu çok fazla bir sıçrama olabilir-"

"Hayır, bence bu iyi bir fikir. Krallıklarımız arasında köprü kuracak bir evlilik. Krallıklarınızdan herhangi birinden bir eş seçmekten onur duyarım," dedi diplomatik bir şekilde ama sesindeki gerginliği duyabiliyordum. Büyü yapan bir eş seçmeyi kabul ettiği için mi yoksa evlenmek zorunda olduğu için mi böyle olduğunu merak ettim. Çok yakışıklı ve gençti ve az önce zengin olduğunu itiraf etmişti. Yaşadığı yerde istediği kadına sahip olabileceğine bahse girmiştim. Bundan vazgeçmek, kral olmak ve bir gecede tüm hayatını değiştirmek zorunda kalacaktı. Bunu hazmetmek çok zordu.

Drae önceden yazılmış anlaşmayı çıkardı ve masasının üzerine yaydı. "Pekala, eğer burayı imzalarsanız, adamlarımız hala burada görevliyken bir eş alma isteğinizi duyurabiliriz, her ihtimale karşı."

Kalemimi ve mürekkebini kavradı. "Buna minnettarım," dedi Drae'ye. "Bu haberin iyi karşılanacağını sanmıyorum."

"Şaşırabilirsin," diye önerdi Kailani. "Ben burada büyüdüm ve insanların çoğu annenizin dediklerini kabul ettikleri için değil, ondan korktukları için yaptılar."

Drae elini antlaşmanın üzerine uzatarak Callen'ın imzalamasını engelledi. "Önce okumak istemiyor musun?" diye sordu. "Ayrıca annenin büyü çalan tüm makinelerinin yok edilmesini de gerektiriyor."

Callen ürperdi. "O icattan nefret ederdim. İyi ki kurtulduk. Ben sadece topraklarımızda barış istiyorum."

Drae elini hareket ettirdi ve her birimiz rahat bir nefes alırken Callen kolayca imzaladı.

Bitmişti ve benim hesabıma göre Callen şimdiden iyi bir kral olmaya başlamış gibi görünüyordu.

Teker teker elini sıktık ve saygımı kazandığını kabul etmek zorunda kaldım. Bundan sonrası onun için zor olacaktı ama biraz yardımla bu göreve hazır görünüyordu.

"Ve bir şey daha eklemekten nefret ediyorum ama annen büyücülerle işbirliği yapmıştı ve biz de onların kralını öldürdük. O senin yemek odanda." Ona söylerken yüzüm buruştu.

Gözleri yuvalarından fırladı. "Nekrolar mı?"

Yani haklıydım, savaş alanında bulunmamıştı. Kıyafeti tamamen gösteriş içindi.

"Bunun için misilleme olabilir. Size tavsiyelerde bulunacak bir konsey toplamak isteyeceksiniz," diye önerdi Lucien.

Callen, "Bir içkiye ihtiyacım var," dedi ve hepimiz kahkahalara boğulduk.

Drae masanın üzerinden uzandı ve Callen'ın omzuna vurdu. "Her şey yoluna girecek, genç kral. Gerçekten çözene kadar her şeyi çözmüş gibi davran."

"Anlaşıldı," dedi Callen ama yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

Bununla birlikte ayrıldık. İki hafta önce varlığından bile haberdar olmadığım savaş bitmişti ve şimdi geriye kalan tek şey ölülerimizi gömmek ve kalplerimizi onarmaktı.

YİRMİ BİR

Aslında biraz gösterişliydim, karnım hamilelikten hafifçe şişmişti. Savaş biteli iki ay olmuştu ve Archmere'de Avalier'in tüm kral ve kraliçeleriyle bir araya gelip ölenlerimiz için bir anma töreni yapmaya karar vermiştik. Döndüğümüz gün kardeşim Cyrus'u gömmüş ve hemen ardından bir hafta süren bir depresyona girmiştım. Beni depresyondan çıkaran tek şey Oslo, Axil ve bu bebek oldu.

Karnımı ovuşturdum ve bulantımı bastırmak için bu sabah nedimemin benim için kestiği zencefil parçasını emdim. Oslo Axil'in yanında giderken Eliza arabada yanıma oturdu. Axil Oslo'ya bir alfa ve lider olmak için bilinmesi gereken tüm erkekçe şeyleri öğretiyordu. Oslo'nun Nightfall'daki zindandan kaçışından bu yana, büyük bir baskınlık göstermiş ve kendine geliyor gibi görünüyordu.

Axil, üç yıl sonra Oslo'ya ordusunda güvenli bir pozisyon vereceğini ve bir gün kardeşimin iyi bir komutan olacağını söyledi.

"Liza Teyze," dedi Eliza, dikkatimi düşüncelerimden çekerek.

"Ne?"

"Bebegin beni çağırması için isim deniyorum. Eliza çok uzun."

Sürü kardeşime gülümsedim. Axil beni Ölüm Dağı sürüsü için sahiplenmiş, Eliza ise Çamur Düzlüğü'nde kalmış olsa da, aramızda hâlâ aynı sürüdeymişiz gibi hissedilen bir bağ vardı. Bunu kimse açıklayamazdı. Bu kırılmaz bir bağdı. Her iki tarafta da güven ve hayat borcu ile dövülmüştü.

"Liz Teyze." Daha da kısalttım. Eliza

sırıttı. "Buna bayıldım."

Eliza Mud Flat grubunda çok başarılı olmuştu. Benim yerimi alacak kadar baskın değildi ama yine de oldukça etkileyici olan altıncı sıradaydı. Çocukluğumun geçtiği evde yaşıyor ve ağabeyimin geride bıraktığı dul eşine ve yeğenlerime bakmaya yardım ediyordu. Ayda bir kez onları ziyarete giderdim.

"Amara bana Shane ile yıldızların altında uzun geceler geçirdiğini söyledi," dedim şurup gibi tatlı bir sesle. "Neler oluyor orada?"

Eliza alay etti. "Bir hanımefendi öpüşmez ve söylemez." "Demek öpüşme var!" Ben suçladım.

Bir kahkaha patlattı, yanakları kıpkırmızı oldu ve bu beni de gülümsetti. Gülüşü bulaşıcıydı ve her şeye rağmen ikimiz de Kraliçe Denemeleri'nden sağ çıktığımız için çok minnettardım.

Yavaşladık ve Axil kafasını içeri soktu. "Geldik."

Arabaya binmeye alışık değildim ama artık hamile bir kraliçe olduğum için Axil kurt kızağının uygun ya da yeterince güvenli olmadığını söyledi.

Arabadan indik ve Oslo attan inerek elini benimkinin içine soktu.

"Cyrus'un adını bir ağaca falan mı kazıyacaklar?" diye sordu bana.

Uzandım ve dağınık saçlarını düzelttim. "Bilmiyorum. Muhtemelen hayır." Elfler, ölenleri onurlandırma görevinden sorumlu olmayı istemişlerdi. Savaşta beş yüz otuz yedi ceset çıkarılmıştı. Fae, ejderha halkı, elf ve wolven. Ne tür bir anma töreni yapacaklarını bilmiyordum ama Kailani bana yazdığı son mektupta bu konuda oldukça heyecanlı görünüyordu.

Hava kararmak üzereydi, güneş ufukta batıyordu. Elfler anıtın açılışının gün batımında yapılması gerektiği konusunda çok netti.

Yüzlerce insan bu gece burada olmak için diyarın dört bir yanından gelmişti. Kalabalığın içinde Lucien'le birlikte Madelynn'i gördüm ve bana el salladı. Onlara ulaştığımızda beni kucaklamak için kendine çekti ve sıktı. "Gösteriyorsun!" diye göbeğimin üzerinden mırıldandı ve ben de ona gülümsedim. Axil ve Lucien birbirlerini sırtlarından alkışladılar ve sonra Kailani aniden önümüzde belirdi.

"Acele edin yoksa kaçıracaksınız!" dedi ve beni elimden tutup Oslo'yla birlikte etkinlik için hazırladıkları açık alana doğru çekti. Güzel bir dağın eteklerinde yer alıyordu ve çayırın ortasında nefes kesici, devasa, ağlayan bir söğüt ağacı vardı.

Raife gümüş rengi şık bir tunik giyerek ağacın önünde duruyordu ve Kailani beni tüm kalabalığın arasından geçirerek ön tarafa doğru çekti. Kardeşimin kaybının beni ne kadar etkilediğini biliyordu ve ölenler için yapılan bu anma törenine bu kadar zaman ayırmasının çok hoş olduğunu düşündüm.

Raife boğazını temizledi ve sonra karısını işaret etti. "Kraliçemi, karımı, aşkımı, Kailani'yi onurlandırmak istiyorum. Bu onun fikriydi ve tüm sanatçılarla bir araya gelerek tüm projeye göz kulak oldu."

Kailani kocasının yanında kızarıırken ben de dahil herkes alkışladı. "Ve bu anıtı yapan tüm yerel sanatçılara çok teşekkür ederim. ve yorulmadan çalıştılar." Raife daha sonra eliyle bir işaret yaptı ve elliden fazla sanatçı kalabalığın arasından sıyrılarak önümüzde toplandı.

Övgüleri minnetle kabul ederek eğildiklerinde yüksek sesle alkışladık. Onlar yanlara doğru ilerleyip açıklığı tekrar açtıklarında, ağlayan söğüt ağacının üzerinde yapraklar, çiçekler ya da başka bir şey olduğunu fark ettim. Sanki metalden yapılmışlar gibi sönmekte olan ışıktaki parlıyorlardı.

"Nightfall savaşı bizden çok şey götürdü," dedi Raife, "ama şimdi teselli bulmaya çalışacağımız bir barış dönemini dört gözle bekliyoruz." Ardından ağacı işaret etti. "Ölenlerin ruhları sonsuza dek Yaratıcılarıyla birlikte olsun. Lütfen yaklaşın, güneş battığında sürprizi göreceksiniz." Bunun üzerine kalabalık ilerledi ve ben de Oslo'nun elini tutarak yaklaştım. Görkemli ağaca doğru attığımız her adımda metal nesneler daha da netleşiyordu.

Metaldiler ama çiçek değillerdi. Onlar kelebektir! Minik heykeller ağaca asılmıştı. Her kelebeğin gövdesinin merkezi güzel bir kristalden oluşuyordu.

Onlardan birine doğru yürüdüm ve karmaşık kanat tasarımına baktım. Orada, kanadın dışına küçük ve mükemmel bir yazıyla kazınmış bir cümle vardı.

Thomas Colt'u onurlandırıyoruz.

Boğazımda bir yumru oluştu. Bir tane daha okudum.

Cassady Okuyucularını onurlandırıyoruz.

Kailani yanımda belirdi ve bizi ağacın dibine yakın ağlayan bir tele doğru yönlendirdi. Küçük altın bir kelebek vardı ve kanadına "Cyrus Swiftwater'ı onurlandırıyoruz" yazılıydı.

Oslo ona şöyle bir baktı ve akan gözlerini silmeye başladı. Denedim ama gözyaşlarımı tutamadım. Normalde onları zayıf olarak adlandırırdım ve

Ama kardeşim onun için döktüğüm her gözyaşına değerdı. "Bu çok güzel," dedim Kailani'ye tepkimi izlerken.

Uzanıp sırtımı sıvazladı. "Bak." Kelebeğin ortasını işaret etti ve bir şeyler görmediğimden emin olmak için hızla gözlerimi kırpıştırmak zorunda kaldım.

Güneş bizi terk etmişti ve şimdi kelebeklerin merkezindeki kristaller parlıyordu! İlk başta pek fark edilmliyordu ama gökyüzü karardıkça kelebeklerin hepsi güzel bir mor renk aldı.

Ağaç ay gibi aydınlanırken nefes sesleri mekânda çınladı. Beş yüzden fazla parlayan kelebek.

"Bu kristaller asla kararmaz!" Raife bağırdı. "Güneş ışııyla şarj oluyorlar ve zamanın sonuna kadar her gece parlayacaklar! Tıpkı ölenlerin anılarının her zaman bizimle olacağı gibi."

Birkaç kişi hıçkırıklara boğuldu ve ben Oslo'yu kollarıma aldım. Birden Axil ikimizi birden kucakladı ve bunun kardeşim için mükemmel bir anma olduğunu biliyordum. Onun ışığı asla solmayacaktı, tıpkı anılarının beni asla terk etmeyeceğı gibi.

EPİLOG

Bir Yıl Sonra

Axil, babasının kollarında yatan üç aylık oğlumuz Koa Cyrus Moon'a "Bir ALFA olarak ölümün yüzüne bakıp gülmen gerekecek," dedi. Koa, dudaklarında tükürük baloncukları oluşurken parlak mavi gözleriyle babasına baktı ve ben gülümsedim.

"Ona büyük kötü kurdun yollarını mı öğretiyorsun?" Odaya girdiğimde sordum.

Axil bana hayranlıkla baktı. "Alfa eğitimi genç yaşta başlar." Kıs kıs güldüm. "Gerçekten de oldukça genç."

Yanına yaklaştım ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Üç gün boyunca bensiz iyi olacağınıza emin misiniz?"

"Şaka mı yapıyorsun? Koa'nın iki ıslak hemşiresi, çılgın Liz Teyzesi ve benim de bütün bir saray personelim var. Bize bir şey olmaz. Arkadaşlarıyla iyi eğlenceler."

Kailani yıllık kraliçe inzivalarımızın ilkinin düzenlemişti. Üç gün boyunca dağlardaki ünlü bir elf kaplıcasında kalacaktık. Sadece ben, Kailani, Madelynn ve Arwen.

Ona gülümsedim ve bakıcılardan biri Koa'yı beslemek için içeri girdi. Ona teşekkür edip veda öpücüğü verdikten sonra Axil'e baktım. Bazen bunu başardığımıza inanamıyordum. On beş yaşında eşimle tanışmıştım ve her şeye rağmen şimdi karı koca olarak birbirimizin önünde duruyorduk.

"Düşünüyordum da." Axil elini uzattı ve beni kendine doğru çekti, böylece vücudum onunla aynı hizaya geldi. "Koa'nın bir kız kardeşe ihtiyacı var," diye boynumdan nefes aldı ve ben kahkahayı patlattım.

"Koa hâlâ memede! Bir kız kardeş bekleyebilir." Tunığimin arkasına sürünen elini pençeledim.

Axil alt dudağını dışarı çıkararak dudak büktü. "Bu yüzden mi iki göğsün var? Bir seferde iki tane besleyebiliyorsun. Arwen öyle yapıyor."

Kaygısız bir kahkaha attım ve kalbimin kabardığını hissetmekten kendimi alamadım. "Bir kızın olsun ister misin?" Birden yatak odamdaki ses tonuma bürünerek ve gözlerimin yarı kapalı olmasına izin vererek sordum.

Sertçe yutkundum, başını salladı. Uzanarak tek parmağımla pantolonunun belini okşadım ve gözleri kapandı. Axil'le sevişmek tadına doyamadığım bir şeydi. Vücudumun her santimini, beni memnun eden her şeyi biliyordu. "Ya bir oğlumuz daha olursa?" Dudaklarımı çenesinde gezdirerek sordum.

"O zaman annesi kadar cesur ve güzel bir kızım olana kadar denemeye devam ederiz," diye nefes nefese kaldı.

Gülümsedim ve tunığimi çıkarmak için geri çekildim. "Ya bu bir düzine çocuk alırsa?"

Bana baktı ve sırtıttı. "Seninle bir düzine çocuk sahibi olmaktan daha iyi bir şey düşünemiyorum aşkım."

Dizlerinin üzerine çökerek karnımı öptü ve sıcaklık göğsümden bacaklarımın arasındaki hassas noktaya doğru yayıldı. Beklenti içimi titretiyordu. Koa'nın doğumundan beri sevişmelerimiz seyrekleşmişti. Geç saatlere kadar beslendiği ve açlık çılgınlıkları attığı için bu tür şeylere zaman ayırmak zordu.

Axil dilini pantolonumun çıkıntısı boyunca gezdirdi ve pantolonumu çözüp yere düşürdüğünde sertçe yutkundum.

"Archmere'e giden arabama geç kalacağım," diye homurdandım. Sarı gözleriyle bana baktı.

"Umurumda değil." Onun kurduna sırtıttım.

Merhaba, sizi gördüğüme sevindim.

Axil'in yatakta güçlü ve baskın olmasına bayılıyordum. "O zaman bunu yaptığına değse iyi olur Axil Moon," diye emrettim.

Beni kaldırıp omzuna attı ve beni evlilik yatağıımıza götürürken benden bir çılgılık kopardı.

Beni tekrar yere bıraktığında, gözleri üzerimde gezinirken bakışlarının arzuya boğulduğunu görebiliyordum. "Bu bir meydan okumaya benziyor." Kurdu geri dönmüştü ve kendini üstüme bırakırken sııttım.

Başardık. Her şeye rağmen sonsuza dek sürecekt mutluluğumuzu bulmuştuk ve Axil ile aynı fikirdeydim: Beklediğimize değmişti.

KIZLARIMIN kaçamak gezisine geç kalmıştım ama kimse aldırıyor gibiydi. Önümüzdeki üç gün boyunca masajlar, killi çamur maskeleri ve kız kıza vakit geçirecektik. Oraya vardığımda, Kailani'nin bizim için ayarladığı Elvin Spa'daki yaşam alanına götürüldüm. Lüks misafir odasına adım attığımda, üç kadının kuru meyve ve peynir tabağının üzerinde durduğunu fark ettim. Arwen bana doğru döndü, karnı hamilelikten şişmişti.

Ağzım açık kaldı. "Bana söylememiştin!" Ona doğru koştum ve Kailani de döndü, Arwen'den daha küçük bir şişlik gösteriyordu.

Gözlerim daha da büyüdü. "Herkes hamile mi!" İkisine de sarılırken heyecanla çığlık attım.

"Hepinize sürpriz yapmak istedim." Arwen karnını okşadı. "Yine ikiz olduğunu düşünüyoruz."

Bu beni korkuturdu ama o bu durumu kabullenmiş görünüyordu. Kailani, "Benimkiler ikiz olmasa iyi olur," diye önerdi.

Madelynn durduğum yere doğru yürüdü ve düz karnını okşayarak bana gülümsedi. "Henüz hamile değilim. Bir yıl ara verip seyahat etmek istiyoruz."

Sarılmak için beni kendine çekti.

"Bu harika bir fikir. Fallenmoore'a bizi ziyarete gel," dedim ona.

"Küçük Koa nasıl? Geceleri seni sık sık ayakta tutuyor mu?" Kailani sordu.

Sonra oturduk ve saatlerce konuştuk. Ailemiz, umutlarımız ve hayallerimiz, kocalarımızın yaptığı can sıkıcı şeyler hakkında konuştuk. Her şeyden konuştuk. Rahatlamak ve diğer güçlü kadınlarla ve liderlerle konuşmak çok güzeldi. Bu hanımlar geçtiğimiz yıl boyunca sıkı müttefikler ve sadık dostlar haline gelmişlerdi. Kailani ve Raife herhangi bir komplikasyon çıkma ihtimaline karşı Koa'nın doğumu için gelmişlerdi. Arwen ve Drae ikizlerle birlikte ayda bir kez Koa'yla oyun oynamak için geliyorlardı ve Madelynn ile aramızda derin bir dostluk oluşmuştu

mektuplar aracılığıyla. Oslo'nun yaşında küçük bir kız kardeşi vardı ve ikimiz de ailelerimize bakmanın koruyucu yükünü paylaşıyorduk.

"Hey," dedi Madelynn şarabını yudumlarken. "Kocalarımızın yaptığı gibi çocuklarımızın da yılda bir kez inzivaya çekilmesini sağlamalıyız, krallıklarımız büyüdükçe herkesin güçlü ve bağlı kalmasını sağlamalıyız."

"Evet!" Arwen de aynı fikirdeydi. "Kesinlikle," diye araya girdi Kailani.

Gülümseyerek başımı salladım ama aklıma bir fikir geldi. Nightfall'un gelecekteki varislerini davet etmeli miydik? Kraliçe ölmüştü ve daha mantıklı olan oğlu Callen yönetimi devralmıştı ve yakında evlenecekti. Ama yok edilen makineler yeniden inşa edilebilirdi. Krallığın tüm çocuklarının her yıl bir inziva için bir araya gelmesi kalıcı bir barış sağlayacaktır.

"Evet, ayrıca Nightfall'un gelecekteki varislerine daimi bir davetiye göndermeliyiz," diye ekledim.

Üç kadın da kıpırdamadan durdu, düşüncelere dalmış gibiydiler.

Madelynn ağzına bir parça meyve daha atarken, "Evet! Buna bayıldım," dedi.

Sonunda Kailani başıyla onayladı. "Katılıyorum. Çok mantıklısın, Zara."

Güldüm ve Arwen elindeki meyve suyu bardağını bana doğru kaldırdı. "Zara haklı. Avalier'in geleceği tüm diyarların iyi geçinmesine bağlı. Nightfall da buna dahil."

Madelynn kadehini kaldırarak, "Özellikle de onlar," diye ekledi.

Hepimiz tokuşturduk ve sonra Arwen iç geçirdi. "Necromere'in varislerini davet etmeli miyiz?"

Madelynn ejderha kraliçesine "Çıldırma," dedi ve bu hepimizin kahkaha krizlerine girmesine neden oldu.

Sonra bir saat daha savaş ve işlerin ne kadar iyi gittiği hakkında konuştuk. Güneş batmaya başladığında, Arwen neşeli bir gülümsemeyle ayağa kalktı ve köşedeki çantasına doğru koştu.

Aşağı uzanarak yepyeni mavi bir teneke kutu çıkardı ve sehpanın üzerine koydu.

"O da ne?" Kailani sordu.

Arwen sırtıttı. "Çocukların küçük anı kutusunun sevimli bir fikir olduğunu düşündüm. Bence hepimiz kendimize mektuplar yazmalı ve yirmi yıl sonra çocuklarımız büyüdüğünde onları açmalıyız."

"Evet!" Oturduğum yerden fırladım ve bir parça parşömen ile bir mürekkep kalemi kaptım. Diğerleri de aynısını yaptı ve hepimiz ayrı

köşelere koştuk

odanın.

Önümdeki parşömene uzandım ve yazmaya başladım.

Sevgili Gelecek Zara,

*Yirmi yıl içinde Axil ve senin muhtemelen
bir düzine çocuğunuz olacak ve hepsi de
sürüde en baskın konuma yükselmeye çalışacak.
/İlk yıllarda aileni çok genç yaşta kaybetmek,
Axil'i onlu yaşlarında kaybetmek, Oslo'yu sen
daha yeni büyümüşken bir evlat gibi yetiştirmek
zorunda kalmak zordu.*

*Ve sonra Cyrus'u kaybetmek seni neredeyse yıkıyordu. Ama
Umarım geriye dönüp baktığınızda
gülümseyebilirsiniz, çünkü buradan sonra
işler sadece yukarı doğru gidebilir.*

*/Güzel bir çocuğa annelik yapıyorsun, seni her
şeyden çok seven bir adamla eşsin ve en önemlisi
de güçlüsün. /Sana ne verirse versin, zor şeyleri
başarabileceğini öğrendin. Bu yüzden,
önümüzdeki yirmi yıl içinde sana bazı ters
köşeler yaşatırsa, sadece şunu söylemek
istiyorum... endişelenme.*

/Bunu sen halledersin.

/Sen tanıdığım en güçlü kadınsın.

Sevgiler,

Z

Mektuptan başımı kaldırdım, kız arkadaşlarımın da kendi mektuplarını yazarken gülümsediklerini görmekten mutlu oldum, sonra son bir satır karaladım.

Oh, ve asla /unutmayın... Li/e /arkadaşlarla paylaşıldığında daha güzeldir. Onlara değer verin.

Annem ve babam öldüğünden beri içimde boş olan bir şey o anda doldu. İsteyebileceğim her şeye sahiptim. Ailem, arkadaşlarım, bir krallığım ve bir çocuğum vardı. Kendimi çok mutlu ve eksiksiz hissediyordum ve hayat karşıma ne çıkarırsa çıkarsın üstesinden gelebileceğimi biliyordum.

Son

LEIA'DAN SIRADA NE VAR:

Eğer bu seriyi sevdiyseniz, Leia Stone'un yeni fantastik romantizm serisinin birinci kitabına bayılacaksınız. Wednesday Addams Hogwarts'a gitse ve kendini bir aşk üçgeninin ortasında bulsa =)

Kül ve Kemik Evi.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Muhteşem okuyucularıma her zaman büyük bir teşekkür! Siz olmadan bunu gerçekten yapamazdım. Yaratıcı olabilmem ve bunu geçimimi sağlamak için yapabilmem ve birilerinin yazdıklarını gerçekten okumak istemesi beni hala şaşırtıyor. Beni çok destekleyen Kurt Sürüsü'me teşekkür ederim. Cat'e ve HQ'daki tüm ekibe, bu ortaklık ve editörlük uzmanlığınız için çok minnettarım. Ve beni sanatımla paylaştıkları için her zaman kocama ve çocuklarıma <3

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BENİ TAKİP EDİN

Amazon:

Keyif almanız için 50'den fazla fantastik kitabım var! [Amazon](#)'dan göz atın.

Kurt sürüsü:

Lütfen Facebook'taki Leia Stone [Wolf Pack](#)'ime katılın, çünkü orada sık sık kapakları ve gizli kitabı şeyleri açıklıyorum ve çekilişler yapıyorum.

Bülten:

Ayrıca [LeiaStone.com](#) adresindeki Haber [Bültenime](#) kaydolun, böylece yeni bir sürümü kaçırmazsınız. Spam yapmıyorum ve istediğiniz zaman ayrılabilirsiniz.

Sosyal Medya:

Beni [Instagram](#) ve [Tik Tok](#)'ta takip edin ve [Facebook](#) sayfamı "Beğenin".

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.